

**RECOPIIACIÓ DELS
ESCRITS DE
BAHÁ'U'LLÁH, EL
BÁB
I 'ABDU'L-BAHÁ**

EDITORIAL BAHÁ'Í D'ESPANYA

Original en anglès per:
THE BAHÓ'Ó WORLD CENTRE - 1979

Traducció a càrrec de:
Lourdes Sánchez Muñoz i Mercè Guiu Ferran
amb la col.laboració de:
Joan Vicedo Martin i Jordi Mulet Ginovart

ÈAssemblea Espiritual Nacional dels
Bahà'ís d'Espanya

Editorial Bahà'í d'Espanya
Castellet, 17
08222 TERRASSA (Barcelona)

Primera edició en català, 1990

Depòsit Legal:
ISBN:
Imprès als Tallers Gràfics de la M.C.E. Horeb,
E.R. n.º 265 S.G. - Polígon Industrial Can Trias,
Carrers 5 i 8 - VILADECAVALLS(Barcelona)

IMPRμS A ESPANYA - PRINTED IN SPAIN

INDEX

1. ESCRITS DE BAHÁ'U'LLÁH

1.1. Recopilació de Pasajes de los Escritos de Bahá'u'lláh	9
1.2. Recopilació de les Tablas de Bahá'u'lláh	70
1.2.1. Fragment de Lawh-i-Aqdas (la Taula més sagrada).....	70
1.2.2. Bishàràt (Bones noves).....	72
1.2.3. Fragment de Taràzàt (Ornaments)	79
1.2.4. Fragment de Kalimàt-i-Firdawsíyyih (Paraules del Paradís).....	85
1.2.5. Fragments de Lawh-i-Dunyà (Taula del Món)	86
1.2.6. Fragments de Ishràqàt (Esplendors)	87
1.2.7. Fragment de Lawh-i-Hikmat (Taula de la saviesa).....	94
1.2.8. Asl-i-Kullu'l-Khayr (Paraules de saviesa).....	95
1.2.9. Fragment de Lawh-i-Maqsúd (Taula de Maqsúd).....	97
1.2.10. Fragment de Súríy-i-Vafá (Taula de Vafà)	99
1.2.11. Fragment de Lawh-i-Siyyid-i-Mihdíy-i-Dahají (Taula al Siyyid Mihdíy-i-Dahají)	99
1.2.12. Fragments d'altres Taules	100

2. ESCRITS DEL BÁB

2.1. Recopilació de Selección de los Escritos del Báb	105
2.1.1. Taula a la Primera Lletra del Vivent	105
2.1.2. Extractes d'una Epístola a Muhammad Sháh	107
2.1.3. Extractes d'una Taula que recull paraules dirigides al Governador de la Meca	109
2.1.4. Fragments del Qayyúmu'l-Asmà'	110
2.1.5. Fragments del Baian Persa	115
2.1.6. Fragments del Dalaíl-i-Sab-ih (Les Set Proves)	123
2.1.7. Fragments del Kitab-i-Asmà' (El Llibre dels Noms)	127
2.1.8. Fragments de diversos escrits	131
2.1.9. Oracions i Meditacions	137

3. ESCRITS DE 'ABDU'L-BAHÁ

3.1. Recopilació de Selección de los Escritos de 'Abdu'l-Bahá	153
3.2. Recopilació de Contestación a Unas Preguntas	182
3.3. Recopilació de El Secreto de la Civilización Divina	202
REFERÈNCIES	211

BIBLIOGRAFIA	215
---------------------------	------------

**SELECCIÓ DE ESCRITS DE
BAHÁ'U'LLÁH, EL BÁB Y
'ABDU'L-BAHÁ**

1. ESCRITS DE BAHÁ'U'LLÁH

1.1. Recopilació de Passatges dels Escrits de Bahà'u'lláh⁽¹⁾.

1.1.1. (II) El principi de totes les coses és el coneixement de Déu, i el fi de totes les coses, l'observança escrita de tot allò que ha estat enviat des de l'empiri de la Voluntat Divina, que abraça tot allò existent en el cel i la terra.

1.1.2. (III) La Revelació que des de temps immemorial ha estat aclamada com el Propòsit i la Promesa de tots els Profetes de Déu i com el desig més preciós dels seus missatgers, ara s'ha manifestat als homes gràcies a la penetrant Voluntat del Totpoderós i del seu manament. L'adveniment d'una Revelació tan important s'anuncia en totes les Sagrades Escripures. No obstant, observeu com, malgrat aquest anunci, la humanitat s'ha desviat del seu camí i s'ha apartat de la seva glòria.

Digueu: Oh vosaltres, serfs del Déu únic i veritable! Esforceu-vos perquè el reconegueu de veritat, i perquè conegueu i observeu dignament els seus preceptes. Aquesta és una Revelació per la qual, si un home vessa per ella una gota de la seva sang, miríades d'oceans seran la seva recompensa. Oh amics, esteu alertes, eviteu que, per incompliment, perdeu un privilegi tan inestimable o desprecieu el seu valor transcendent. Tingueu present la gran quantitat de vides que han estat i encara són sacrificades en un món enganyat per un fantasma fruit de la imaginació dels seus pobles. Doneu gràcies a Déu per haver aconseguit realitzar el desig dels vostres cors i haver estat units a Aquell Qui és l'ésser promès de totes les nacions. Protegiu, amb l'ajuda del Déu únic i veritable, lloada sigui la seva glòria, la integritat de la posició que heu assolit i aferrisseu-vos a tot allò promogut per la seva Causa. En veritat, Ell solament us mana allò que és just i que condueix a la superació de l'estat actual de l'home. Glorificat sigui el Totpoderós i Misericordiós, el revelador d'aquesta meravellosa Taula.

1.1.3. (IV) Ha arribat el dia en el què els millors favors de Déu han beneficiat els homes. Dia en el què s'ha infós la seva poderosíssima gràcia a totes les coses creades. Incumbeix tots els pobles del món reconciliar les seves diferències i, amb una unitat i una pau perfecta, romandre sota l'ombra de l'Arbre del seu auxili i de la seva tendra bondat. Els incumbeix aferrar-se a tot allò que, en aquest Dia, condueixi a l'exaltació del seu estat i a la promoció dels seus interessos més importants. Benaventurats aquells que van ésser recordats per la gloriosíssima Ploma, i benaurats aquells els noms dels quals, en virtut del nostre inescrutable decret, hem preferit no revelar.

Supliqueu al Déu únic i veritable que faci possible que amb l'ajuda de la seva gràcia els homes arribin a complir la seva missió. Aviat, l'ordre actual caurà i obrirà el camí a un de nou. És cert, el vostre Senyor diu sempre la veritat i és qui coneix les coses mai vistes.

1.1.4. (V) Ha arribat el Dia en el què l'immensa misericòrdia de Déu ha estat manifestada als homes. Dia en el què el sol de la seva bondat els ha il·luminat. Dia en el què tota la humanitat ha vist l'ombra dels núvols de la seva generositat i de la seva ajuda. Ha arribat, doncs, el moment d'animar i refrescar el deprimat mitjançant les brises vivificants d'amor i de fraternitat i les ones d'amistat i caritat.

Aquells éssers que són objecte de l'estimació divina, estiguin on estiguin, es trobin on es trobin, han de mostrar amb la seva actitud envers Déu i en la forma en què el lloen i glorifiquen una humilitat i una submissió tan gran que cada àtom de pols que trepitgin els seus peus pugui provar la profunditat de la seva devoció. La conversació d'aquestes ànimes santes ha d'estar dotada d'un poder suficient per a escriure aquests àtoms amb la seva influència. Han de comportar-se de tal manera, que la terra sobre la que caminen mai pugui dir-los paraules del tipus: "A mi em prefereixen abans que a vosaltres. Observeu amb quina paciència aguanto la pressió que el llaurador exerceix sobre mi. Sóc jo l'instrument del Senyor. Aquell qui és la font de tota gràcia m'ha confiat la funció de repartir contínuament benediccions a tots els éssers. Malgrat l'honor que satisfà les necessitats de tota la creació, observeu fins a quin punt sóc humil, comproveu fins a quin punt em sotmeto al permetre ésser trepitjada pels peus de l'home..."

Mostreu paciència, benevolència i amor uns envers els altres. Si algú de vosaltres no fos capaç d'albirar la veritat o no s'esforcés per a entendre-la, mostreu bondat i benevolència quan converseu amb ell. Cal que l'ajudeu a veure i a reconèixer la veritat, sense creure, en cap moment, que sou superiors o teniu més dots que ell.

En aquest Dia, l'home té com a únic deure assolir part de la immensa gràcia que Déu concedeix a l'home. No obstant, aquesta no es mesura a partir de la quantitat. Hi haurà qui rebrà una porció que pot cabre en el palmell d'una mà. La porció d'altres, en canvi, podrà omplir una tassa o ésser tan gran com un galó (2).

En aquest Dia, cadascú hauria de cercar la millor manera de promoure la Causa de Déu. Aquell Qui és l'Eterna Veritat és el meu testimoni! En aquest Dia no hi ha res que pugui ferir més la meva Causa que les dissensions, els conflictes, les disputes, l'allunyament i l'apatia dels fills de Déu. Cal combatre aquesta situació i esforçar-se per a unir els cors dels homes en el seu Nom, l'Unificador, l'Omnipotent, l'Omnisapient.

Supliqueu al Déu únic i veritable que us permeti gaudir de les obres realitzades seguint el seu camí i ésser partícip de la humilitat i la submissió que, per amor, altres mostren envers ell. Oblideu-vos de vosaltres mateixos i dirigiu la mirada envers el vostre veí. Dediqueu les vostres energies a tot allò que contribueixi a l'educació dels homes. Res pot ésser, ni mai podrà ser, ocultat a Déu. Si seguiu el seu camí, us omplirà d'incalculables i eternes benediccions. Aquesta Taula ha estat il·luminada per Déu i els seus versos han sortit de la ploma d'Aquell Qui és Senyor de tots els móns. Mediteu sobre ella i formeu part d'aquells qui respecten els seus preceptes.

1.1.5. (X) Ja ha arribat el moment predit per als pobles i nacions de la terra. S'han complert les promeses de Déu tal i com es prevenia en les Sagrades Escriptures. De Sió ha sortit la Llei de Déu i Jerusalem i les seves muntanyes i camps estan plens de la glòria de la seva Revelació. Benaurat l'home que pondera en el seu cor allò que ha estat revelat en els Llibres de Déu: ajudar en el perill, subsistir per un mateix. Mediteu sobre aquestes paraules serfs de Déu, i no deixeu d'es-tar atents a la seva Paraula, per a que us sigui possible, per la seva gràcia i misericòrdia, beure tant com pugueu de les cristaÜlines aigües de la constància i ésser, per la seva causa, fermes i inamovibles com una muntanya.

En el llibre d'Isaïes està escrit: "Entra dins la roca i amagat en la pols, per temor al Senyor i per la glòria de la seva majestat". Cap home que mediti sobre aquest vers pot evitar reconèixer la grandesa d'aquesta Causa o dubtar del caràcter exaltat d'aquest Dia: el Dia de Déu. Aquest versicle continua amb les següents paraules: "I solament el Senyor serà exaltat en aquell Dia". Aquest Dia en el què la Ploma de l'Altíssim ha glorificat en totes les sagrades Escriptures. En elles, no hi trobareu cap versicle que no declari la glòria del seu sant Nom i cap llibre que no posi de manifest la sublimitat d'aquest sagrat tema. Si esmentéssim tot allò que ha estat revelat en els Llibres celestials i en les santes Escriptures referent a aquesta Revelació, aquesta Taula arribaria a adquirir dimensions incommensurables. En aquest Dia, incumbeix cada ésser humà dipositar tota la seva confiança en la infinita generositat de Déu i esforçar-se per a dilucidar, amb el màxim de saviesa, les veritats de la seva Causa. Llavors, solament llavors, la terra sencera veurà la llum matinal de la seva Revelació.

1.1.6. (XIII) No oblidis el passat. Pensa quantes persones, benestants i humils, en totes les èpoques han anhelat aquestes manifestacions divines en la santificada persona dels seus elegits. Pensa quantes vegades han esperat la seva arribada, amb quina freqüència han suplicat que bufés el vent de la seva misericòrdia, que sortís a la llum la Bellesa promesa i fos mostrada a tot el món. I quan s'obriren les portes de la gràcia, i els núvols de munificència divina començaren a mullar la humanitat i la llum del Bsser Invisible brillà en l'horitzó del poder celestial, tots ells varen negar la seva presència i varen apartar la seva mirada del rostre de Déu.

1.1.7. (XXIII) Tingues en compte les generacions anteriors. Adona't que cada vegada que el Sol de la munificència divina ha iÜluminat el món amb la seva Revelació, el poble s'ha aixecat en contra d'Ell i ha rebutjat la seva veritat. Aquells qui han estat considerats els cabdills dels homes no han deixat de lluitar per a evitar que els seus seguidors preferissin Aquell Qui és l'oceà de la iÜlimitada munificència de Déu.

Adona't que va ésser el poble qui llençà Abraham al foc, l'Amic de Déu, com a resultat del veredicte pronunciat pels sacerdots de l'època, i qui denuncià com a mentider i calumniador Moisès, ell qui conversà amb el Totpoderós. Medita sobre la forma en què va ésser tractat Jesús, l'Esperit de Déu, pels seus enemics i, malgrat les adversitats, com demostrà en tot moment ser humil i tenir un gran cor. Va trobar-se amb una oposició tan forta que mai va poder establir-se en un indret fixe. Caminava d'un lloc cap a un altre, sense tenir una llar permanent. Valora justament allò que li succeí a Muhammad, el segell dels profetes, que la vida de tothom sigui un sacrifici per a ell. Fins a quin punt fou víctima de les injúries dels cabdills jueus i els idòlatres, Ell, Senyor i Sobirà de tot. Visqué els pitjors sofriments per proclamar la veritat de Déu i la veritat del seu Missatge! Per la rectitud de la meva causa! La Ploma no pot evitar gemegar i totes les coses, filles de la creació, ploren intensament al ser testimonis del dolor i de les penúries que patí en mans d'aquells qui violaren el Conveni de Déu i el seu Estament, aquells qui rebutjaren les seves proves i negaren els seus signes. Et narrem aquest relat amb la finalitat de facilitar-te la comprensió dels fets que succeïren en el passat.

Saps els turments i els suplicis que sofriren els profetes de Déu, els seus missatgers i els escollits? Reflexiona, al menys durant un moment, sobre les raons que varen provocar aquelles persecucions. Els profetes de Déu no varen poder mai, en cap època històrica, en cap indret, deslliurar-se de la blasfèmia dels seus enemics, de la crueltat dels seus opressors, de les acusacions dels personatges doctes d'aquell temps, que pretenien mostrar-se com defensors de la rectitud i la pietat. Mai ningú que no conegui el Déu únic i veritable, sigui santificat el seu nom, podrà comprendre i valorar degudament la magnitud dels sofriments que els turmentaren dia i nit.

Posa't al lloc d'Ell, víctima de tants suplicis. Encara que existeixin proves clares que demostrin la veritat de la seva causa, encara que les profecies escrites per Ell en llenguatge inequívoc s'han complert, si bé no es trobava entre els homes doctes (no tenia experiència en les discussions habituals entre sacerdots), Ell ha estat capaç d'oferir a la humanitat el seu ampli coneixement, d'inspiració divina. Malgrat això, observeu com aquesta generació ha rebutjat la seva autoritat i s'ha rebelat contra Ell! Durant la major part de la seva vida, ha estat víctima de les ofenses dels seus enemics. Els seus sofriments ja han arribat al punt màxim en aquesta presó en què els seus opressors l'han tancat injustament. Que Déu et concedeixi el do de poder observar amb claretat i fe les coses que succeïren i que succeïxen actualment, i que puguis arribar a tenir present en el fons del teu cor allò que, en aquest Dia, la majoria d'homes no han sabut entendre. Vulgui Déu que Ell et doni l'oportunitat de gaudir de la fragància del seu Dia, participar de les iUlimitades manifestacions de la seva gràcia, beure tant com puguis en nom de l'Antic Rei, del més gran oceà que existeix i ha existit mai en aquest Dia i romandre ferm i inamovible com una muntanya en la defensa de la seva Causa.

Digues: Santificat sia el teu nom. Has fet que tots els sants confessin la seva incapacitat davant les múltiples revelacions del teu poder i que cada Profeta reconegui que la seva existència resulta insignificant en comparació amb la magnitud de la teva eterna glòria. Imploro en el teu Nom, el qual m'ha obert les portes del Cel, que em permetis servir-te en aquest Dia i em converteixis en una persona forta per a ésser capaç de seguir els preceptes del teu Llibre. Tu saps, Oh Senyor Meu com sóc jo, però jo no sé com ets tu, senyor Omniscient coneixedor de Tot.

1.1.8. (XXIV) Vigileu, oh creients en la unitat de Déu, no caiguen en la temptació de qüestionar les manifestacions de la seva Causa o de menysprear els signes que han acompanyat i proclamat la seva Revelació. Si compreneu i creieu en aquesta veritat considereu que aquest és el veritable significat de la Unitat Divina. A més a més, penseu que totes les obres i fets revelats en aquestes Manifestacions de Déu i, encara més, tot allò referent a Elles i tot allò que puguin manifestar en un futur, està ordenat per Déu i constitueix una forma de reflectir la seva Voluntat i el seu Propòsit. Si algú estableix la més mínima diferència entre les seves persones, les seves paraules, els seus missatges, els seus fets i costums, mostrarà, en veritat, que ha deixat de creure en Déu, que ha rebutjat els seus signes i que ha traït la Causa dels seus Missatgers.

1.1.9. (XXVIII) Cal lloar i glorificar la unitat de Déu, el Senyor Sobirà, el gloriós i incomparable governant de l'Univers, l'Ésser que a partir del no-res, fou capaç de crear la nostra realitat, qui del no-res ha engendrat els éssers més tendres i bonics de la creació, i qui, salvant les criatures d'un món llunyà i cruel, les ha rebut en el seu regne eternament gloriós. Ningú, a part d'Ell, amb la seva gràcia i Misericòrdia que ho impregna i abraça tot, ho podia haver aconseguit. Com podria haver estat d'una altra manera? Podia el no-res passar a ser el regne del ser? Naturalment que no.

Després de crear el món i tot allò que viu i es mou en ell, la seva sobirana i il·limitada Voluntat va decidir conferir a l'home el privilegi i la capacitat de conèixer-lo i estimar-lo, una capacitat que ha d'ésser necessàriament considerada com l'impuls generador i la raó primordial per la que la creació segueix en vida... Ell ha designat cada una de les coses creades, per insignificant que sigui, amb un dels seus noms i l'ha fet destinatària de la glòria d'un dels seus atributs. No obstant, ha estat en la realitat de l'home que Ell ha concentrat l'esplendor de tots els seus noms i atributs i l'ha fet mirall del seu propi Ésser. L'home ha estat l'únic escollit entre totes les coses creades per a rebre el seu generós i perdurable missatge.

1.1.10 (XXXI) Observa amb atenció la successió de Revelacions que han unit la Manifestació d'Adam amb la del Bàb. Reconec davant Déu, que cada una d'aquestes Manifestacions ha estat enviada per l'acció de la Voluntad i del Propòsit divins, que cada una ha revelat un missatge concret, que a cada una li ha estat confiat un Llibre d'origen diví i se li ha assignat la tasca de desxifrar els misteris d'una poderosa Taula. La mesura en què cada manifestació s'ha identificat amb la Revelació ja estava definitivament prescrita. Si sou d'aquells que comprenen aquesta veritat, considereu que és una prova patent de la nostra actitud generosa cap a ells.

1.1.11. (XXXII) Tot el que heu sentit sobre Abraham, l'Amic del Tot Misericordiós, és veritat i ningú ha de tenir cap dubte. La veu divina li ordenà que oferís Ismael com un sacrifici per a demostrar als homes la seva infinita Fe en Déu i la seva dedicació exclusiva a seguir les paraules del Senyor. El propòsit de Déu va ésser, a més a més, oferir-lo com a rescat a canvi dels pecats i iniquitats de tots els pobles de la terra. Jesús, el Fill de Maria, va suplicar a Déu, únic i veritable, santificat sia el seu nom, que li concedís el mateix honor. Per aquesta raó, Muhammad, l'Apòstol de Déu, entregà Husayn en sacrifici.

Mai cap home pot pretendre entendre la natura de la gràcia divina, la seva diversitat i el misteri que l'envolta. Mai ningú podrà posar en dubte la seva Misericòrdia que ho abraça tot. Tenint en compte la perversitat dels homes i els seus abominables actes contra els Profetes de Déu i els seus escollits, tota la humanitat mereix portar una turmentada existència i, després, morir. Malgrat això, la providència divina ha protegit, i continuarà protegint la humanitat, mitjançant tot un seguit d'accions visibles o invisibles, de ser castigats per la seva iniquitat. No perdis mai de vista la indulgència divina i no t'allunyis de la seva veritat ni del seu camí.

1.1.12. Els Profetes de Déu han d'ésser considerats com metges. La seva missió consisteix en procurar el benestar del món i dels seus pobles per a que, mitjançant l'esperit d'unitat, puguin arribar a curar una humanitat dividida. Ningú té el dret de dubtar de les seves paraules o de menysprear la seva conducta, ja que ells són els únics que poden afirmar haver comprès els símptomes del pacient i els únics que han estat capaços de diagnosticar correctament la seva malaltia. Mai cap home, per intel·ligent i perspicaç que sigui, podrà assolir el grau de coneixement i saviesa aconseguit pel Metge Diví. No obstant, no seria estrany que el tractament prescrit pel metge en aquest dia difereixi del que va prescriure anteriorment. No podria ésser d'una altra manera. El pacient necessita un remei diferent en cada etapa de la seva malaltia. Així mateix, cada vegada que els Profetes de Déu han il·luminat el món amb la claror del coneixement diví i sempre que els seus pobles han dirigit el culte a Déu, ho han fet de la forma que millor s'adaptés a les exigències de l'època en la qual vivien. D'aquesta manera, van ser capaços d'acabar amb la foscor d'un món sumit en la ignorància i d'oferir al món la glòria del seu coneixement. Així doncs, tots els homes han de dirigir les seves mirades cap aquests Profetes, els quals han tingut com únic propòsit guiar els errats i donar pau als afligits. És veritat que en aquests dies, no existeix ni prosperitat ni triomfs. Tota la humanitat és víctima de nombrosos mals. Cal, doncs, intentar salvar la seva vida amb el medicament que el Metge, infalible i totpoderós, ha preparat.

1.1.13. (XXXVI) Saps que quan el fill de l'home exhalà el darrer sospir i s'entregà a Déu, tota la creació plorà desconsoladament? Però amb aquest sacrifici, s'infongué una nova capacitat en totes les coses creades. Els seus efectes, dels quals en donen testimoni tots els pobles de la Terra, ara es troben al teu davant. La saviesa més profunda expressada pels erudits, el coneixement més exhaustiu adquirit per alguna ment brillant, les obres d'art realitzades per les mans més destres, la influència exercida pel governant més poderós, són solament manifestacions de la vivificant força alliberada pel seu omnipotent i transcendent Esperit.

Som testimonis que quan Ell arribà al món, omplí amb l'esplendor de la seva glòria totes les coses creades. Gràcies a la seva ajuda, el leprós es cura de la lepra de la perversitat i de la ignorància. Gràcies a Ell, la persona desencaminada i impura troba el seu camí. Mitjançant el seu poder, fill de Déu Totpoderós, els ulls del cec van arribar a veure la llum i l'ànima del pecador va ésser santificada.

La lepra pot ser interpretada com un obstacle que s'interposa entre l'home i el fet de reconèixer el seu Senyor, Déu. Tot aquell qui vulgui allunyar-se d'Ell serà un leprós i no serà recordat en el Regne de Déu, el Totpoderós, l'Omnipotent. Sabem que per mitjà del poder de la Paraula de Déu, el leprós és purificat, qual-sevol malaltia curada i totes les debilitats eliminades. Ell és qui purifica el món. Benaventurat l'home que segueix el seu camí.

1.1.14. (XXXVIII) Saps amb certesa que, en cada Dispensació, s'ha donat als homes una quantitat de Llum de la Divina Revelació proporcionalment directa a la seva capacitat espiritual. Pensa en el Sol. Els seus raigs són força febles quan comença a aparèixer dar-rera la línia de l'horitzó. A mesura que s'aproxima el migdia, augmenta gradualment la seva potència i la seva escalfor permetent que, mentrestant, totes les coses creades s'adaptin a la creixent intensitat de la seva llum. I observa com els seus raigs són cada vegada més suaus fins que arriba a pondre's. Si alliberés tota la seva energia de cop perjudicaria tots els éssers i les coses creades... De la mateixa manera, si el Sol de la Veritat revelés de sobte, ja en l'inici de la seva manifestació, tots els poders que la providència del Totpoderós li ha atorgat, la terra de la comprensió humana quedaria desolada i els seus fruits es pansirien, perquè el cor dels homes no podria resistir la intensitat de la seva revelació, ni podria reflectir la seva llum i la humanitat, consternada i aclaparada, deixaria d'existir.

1.1.15. Obriu els vostres cors, oh homes del poble de Déu, als consells del vostre veritable i incomparable Amic. La Paraula de Déu pot comparar-se a un arbre tendre arrelat en els cors dels homes. Us incumbeix vetllar pel seu creixement i nutrir-lo amb les aigües vitals de la saviesa i amb paraules santes i sagrades per a que les arrels es fixin al sòl i les seves branques creixin fins arribar al cel i, fins i tot, més enllà.

Oh vosaltres que residiu a la terra! A continuació esmentarem el tret primordial que caracteritza positivament aquesta Suprema Revelació. Per una banda, hem borrat del Llibre sagrat de Déu tot allò que ha estat motiu de lluita, iniquitat i mal per als fills dels homes i, per l'altra, hem establert les bases necessàries per a una bona comprensió i una unitat completa i permanent. Benaventurats siguin aquells qui segueixen els meus estatuts.

En repetides ocasions, hem amonestat els nostres benaurats per a que evitin, o fins i tot, fugin de tot allò que desprengui una flaire de maldat. El món pateix greus trastorns i les ments dels seus pobles es troben en un estat de completa confusió. Supliqueu al Totpoderós que Ell, bondadosament, els iÜlumini amb la glòria de la seva justícia i que els concedeixi la facultat de descobrir allò profitós en tot moment i en totes les condicions. Ell és, sense cap dubte, qui ho posseix tot, l'Altíssim.

1.1.16. (XLVI) No m'entristeix el fet d'haver de resistir la duresa d'un empresonament. Tampoc estic afligit per les humiliacions i les penalitats que he d'aguantar a les mans dels meus enemics. Però, us juro que aquestes són per a mi glòria, glòria amb la què m'apropro a Déu. Tant de bo ho sabéssiu!

La vergonya que vaig ésser obligat a aguantar m'ha descobert la glòria amb la que tota la creació ha estat dotada i, per haver sofert tant de crueltat, el Sol de la Justícia ha aparegut i ha iÜluminat tots els homes amb la seva llum.

Pateixo dolors per culpa d'aquells qui, dominats per les seves passions corruptes, pretenen presentar-se com fidels de la Fe de Déu, el Senyor Totpoderós.

El poble de Bahà ha d'ésser capaç de sacrificar-se pels altres, desprendre's dels béns terrenals de manera que aquells qui habiten el Paradís puguin percebre l'agradable fragància de la santedat que aquest desprén per a que tots els pobles de la terra reconguin en els seus rostres la lluminositat del Tot Misericordiós i, mitjançant ells, es difonguin els signes i els senyals de Déu, l'Omnipotent, l'Omnisapient. Aquells qui han embrutat el bon nom de la Causa divina seguint les temptacions de la carn incorren, sense cap dubte, en un lamentable error.

1.1.17. (XLVII) Oh jueus! Si teniu intencions de crucificar Jesús una altra vegada, l'Esperit de Déu, mateu-me a mi, perquè a través de la meva persona, ell s'ha tornat a manifestar a vosaltres. Tracteu-me com vulgueu, car jo he promès sacrificar la meva vida seguint el camí de Déu. No temeria ningú encara que els poders del cel i de la terra s'aliessin per lluitar contra mi.

Seguidors de l'Evangeli, si desitgeu matar Muhammad, l'Apòstol de Déu, agafeu-me i poseu fi a la meua vida, perquè jo sóc ell i el meu ßsser és el seu ßsser. Féu amb mi allò que volgueu perquè el desig més profund del meu cor és arribar fins el Senyor al seu Regne de Glòria. Aquest és el decret diví, tant de bo si ho sabéssiu, seguidors de Muhammad! Si preteneu cosir amb els vostres dards el pit d'Aquell qui us ha fet enviar el seu Llibre, el **Baian**, poseu les vostres mans sobre meu i perseguiu-me perquè jo sóc el seu més humil servidor, la revelació del seu propi ßsser, encara que el meu nom no sigui el seu. He vingut sota l'ombra dels núvols de la glòria i he estat investit per Déu amb la invencible Sobirania. Ell és, sense cap dubte, coneixedor de la veritat i de les coses mai vistes. En realitat, espero de vosaltres el mateix tracte que va rebre Aquell qui em precedí. Totes les coses són testimoni d'això. Si fóssiu d'aquells que escolten! Oh poble del Baian! Si heu decidit fer vessar la sang d'aquell l'arribada del qual fou proclamada per el Bàb i l'ad-veniment profetitzat per Muhammad i la Revelació anunciada per Jesucrist, mireu-me, estic de peu sol i indefens davant vostre. Actueu amb mi tal i com ho dicten els vostres desigs.

1.1.18 (LI) Oh poble! Ho juro per Déu únic i veritable! Aquest és l'Oceà on neixen tots els mars i on es trobaran finalment. Déu ha estat el creador de tots els astres i tots ells tornaran a Ell. Gràcies al poder, els astres de la Revelació Divina han donat els seus fruits, cada un dels quals ha adoptat la forma del Profeta, que té per missió fer arribar el Missatge de Déu a totes les criatures que habiten un nombre tan gran de móns que solament Déu, amb el seu coneixement omnímode, pot calcular. Ha aconseguit això únicament per mitjà de l'acció d'una lletra de la seva Paraula, revelada per la seva Ploma, dirigida per la seva mà amb l'energia i la força de la veritat de Déu.

1.1.19 (LIV) Segueixo la rectitud de Déu, l'ésser Tot-poderós, mai he anhelat la sobirania mundana. El meu únic propòsit ha estat comunicar als homes el missatge que Déu, l'Omnipotent, l'Ésser únic i incomparable, em manà, amb la finalitat de deslligar els homes dels béns terrenals per a que assolissin un estat de puresa tan gran que fos inconcebible per l'home impiadós i inimaginable per l'ésser insolent.

1.1.20 (LIX) Qualsevol observador imparcial admetrà sense dubtar ni un moment que des de l'albada de la seva Revelació, aquest, víctima de tant de sofriment, ha invitat tota la humanitat a dirigir la seva mirada envers l'Aurora de Glòria i ha prohibit la Corrupció, l'odi, l'opressió i la iniquitat. No obstant, podeu veure el que han fet les mans de l'opressor.

Ningú s'atreveix a descriure la seva tirania. Encara que el propòsit d'Aquell Qui és la Veritat Eterna ha estat conferir vida eterna a tots els homes i aconseguir que la humanitat visqui en pau i amb seguretat, és lamentable veure com hi ha qui no respecta aquest propòsit, massacra altres individus i firma la seva sentència de mort.

Els instigadors d'aquesta opressió són les mateixes persones que, malgrat la seva malaptesa, són considerades com els més savis d'entre els savis. La seva ceguesa arriba tan lluny que l'han tancat de forma deliberada dins d'aquesta Presó fortificada per als serfs dels quals el Llindar del món ha estat creat. No obstant, el Totpoderós malgrat l'existència de qui oprimeix i repudia la veritat d'aquest "Gran Anunci", ha transformat aquesta Casa Presó en el millor dels paradisos, el Cel dels Cels.

1.1.21. (LXI) El món pateix i la seva agitació augmenta cada dia. La humanitat s'ha descarrerat, està seguint l'equivocat camí de la incredulitat. Ha arribat a un extrem que no seria ni correcte ni acceptable exposar ara. La seva perversitat continuarà existint durant molt de temps. Però quan esdevingui el moment indicat, apareixerà quelcom que farà tremolar els homes. Llavors, únicament llavors, es desplegarà l'Estendard Diví i el Rossinyol del Paradís entonarà la seva melodia.

1.1.22. Digueu: Si desitjàveu aquesta vida i les seves vanitats, les hauríeu d'haver cercat quan encara estàveu dins del ventre de les vostres mares, perquè en aquella època us aproximàveu paulatinament a elles, si ho arribéssiu a entendre! No obstant, després del vostre naixement i sobretot des del moment en què vau assolir la vostra maduresa, us heu anat allunyant del món i apropant a la pols. Per què manifesteu tant d'avarícia per acaparar els tresors de la terra quan els vostres dies estan comptats i heu perdut ja pràcticament l'oportunitat? Creieu, negligents, que mai despertareu d'aquest somni?

Per Déu us demano que poseu atenció en allò que aquest humil serf us dirà. En realitat, Ell no us demana cap recompensa i està resignat i sotmés a la Voluntat de Déu.

Oh poble, la major part dels dies de la vostra vida ja han passat i s'apropa ràpidament la vostra fi. Així doncs, abandoneu el més aviat possible les coses que heu creat i a les que us heu aferrat i seguïu amb fermesa els preceptes de Déu, i potser encara podreu aconseguir allò que Ell ha reservat per a vosaltres, formant part d'aquells que van pel camí recte. No us entretingueu amb les coses del món i els seus ornaments banals i no poseu la vostra esperança en elles. Dipositeu tota la vostra confiança en el record de Déu, Santificat sia el seu nom, el Totpoderós. Aviat Ell reduirà al no-res totes les coses que posseïu. Que Ell sigui el vostre temor i no oblideu el vostre deure respecte a Ell. No sigueu d'aquells que estan separats d'Ell per un vel.

Vigileu. No us mostreu orgullosos davant Déu i eviteu rebutjar desdenyosament els seus serfs. Tracteu amb humilitat els seus fidels, aquells qui han cregut sempre en Déu i els seus signes. Respecteu els cors que senten la seva unitat, les llengües que proclamen la seva unitat i que parlen solament quan Ell els hi permet. Us exhortem amb justícia a seguir el seu camí i, d'aquesta manera, potser sereu despertats d'aquest somni.

No carregueu a ningú el pes que no voldrieu per a vosaltres i no desitgeu per ningú allò que no desitjaríeu per a vosaltres. Aquest és el millor dels meus consells, us prego que el seguïu.

Respecteu els sacerdots i erudits que es troben entre nosaltres, aquells qui mostren una conducta en consonància amb el que professen, aquells qui no ultrapassen els límits establerts per Déu i que tenen opinions fidels als seus mandats tal i com està revelat en el seu Llibre. Penseu que ells són els guies per a aquells que estan al cel i a la terra. Aquells qui desprecien i menyspreen els sacerdots i els personatges doctes que viuen entre ells, no fan altra cosa que rebutjar el favor que Déu els hi havia concedit.

Digueu-els-hi: Espereu, Déu també pot aixecar-se contra vosaltres i deixar de concedir-vos el seu favor. Res li passa inadvertit. Ell sap els secrets del cel i de la terra. El seu coneixement abraça totes les coses. No us alegreu per allò que hagueu fet o preteneu fer en un futur, no us delecteu amb el sofriment que ens heu provocat, ja que, d'aquesta manera, mai sereu fidels a Ell. Si examinéssiu les vostres obres amb atenció i enteniment us adonaríeu de l'error. Mitjançant els vostres actes no podreu embrutar la sublimitat del nostre estat de puresa. No. Déu augmentarà la seva recompensa amb la que premiarà el fet d'haver suportat amb paciència les penalitats que heu patit. És veritat, ell augmentarà la recompensa d'aquells qui suportin les contrarietats amb més paciència.

Penseu que, des de temps immemorial, les penalitats i les persecucions han estat el destí dels escollits de Déu i dels seus fidels, i d'aquells dels seus serfs que s'han separat de tot menys d'Ell; aquells qui ni el comerç ni els negocis han apartat del record del Totpoderós, aquells que no parlen fins que Ell ho ha fet i actuen d'acord amb els seus mandats. Aquest és el mètode emprat per Déu en el passat i el que emprarà en el futur. Benaventurats són els que suporten amb fermesa, els que són pacients en la malaltia i la privació, els que no es queixen mai del que els hi passa i trepitgen el viarany de la resignació.

Està a prop el dia en què Déu haurà creat un poble que recordarà els nostres dies, que explicarà la història de les nostres dificultats, que manarà restituir els nostres drets a aquells qui, sense cap raó, ens han tractat injustament. Déu domina la vida d'aquells que ens han fet mal i coneix les seves accions. Sense cap dubte, els castigarà pels seus pecats. Ell pot arribar a ésser el més terrible dels venjadors.

Us hem explicat, doncs, la realitat sobre Déu, únic i veritable, i us hem comunicat allò que ell va predir. Així, potser, li demanareu perdó i tornareu a Ell, us empenedireu veritablement, us adonareu dels vostres delictes, despertareu del vostres somnis, rebreu allò merescut per la vostra negligència, pagareu per allò que hauríeu d'haver fet i, en definitiva, sereu d'aquells que fan el bé. Qui vulgui que reconegui la veritat de les meves paraules i qui no ho desitgi que s'aparti d'elles. El meu únic deure és recordar-vos que no heu complert amb la Causa de Déu i espero que sigueu d'aquells que fan cas del meu consell. Per tant, escolteu les meves paraules, recupereu la fe en Déu i empenediu-vos de les vostres faltes per a que Ell tingui misericòrdia de vosaltres i perdoni i oblidi els vostres pecats. La magnitud de la seva bondat és molt superior a la fúria de la seva ira i la seva gràcia abraça tots

aquells fills de la Creació que tenen vida, siguin del passat o del futur.

1.1.23. (LXX) L'equilibri del món ha estat trencat per aquest nou Ordre Mundial, per la intensa influència d'aquell qui és el més gran. La vida ordenada de la humanitat ha estat revolucionada per l'acció d'aquest únic i meravellós Sistema. Mai els mortals han pogut presenciar res semblant.

Sumergiu-vos en l'oceà de les meves paraules per a que podeu desxifrar els seus secrets i descobrir totes les perles de la saviesa que romanen ocultes en les profunditats. Vigileu, però, de no dubtar un cop hàgiu pres la decisió de confiar en la veritat d'aquesta Causa, Causa per la qual s'han revelat els poders i la Sobirania de Déu. Empesos per l'alegria, afanyeu-vos per a arribar fins a Ell. Així és la immutable fe de Déu, eterna en el passat, eterna en el futur. Que aquell Qui la cerca, aconseguixi obtenir-la i aquell que ha rebutjat cercar-la, que pensi que Déu està per sobre de les necessitats individuals de cada criatura.

Pensa en aquesta infalible Balança que aguanta la Mà de Déu, en la qual es pesa tothom, estigui en el cel o en la terra, i es determina el seu destí, si vosaltres sou d'aquells qui creuen i reconeixen la seva veritat. Digueu: Mitjançant ella, els pobres han estat enriquits, els erudits i ùluminats i els cercadors han pogut arribar fins a la mateixa presència de Déu. Però, vigileu! No és qüestió de convertir-la en una causa de disputa per a vosaltres. Cal que us mantingueu fermes, segurs, com una muntanya inamovible, en la Causa del vostre Senyor, el Totpoderós i l'Omnipresent.

1.1.24. (LXXI) No us preocupeu, pobles del món, quan el sol de la meva bellesa s'hagi amagat i el cel del meu tabernacle no sigui visible als vostres ulls, llavors, aixequen-vos amb la finalitat de promoure la meva Causa i exaltar la meva paraula entre els homes. Estem amb vosaltres en tot moment i us recolzem amb el poder de la veritat. Som, sense cap dubte, éssers totpoderosos. Aquell qui em reconegui, s'aixecarà i em servirà tan decididament, que les forces de la terra i del cel no serien suficients per a fer-li renunciar del seu propòsit.

Els diferents pobles del món estan profundament dormits. Si despertessin del seu somni, es donarien pressa per a anar cap a Déu, l'Omniscient, l'Omnisapient i rebutjarien tot allò que posseeixen encara que fossin tots els trossos de la terra, per a que el Senyor els recordés tant que els hi dirigís la seva paraula. Així us ho ha ensenyat Aquell qui coneix les coses ocultes, en una Taula que l'ull humà no ha vist i que no ha estat revelada a ningú, solament a Ell, el protector Omnipotent de tots els mons. La perversitat dels seus desigs els cega i els impedeix reconèixer el Senyor de tot allò existent qui, amb la seva veu, proclama en totes direccions: "No hi ha cap altre Déu a part de mi, jo sóc el Déu Omnipotent i Omnisapient".

No us heu d'alegrar de posseir alguns béns perquè demà pertanyaran a uns altres. Us ho adverteix Aquell Qui és Omniscient i coneixedor de tota la realitat. Pregunteu-vos si podeu afirmar que allò que posseïu és permanent o segur? És clar que no. Els dies de la vostra vida passen de pressa, com un tancar i obrir d'ulls, i arribarà el dia en què s'acabaran la vostra glòria i la vostra pompa així com varen acabar la glòria i la pompa dels vostres predecessors. Poble, t'invito a reflexionar. Què ha succeït amb els dies gloriosos que varen viure en el passat? Què ha estat del segle perdut? Benaurats els dies consagrats al record de Déu i les hores dedicades a lloar aquell qui és l'Omniscient. Tinc la ferma convicció que ni la fastuositat del poderós, ni l'abundància del ric, ni els pecats d'aquell qui és impiu duraran una eternitat. Déu, pronunciant únicament un mot, pot posar fi a tot perquè Ell és l'Omnipotent, l'únic ésser que pot abraçar tota la realitat, perquè Ell és Totpoderós. Cal formular-nos una pregunta: Quins beneficis ens ofereixen els béns terrenals que la humanitat posseeix? La resposta resulta evident. L'home ha despreciat allò que realment pot ser-li profitós. No obstant, no manca gaire temps per a que la humanitat desperti del seu somni i llavors els homes s'adonaran que ja no poden obtenir allò que van deixar escapar en el seu moment, en el dia del seu Senyor, el Totpoderós, l'Omnipotent. Si coneguéssiu el destí que us espera, no dubtaríeu en renunciar tots els béns materials que posseïu per a que, d'aquesta manera, els vostres noms poguessin ser pronunciats davant del seu tro. En canvi, ara són explicats entre els morts.

1.1.25. (LXXII) No patiu quan desaparegui la glòria de la meva Presència i l'oceà de la meva paraula romangui mut. Quan estic amb vosaltres, existeix un tipus de saviesa determinat, però n'existeix un altre, imperceptible per a vosaltres, que solament coneix Déu, l'Omniscient, l'Omnisapient. En veritat, us contemplem des del nostre regne de glòria i ajudarem tothom qui s'uneixi en la lluita per la nostra Causa amb les hosts del cel i la companyia dels nostres àngels preferits que hem escollit.

Oh, pobles de la terra! Déu, posseïdor de la Veritat Eterna, és testimoni del que vaig a explicar-vos. De les roques, han emanat corrents d'aigua gràcies al Totpoderós. I, malgrat tot, encara esteu dormint. Lliure-vos de les vostres possessions terrenals i, a partir d'aquesta acció, intenteu comprendre la realitat que va més enllà del món material. Així us ho indicava el Senyor, qui, amb la seva Ploma, ha revolucionat el pensament de la humanitat.

Sabeu des de quina alçada us protegeix el vostre Senyor, el Totpoderós? Penseu que ja heu reconegut la Ploma amb la qual us ordena el vostre Senyor, el Senyor de tots els noms? És clar que no! Si sabéssiu tot això, renunciariéu a aquest món material i us afanyariéu per arribar fins a la presència de Déu. El vostre esperit estaria talment extasiat per la seva Paraula, que provocaria la commoció de tots els mons i sobretot d'aquest món terrenal, petit i mesquí. Amb aquesta finalitat, he desencadenat la pluja de la meva generositat des del cel de la meva bonesa, com un signe de la meva gràcia, perquè vosaltres sigueu tots éssers agraciats.

No obstant, vigileu que els desigs de la carn i les inclinacions corruptes no us desviïn del camí i provoquin conflictes entre vosaltres. Heu d'estar tots units com els dits de la mà i els membres del cos. Així us ho aconsella la Ploma de la Revelació. Si creieu realment en el Senyor, seguiu les seves orientacions.

Tingueu en compte la misericòrdia de Déu i els seus presents. Ell us recomana l'actitud que us resultarà més profitosa sense cap interès ja que Ell no necessita res de ningú. Les vostres accions negatives no poden fer-li mal, així com tampoc poden beneficiar-lo els vostres actes positius. La nostra única intenció és la d'invitar-vos a estimar Déu. D'aquesta manera ho compren tot home subtil i inteÜligent.

1.1.26. (LXXV) En el meu nom, us invito a estripar els vels que dificulten la vostra visió i, mitjançant el poder nascut com a resultat de la vostra fe en la unitat divina, desprecieu altres ídols i refugieu-vos en l'autenticitat. Entreu, doncs, en el sagrat paradís de la complaença del Tot Misericordiós. Deslliureu les vostres ànimes de tot allò aliè a Déu i gaudiu d'un dolç descans dins dels confins de la seva vasta i poderosa Revelació, sota l'Ombra de la seva suprema i infalible autoritat. No permeteu que els vostres desigs egoistes us dominin, ja que he perfeccionat el meu cor en cada un de vosaltres per a que l'exceÛlència de la meva obra pugui ésser revelada a tots els homes. Gràcies a ella, cada ésser humà és, doncs, capaç d'apreciar per ell mateix la bellesa de Déu, santificat sia el seu nom. Si l'home no hagués estat dotat per a reconèixer la seva prèsenca, com hauria pogut adonar-se de la seva absència? Si el dia en què es congreguessin tots els pobles de la terra davant Déu, es preguntés a algú: "Per què no has cregut en la bellesa divina i t'has apartat del seu camí?" I si aquesta persona respongués: "Tots els homes han comès l'error i no ha existit ningú que s'hagi guiat per la Veritat. Jo, seguint, malauradament, el seu exemple, he deixat de reconèixer la bellesa de l'Ésser Etern i Omnipotent". Aquest tipus de resposta es consideraria una excusa, perquè la fe d'un home no ha de dependre de ningú altre, sinó únicament d'ell mateix.

1.1.27. (LXXVIII) En referència a l'origen de la creació cal tenir en compte les dades següents. Pot afirmar-se amb total seguretat que la creació de Déu ha existit des de temps immemorable i continuarà existint eternament. No coneix ni un principi ni una fi. El seu nom, el Creador, ja pressuposa l'existència de la creació i el seu títol, el Senyor dels Homes, implica, doncs, necessàriament l'existència d'un serf.

Les afirmacions, atribuïdes als Profetes del passat, tals com: "En el principi dels temps, únicament existia Déu i no hi havia criatures per a conèixer la seva presència" i "en aquella època el Senyor estava sol sense ningú que l'adorés" o d'altres similars comuniquen una idea clara i evident que, en cap moment, ha d'ésser objecte d'interpretacions errònies. Així ho testimonien les següents paraules revelades per Ell mateix. "Déu estava sol, no hi havia ningú més excepte Ell. Malgrat tot, Ell sempre continuarà sent allò que ha estat des del principi". Qualsevol persona amb seny comprendrà que el Senyor es manifesta. No obstant, ningú reconeix la seva glòria. Això fa suposar que el regne del Senyor es situa per sobre de la vostra capacitat de coneixement, que supera la vostra comprensió. Qualsevol cosa que pugui ésser explicada o entesa en aquest món, no podrà mai traspasar els límits que, per la seva natura inherent, li han estat imposats. Solament Déu és capaç de transcendir aquestes limitacions. Ell és veritablement, sempitern. Mai ningú podrà ésser associat amb Ell. Cap nom pot comparar-se amb el seu. Cap Ploma pot expressar la seva natura així com cap boca pot descriure la seva glòria. Ell ha d'ésser exaltat eternament.

Pensa en el moment en què la suprema manifestació divina es revelarà als homes. Mentre no arribi aquest moment, l'Antic ßsser, romandrà encara desconegut pels homes i ningú haurà sentit les seves paraules divines; així doncs, Ell, l'Omniscient, segueix en un món on cap home el coneix. En realitat, Ell és el Creador sense creació. Però, abans de la Revelació, totes i cada una de les coses creades hauran d'entregar la seva ànima a Déu. Aquest és, de fet, el dia que s'ha prescrit. I, en aquell dia, de qui serà el Regne? Ningú està preparat per a contestar a aquesta pregunta.

1.1.28. (LXXIX) En referència a la teva pregunta sobre els móns de Déu, et diré el següent. Pensa que els móns divins són incomptables en nombre i infinits en extensió. Ningú pot contar-los o comprendre la seva natura excepte Déu, l'Omniscient, l'Omnisapient. T'has plantejat algun cop el teu estat mentre dorms? Realment es tracta del més misteriós dels signes que Déu mostra als homes. Oh, Déu, glorificat sia el teu nom! Observa com allò que has vist en somnis després d'un lapse de temps es realitza plenament. Si el món del teu somni fos igual al món en què vius, seria necessari que el aconteixement esdevingut en el teu somni, esdevingués també real. Si fos així no series testimoni. Malauradament aquest no és el cas i, per tant, has de reconèixer que el món del teu somni és força diferent d'aquell en el qual vius. Aquell món no té ni principi ni fi. No obstant, seria correcte dir que aquell món, tal i com ho ha establert Déu, el Totpoderós i Omnipotent, forma part del teu propi ésser i està dintre teu. També seria correcte afirmar que el teu esperit, després de traspasar els límits del somni i d'ha-ver-se alliberat del lligam terrenal, ha estat impulsat per l'acció de Déu a recórrer un regne que roman amagat en la més íntima realitat d'aquest món. A més a més, la creació divina abraça altres móns i altres criatures. En cada un d'aquests mons, Ell ha ordenat coses que ningú, a part d'Ell, l'Omnisapient, el Coneixedor de tota la realitat, pot arribar a descobrir. Medita sobre allò que t'ha estat revelat amb la finalitat d'esbrinar el propòsit de Déu, el teu Senyor, el Senyor de tots els mons. En aquestes paraules s'amaguen els misteris de la saviesa divina. Hem evitat parlar més àmpliament del tema degut al dolor que ens han causat les accions negatives d'aquells

qui han estat creats mitjançant les nostres paraules.
Espero que siguis d'aquells qui escolten la nostra veu.

1.1.29. (LXXX) Em preguntes si l'home (sense tenir en compte els Profetes de Déu i els seus escollits) conserva, després de la seva mort física, la mateixa individualitat, personalitat, consciència i capacitat d'enteniment que posseeix en la vida terrenal. En cas que així fos, et plantejaries altres interrogants. ¿Com és que existeixen perturbacions en les seves facultats mentals com el desmai o la malaltia greu que el priven del seu enteniment i de la seva consciència i que la mort, la qual implica la descomposició del seu cos i la dissolució dels seus elements, és incapaç de destruir la capacitat de comprensió i la consciència? Com es pot entendre que la consciència i la personalitat de l'home es mantinguin quan els instruments necessaris per a la seva existència i per a la seva funció ja han deixat d'existir?

L'ànima de l'home sobreviu a totes les malalties del cos i de la ment i és independent d'elles. El fet que una persona mostri signes de feblesa, és degut als obstacles que s'interposen entre l'ànima i el cos, perquè l'ànima mai pot estar afectada per una malaltia del cos. Observa la claror que desprèn el llum. Encara que un objecte procedent de l'exterior interfereixi el seu resplendor, la llum continua brillant sense minvar la seva potència. Així doncs, qualsevol malaltia que afecti el cos de l'home és un obstacle que dificulta la manifestació del poder i de la força inherents a la seva ànima. No obstant, quan aquesta abandona el cos, arribarà a ésser tan potent que cap força de la terra podrà igualar-la. Cada ànima pura, refinada i santificada, serà dotada d'una força immensa i gaudirà d'una gran alegria i d'una gran emoció.

Ara, observa que succeix quan tapem la làmpada. Encara que la seva llum llueixi, el seu resplendor no pot ser vist pels ulls dels homes. Observa, així mateix, el sol amagat darrera els núvols. Veus que el seu esplendor minva i que la seva llum continua éssent la mateixa. L'ànima humana és aquest sol mentre que la resta de coses terrenals equivalen al cos. Aquest cos, en la seva totalitat, reflectirà la llum de l'ànima i s'aguantarà gràcies a la seva força, sempre i quan no hi hagi un obstacle extern que s'interposi entre ambdues parts, el cos i l'ànima. No obstant, si un vel s'interposa entre elles, semblarà que minvi la intensitat de la llum.

Pensa en el sol completament amagat darrera els núvols. Encara que la terra segueixi estant i il·luminada, rep molta menys llum. El sol no lluirà plenament fins que els núvols s'hagin dispersat. Però, cal tenir en compte que ni la presència ni l'absència de núvols afecten per res l'esplendor inherent del sol. Així doncs, hem de considerar l'ànima com el sol que il·lumina el cos.

Ara, pensa que el fruit, ja abans de formar-se, està potencialment en l'arbre. Si el talléssim a trossos, no hi trobaríem cap signe o partícula del fruit, per petita que fos. Però, tal i com hauràs observat, quan el fruit neix, manifesta tota la seva meravellosa bellesa i gloriosa perfecció. No obstant, existeixen fruits que únicament assoleixen el seu màxim desenvolupament després d'ésser separats de l'arbre.

1.1.30. (LLXXXI) I ara, estem en disposició de contestar a la pregunta sobre l'ànima de l'home i la seva supervivència després de la mort. Has de saber que l'ànima, després d'ésser separada del cos, continuarà existint fins que arribi davant la presència de Déu i es trobarà en un estat i en una condició que ni els canvis ni l'atzar d'aquest món podran alterar. Durarà tant de temps com duri el regne de Déu, la seva sobirania, el seu domini i la seva força. Manifestarà els signes de Déu i els seus atributs i revelarà la seva bondat i generositat. La meua Ploma s'atura quan intenta descriure correctament la grandesa i la glòria divina. L'honor serà tan immens que cap boca podrà revelar-lo adequadament, ni cap mitjà terrenal descobrir-lo. Benaurada l'ànima que, el dia en què es separà del cos, estava purificada de les ambicions dels pobles del món. L'ànima viu i es mou segons dicta la Voluntad del seu Creador i arriba a entrar dins el més perfecte Paradís. Les donzelles, habitants de les mansions celestials, la rodejaran i els Profetes de Déu i els seus escollits cercaran la seva companyia. Així, aquesta ànima parlarà amb ells lliurement i els hi explicarà tot allò que ha hagut de soportar en el camí de Déu, el Senyor de tots el mons. Si diguéssim a qualsevol home el que ha estat destinat per a aquesta ànima en els mons de Déu, Senyor del cel i de la terra, s'apressaria a assolir aquesta posició privilegiada. La natura de l'ànima després de la mort mai podrà ser descrita. No és convenient ni adequat revelar el seu caràcter als homes. Els Profetes i Missatgers de Déu han estat enviats amb l'únic propòsit de guiar la humanitat en el recte camí de la veritat. El propòsit fonamental de la seva revelació ha estat el d'educar tots els homes per a que, en el moment de la

seva mort, ascendeixin cap el tro de Déu en l'estat de puresa i austeritat més gran possible. La llum que irradien aquestes ànimes és responsable del progrés del món i dels avenços que realitzin els seus pobles. Aquestes ànimes aixequen el món de l'ésser i constitueixen la força gràcies a la qual es manifesten les arts i les meravelles del món. Mitjançant elles, els núvols deixen caure l'aigua i la terra dona els seus fruits. Totes les coses tenen necessàriament una causa, una força motora, un principi animador. Aquestes ànimes i símbols, alienes als béns terrenals, donen impuls vital al món celestial. Món tan diferent del nostre com el món de la criatura mentre està en el ventre matern. Quan l'ànima arriba fins la presència de Déu, adoptarà la forma més adient per tal d'ésser immortal i digna d'habitar el cel. Aquest tipus d'existència és contingent i no absoluta ja que està precedida d'una causa mentre que l'existència absoluta no. No obstant, l'existència absoluta està reservada únicament a l'ésser Suprem, a Déu. Santificat sia el seu nom! Benaurats aquells que entenguin aquesta veritat. Si reflexiones sobre els actes dels Profetes de Déu, t'adonaràs que necessàriament han d'existir altres mons diferents d'aquest. Com ha registrat la Ploma Divina en la Taula de la Saviesa, la majoria dels veritables savis i de les ments doctes han confirmat el caràcter real de tot allò revelat per Déu. Fins i tot els més materialistes han deixat testimoni, en els seus escrits, d'aquests missatgers, nomenats per ordre diví, i han reconegut que les referències dels Profetes al Paradís, al foc de l'infern, a la futura recompensa o càstig, tenien com a primordial finalitat educar i salvar l'ànima de l'home. Així doncs, no oblidis que la majoria

de la humanitat, independentment de les seves creences o dogmes, ha acceptat l'existència i, fins i tot, la superioritat dels Profetes de Déu. Alguns els consideren personificacions de la saviesa, mentre que per d'altres són portaveus de Déu. Aquestes ànimes, ¿com haurien consentit lliurar-se als seus enemics si haguessin cregut que únicament existeix un món de Déu, la vida terrenal? Haurien suportat, llavors, patiments i humiliacions?

1.1.31. (LXXXII) Em preguntes sobre la natura de l'ànima. En primer lloc, has de saber que l'ànima és un signe de Déu, que habita en al cel i que mai cap home, per intel·ligent que sigui, podrà desxifrar el misteri que la rodeja. És, d'entre totes les coses creades, la primera en declarar la grandesa del seu Creador, la primera en reconèixer la seva glòria, en aferrissar-se a la seva veritat i en adorar la seva Presència. L'ànima, si és fidel a Déu, reflectirà la seva llum i finalment acabarà per tornar amb Ell. Si, en canvi, no és lleial al seu Creador, esdevindrà una víctima del propi "jo", de les seves passions i s'enfonsarà en la foscor.

Aquell qui no ha permès, en aquest dia, que els dubtes i les fantasies humanes l'apartessin de la Veritat Eterna ni que les autoritats seglars i eclesiàstiques impedissin el seu reconeixement del missatge diví, serà considerat, pel Senyor, com un dels seus lleials deixebles i el seu nom figurarà en el Llibre de Déu. Benaurat aquell qui ha estat capaç de reconèixer el veritable camí per a l'ànima i ha descobert les seves virtuts.

En els llibres del passat, ja s'havia parlat dels diversos graus de desenvolupament de l'ànima, com per exemple la concupiscència, la irascibilitat, la inspiració, la benevolència, l'alegria, la divina complaença, etc. Però la Ploma de l'Omnipotent no té perquè parlar d'ells. En aquest Dia, qualsevol ànima que segueixi el camí del Senyor i s'aferrissi a la seva veritat serà objecte del reconeixement diví.

Quan l'home dorm, l'ànima no corre el perill d'experimentar modificacions. En realitat, no és susceptible de cap canvi en el seu estat o caràcter original. Qualsevol variació en les seves funcions és deguda a causes externes. Unicament algunes influències externes poden modificar l'enteniment i la capacitat de percepció.

Pensa en l'ull humà. Encara que aquest té la facultat de copsar totes les coses creades, el més petit impediment pot impossibilitar la percepció de qualsevol objecte. Benaurat el nom d'Aquell qui ha creat i és la Causa primera de totes les coses i que és responsable de tot allò que succeix en el món. Qualsevol cosa creada en l'univers no és res més que una porta oberta cap a Ell, que ens condueix a reconèixer els seus signes, la seva sobirania, la revelació dels seus noms, la seva majestuositat, la seva força ... constitueix, doncs, un senyal que ens indica el seu recte camí.

Com ja he dit anteriorment, l'ànima humana és, en essència, un dels signes de Déu, un misteri entre molts d'altres misteris seus. És un dels més poderosos signes de l'Omnipotent, l'herald que proclama la realitat de tots els mons de Déu. Dins d'ella es troba una realitat que el món no és capaç de comprendre. Venera l'Òni-ma de Déu i les seves Lleis i compara la seva natura amb la d'aquelles ànimes que s'han aixecat contra Ell, que prohibeixen als homes seguir les pautes marcades pel Senyor dels Noms i que els impulsa a ser ambiciosos i mesquins. Aquestes ànimes, en realitat, s'endin-sen cada cop més en l'error.

També em preguntes sobre l'estat de l'ànima després d'haver-se separat del cos. Cal que sàpigues que, si l'ànima de l'home segueix els camins de Déu, tornarà cap al Creador i serà acollit per la seva glòria. Gràcies a la rectitud divina, arribarà a un estat que mai cap Ploma podrà explicar ni cap llengua descriure. L'ànima que s'ha mantingut fidel a la Causa de Déu, i no s'ha desviat ni un mil·límetre del seu Camí, tindrà, després de la seva ascensió un poder tan gran, que serà capaç de beneficiar tots els mons creats pel Totpoderós. Una ànima així proporciona, per petició del Rei Ideal i de l'Ecuador diví, la força i energia necessàries que posen en moviment el món del ésser i fan possible que l'art i altres meravelles del món es manifestin. Una planta necessita aigua i adobs per créixer. El món necessita que aquestes ànimes li donin "l'aliment" per tal de desenvolupar-se. Reflexiona sobre aquest tema i sigues agraït.

En algunes de les nostres Taules, ens em referit a aquest punt i hem parlat de les diferents etapes de desenvolupament de l'ànima. L'ànima humana està per sobre de l'anar i venir de les coses terrenals. Està quieta però, no obstant, ascendeix, es mou dins la seva quietud. Constitueix, per ella mateixa, una prova que constata l'existència d'un món contingent així com la realitat d'un món sense principi ni fi. Observa com el somni que vas tenir fa molts anys, torna a renéixer. No has pensat mai fins a quin punt resulta misteriós i enigmàtic el món dels somnis? Lloa la gloriosa saviesa de Déu i medita sobre el missatge de les seves revelacions.

Contempla les meravelles de l'obra de Déu i reflexiona sobre el seu abast i el caràcter diví. Aquell qui és el Segell dels Profetes ha dit: "Augmenta la meva admiració i amor envers tu, oh Déu!".

Si ens preguntem si el món físic presenta o no una sèrie de limitacions, cal que tinguem clar que la resposta és subjectiva i depen de l'opinió de cada individu. En un sentit, està limitat; però, considerat des d'una altra òptica, afirmariem que està més enllà de qualsevol limitació. Déu, únic i veritable, ha existit des de sempre i continuarà existint eternament. Així doncs, la seva creació no tindrà ni principi ni fi. No obstant, tot allò creat va precedit d'una Causa primera. Aquest fet estableix, per ell mateix, sense cap dubte la unitat del Creador.

A més a més m'has formulat també una pregunta referent a les esferes celestials. Per a entendre la seva natura serà necessari esbrinar el significat de les aülusions fetes sobre el tema en els Llibres del passat i establir la seva relació amb el món físic i quina influència exerceixen sobre ell. Ningú no pot evitar sentir fascinació i curiositat per un tema tan misteriós. ònicament Déu pot arribar a comprendre el seu significat. Els savis han calculat que la Terra té milers d'anys d'antiguitat però no s'han aturat a estudiar els altres planetes. A més a més, cal tenir en compte que existeixen divergències notables entre les diverses teories sobre l'origen del planeta. Pensa que cada estel fix té els seus propis planetes i cada planeta les seves pròpies criatures, el nombre de les quals cap home no pot arribar a calcular.

Oh, tu que has fixat la teva mirada en el meu rostre! L'aurora de la glòria ha manifestat en aquest dia el seu màxim esplendor i la veu divina ens crida. Abans hem pronunciat les següents paraules "Avui no és el dia de qüestionar el Senyor sinó tot el contrari. Déu ens crida i nosaltres hem d'aixecar-nos i respondre: 'aquí estic, oh Senyor de tots els noms, aquí estic, oh Senyor dels cels! Gràcies a la teva Revelació, han arribat fins a nosaltres les idees presents en els Llibres. Tot allò registrat en les Sagrades Escripures s'ha complert".

1.1.32. (LXXXVI) Per respondre a la pregunta formulada sobre la consciència de les ànimes després de separar-se del cos, escolta el que et diré. Les ànimes del poble de Bahà, que han entrat i s'han establert en l'Arca Carmesí, s'associaran i combregaran les unes amb les altres i estaran tan profundament unides que les seves vides, aspiracions, finalitats i ànsies seran les mateixes i formaran una sola ànima. Aquestes són les ments informades i les que tenen intel·ligència. Així ho ha decretat Aquell Qui és Omniscient i Omnisapient.

El poble de Bahà, que és l'habitant de l'Arca de Déu, és conscient de l'estat i la condició de cada un dels seus membres, els quals estan units per llaços d'amor i amistat. L'estat en què es trobin dependrà, però, de la seva fe i conducta. Aquells qui comparteixen un mateix grau i una mateixa situació, comprenen perfectament la capacitat, el caràcter, els guanys i mèrits dels altres. No obstant, els qui es troben en una posició inferior, són incapaçs d'entendre adequadament aquells qui ocupen un lloc superior o de valorar els seus mèrits. Cada persona tindrà una porció determinada del Senyor en aquest món. Benaurat l'home que ha seguit les paraules de Déu i ha caminat guiat pel seu amor, fins l'ascensió de la seva ànima al cel, el Regne del Senyor, el Totpoderós, l'Omnipotent, i Sobirà de tot, Aquell qui sempre perdona.

Les ànimes dels infidels, en canvi, en exhalar el seu darrer sospir, seran informades de tot allò bo que han deixat escapar i, per aquesta causa, lamentaran el que han fet i s'humiliaran davant Déu. Així, s'adonaran dels seus pecats una vegada les seves ànimes s'hagin separat dels seus respectius cossos.

Resulta clar i evident que, després de la seva mort física, tots els homes valoraran els seus actes i s'adonaran dels seus encerts i errors. Juro per Déu Totpoderós i pel Sol que llueix en l'horitzó diví que aquells seguidors del Déu únic i veritable, a partir del moment en què deixin la vida terrenal, experimentaran una alegria tan intensa que és impossible de descriure-la en paraules. Aquells qui visquin en l'error sentiran, en canvi, una por immensa i una gran consternació. Benaurat aquell qui hagi begut del seÜlecte i incorruptible vi de la fe, fe envers l'Omnipotent, el Senyor de totes les Religions i de totes les generositats...

Ha arribat el dia en què els serfs de Déu han d'estar atents a la seva Manifestació i en tot allò que ella reveli. Algunes tradicions del passat no es basen en cap fonament sòlid i algunes idees, que generacions anteriors han registrat en els seus llibres, són fruit d'una inclinació corrupta. Així doncs, observa com la major part dels comentaris i de les interpretacions de les paraules de Déu, fets pels homes, són erronis. A vegades, no s'ha descobert la seva falsedat fins que hom no ha estripat el vel que ens separava de la veritat. Aquests homes que vivien en l'error han hagut de reconèixer posteriorment que no havien entès el significat de les paraules de Déu.

El nostre propòsit és mostrar que, si els serfs de Déu obliden les falses paraules del passat i les seves ànimes inicien el camí envers Aquell qui és l'aurora de la Revelació, Déu tindrà en compte i considerarà meritori aquest canvi de comportament.

Exalta el seu Nom i sigues agraït. Saluda aquells qui són fidels del Senyor i beneficiaris de l'amor diví. Déu, glorificat sia el seu nom! Senyor de tots els mons.

1.1.33. (XCII) El Llibre de Déu està obert a tothom i les seves Paraules inviten tota la humanitat a seguir el seu camí. No obstant, únicament un nombre reduït d'homes han recolzat la seva Causa i han contribuït a estendre el seu missatge. Aquests homes han rebut l'Elixir diví, única substància capaç de transformar en or pur l'escòria d'aquest món, i el poder de curar totes les malalties dels fills dels homes. Cap home viurà eternament excepte aquells qui s'aferrissin a la veritat d'aquesta inestimable i meravellosa Revelació.

Escolteu, oh serfs de Déu, la veu d'Aquell Qui ha estat víctima d'injustícies i recolceu fermament la seva Causa. Ell guia aquells que així ho desitgen pel seu recte camí. La Revelació dóna forces al feble i riqueses al desemparat.

Units per llaços d'amistat i per un esperit fratern, seguiu el consell diví i dediqueu els preciosos dies de les vostres vides a millorar aquest món i a estendre la Causa del Senyor, del més alt Sobirà. Ell indica als homes allò just i bo i els prohibeix qualsevol acte que pugui degradar la condició humana.

1.1.34. (XCV) Tingues present que, segons el Llibre del Senyor, els favors divins són i sempre han estat i ùlimitats. El primer i millor favor que Déu concedí a l'home fou el do de l'enteniment, amb la finalitat que hom sigués capaç de reconèixer Déu, únic i veritable (exaltat sia el seu nom). Gràcies a aquest do, l'home té el poder de discernir la veritat en totes les coses i descobrir la veritat i els secrets de la creació. El sentit de la vista també és important ja que constitueix l'instrument a través del qual funciona l'enteniment. L'oïda, el cor ... han d'ésser també considerats com dons propis del cos humà. Glorificat sia el nom del Totpoderós, creador d'aquests poders i de l'home.

Cada un d'aquests dons posa de manifest la majestuositat, el poder, la saviesa d'un Déu únic i veritable que tot ho abraça. Exaltada sia la seva glòria! Pensa, per exemple, en el tacte. Aquest sentit es troba present pràcticament en tot el cos humà. Mentre que la vista i l'oïda es localitzen en una zona determinada, el sentit del tacte està en tot el cos. Glorificat sia el poder i la sobirania del Senyor!

Així doncs, aquests dons són inherents a l'home. D'entre ells, aquell que predomina, que és incorruptible a la seva natura i pertany a Déu, és el don de la Revelació divina. Tots els regals, materials o espirituals, d'origen diví estan subordinats a aquesta Revelació i demostren l'existència de Déu, la seva veritat, la seva misericòrdia i la seva providència. Aquell Qui, en aquest dia, hagi comprès la Manifestació divina, demostrarà posseir el més preciós dels dons de Déu.

Dóna gràcies al Senyor per haver-te concedit aquest regal tan magnífic. Digues en veu alta: Oh! Senyor, Déu meu, lloat sia el teu nom oh Tu, el Desig de tot cor comprensiu!

1.1.35. (XCVIII) Digues: Oh, caps de religions! no peseu el Llibre de Déu basant-vos en les vostres normes, doncs el Llibre és, per ell mateix, la balança infalible establerta per als homes. En aquesta perfecta balança, s'ha de pesar tot allò que posseixen els pobles i les races de la terra, i, per tant, el seu pes ha de ser mesurat segons les seves pròpies normes.

L'ull de la meva amorosa bondat plora amargament per a vosaltres, doncs no hem reconegut aquell qui hem estat cridant de dia i de nit, al capvespre i al matí. Oh poble, avança, amb rostres de nívia blancor i cors radiants cap el beneït lloc carmesí des d'on el Sadratu'l-Muntahà proclama: "No hi ha, en realitat, altre Déu a part de mi, l'Omnipotent Protector, el què subsisteix per Ell mateix"

Oh, vosaltres caps de les religions, qui de vosaltres pot competir amb mi en intel·ligència? On és qui s'atreveix a dir que és igual que jo en paraula i saviesa? No, pel meu Senyor, el Tot Misericordiós! Tot el que hi ha a la terra morirà i aquest és el rostre del vostre Senyor, el Totpoderós, l'Estimat.

Oh poble, hem arribat a la conclusió que la finalitat primordial i última de tota erudició és el reconeixement d'Aquell Qui és l'objecte de tot coneixement. Reflexioneu, doncs, sobre com heu pogut permetre que els vostres coneixements us hagin separat, com per un vel, d'Aquell Qui és l'aurora d'aquesta llum per la qual ha estat descoberta qualsevol cosa oculta. Si poguéssiu trobar la font de la qual es difon el resplendor d'aquesta asseveració, rebutjaríeu els pobles del món i tot allò que ells posseixen, i us apropiariu a la seva Seu de glòria.

Digues: Aquest és veritablement el cel en el què s'atresora el Llibre Mare, si poguéssim arribar a entendre'l. Ell és Qui ha aconseguit que la Roca cridi i l'Esbarzer Ardent aixequi la veu, sobre la Muntanya que s'alça a Terra Santa i proclami: El Regne és de Déu, el sobirà Senyor de tot, l'Omnipotent, l'Amorós!

No hem anat a cap escola ni hem llegit mai cap de les vostres dissertacions. Escolteu, però, les paraules d'aquest analfabet qui us orienta cap a Déu, l'Èsser Etern. Hem de comprendre que aquest, per a vosaltres hauria de ser el millor dels tresors de la terra.

1.1.36. T'incumbeix, doncs, al igual que incumbeix als altres seguidors d'Aquell Qui és la veritat Eterna, orientar els homes envers el camí que els allunyi de les coses terrenals, que els santifiqui i purifiqui de la seva contaminació per a que l'agradable aroma de les vestidures del Totgloriós pugui ésser aspirat per tots aquells qui l'estimen.

No obstant, els qui posseixen riqueses han d'ésser considerats com els pobres, ja que gran és l'honor destinat per Déu als pobres que demostren paciència. I no existeix altre honor que pugui comparar-se amb el concedit per Déu. Benaurats els pobres que suporten amb resignació les penalitats i benaurats els rics que donen les seves riqueses als necessitats i prefereixen el benestar d'aquests al seu propi.

Déu ajudarà els pobres que lluitin i s'esforcin per tal de guanyar els mitjans per a subsistir. És un deure que ha estat prescrit per a tothom en la més gran Revelació i és considerat per Déu com una bona acció. Tothom que compleixi aquest deure, tindrà el suport de l'Invisible. Ell pot enriquir, mitjançant la seva gràcia, qui vulgui. Perquè Ell és l'únic que té poder sobre totes les coses.

1.1.37. (CI) El propòsit de la Revelació de qualsevol Llibre sagrat i, encara més, de tot vers divinement revelat, és dotar als homes de rectitud i enteniment perquè la pau i la tranquil·litat puguin ser establertes fermament entre ells. Tot allò que infongui confiança en els cors humans, dignifiqui la posició de l'home i provoqui alegria és acceptable als ulls de Déu. Quina posició tan elevada podria aconseguir l'ésser humà si es limités a complir els designis divins. Però, pot arribar a enfonsar-se en profunditats inimaginables, de degradació, profunditats a les que ni la més vil criatura ha arribat. Aproveu, oh amics, l'oportunitat que us ofereix aquest Dia i no us priveu de les generoses efusions de la seva gràcia. Imploro a Déu que benèvolament permeti a cada un de vosaltres, en aquest Dia sagrat, adornar-vos mitjançant accions pures i santes. Ell, en realitat, actua segons els dictats de la seva voluntat.

1.1.38. (CII) Escolteu, oh poble, el que us he de dir. Déu, únic i veritable -exaltada sia la seva glòria- ha considerat els cors dels homes com la seva possessió pròpia i exclusiva, en canvi, Ell ha lligat tot allò altre, pertanyi a la terra o al mar, sigui riquesa o glòria, als reis i governants de la terra. Des del principi, malgrat el fet que no té un principi, l'estendard que proclama les paraules: "Déu fa tot allò que és la seva voluntat", ha estat desplegat en tot el seu esplendor davant de la seva Manifestació. La humanitat necessita ésser obedient amb aquells qui exerceixen l'autoritat i fidels als esperits savis. Els instruments bàsics per tal de garantir la protecció, la seguretat i la pau de la raça humana estan a les mans dels governants de la societat humana. Així és el desig de Déu i així ho decreta. Tenim l'esperança que alguns dels reis de la terra donin suport, per la seva fe en Déu, a aquest poble humiliat i oprimat. Un sobirà que actui amb tant de justícia, serà exaltat i glorificat eternament. Déu ha assignat a aquest poble el deure d'ajudar a tothom que els ajudi, de servir els seus interessos i de demostrar-li la seva lleialtat eterna. Aquells qui es consideren els seus seguidors han de lluitar en qualsevol circumstància per a promoure el benestar del homes que pretenen assolir el triomf de la Causa divina i han de demostrar, en tot moment, la seva devoció i fidelitat envers Ell. Benaurat l'home que escolta i segueix el meu consell. Desgraciat aquell qui no compleix el meu desig.

1.1.39. (CIV) Oh, vosaltres, pobles del món. En el futur sereu víctimes d'una Calamitat imprevista i us espera un dolorós càstig. No penseu, ni per un moment, que les accions que heu comès no han estat vistes per Déu. Totes i cada una de les vostres accions han estat gravades per la Ploma divina, en caràcters clars, sobre les Taules de Crisolita.

1.1.40. (CVI) El metge Omniscient dirigeix el pols de la humanitat. Diagnostica la malaltia i, gràcies a la seva infalible saviesa, prescriu el medicament oportú. Cada època presenta el seu propi problema i cada ànima té les seves pròpies aspiracions. El remei que, en l'actualitat, necessiten els homes no és el mateix que necessitaran les generacions posteriors. Tracteu de satisfer les necessitats pròpies de la vostra edat i sigueu conscients de les seves exigències.

Observem clarament com tota la raça humana pateix greus afliccions. Veiem com va perdent la seva força vital en el seu llit de malalt, desenganyada. Aquells qui estan engegats per la Vanitat i l'egoisme s'han interposat entre la humanitat i el Metge diví. Mitjançant els seus artificis, han sumit en la confusió tots els homes, fins i tot, ells mateixos. No poden descobrir la causa de la malaltia ni, per tant, el seu remei. Han considerat allò recte com torçat i l'amic com enemic.

Escolteu atentament la suau melodia d'aquest presoner. Aixequen-vos i deixeu sentir les vostres veus perquè, potser, aquells qui estan profundament dormits puguin despertar del seu somni. Repeteix: Oh, vosaltres, que esteu com a morts ... La Mà de la generositat divina us ofereix l'aigua de la vida. Cal que us apresseu i en preneu. Qui, en aquest Dia, hagi tornat a néixer, mai no morirà; en canvi, aquell qui segueixi mort mai viurà.

1.1.41. (CVII) Aquell qui és el vostre Senyor, el Totpoderós guarda en el seu cor el desig de veure tota la raça humana com a una ànima i un cos. Afanyeu-vos a guanyar la part que us correspon de la generosa gràcia i misericòrdia divina, en aquest Dia, Dia incomparable als altres. Si sabéssiu la felicitat que espera a l'home que abandona tots els seus béns terrenals per a obtenir la gràcia de Déu. Sense cap dubte, aquest home estarà entre els venturosos serfs del Senyor.

1.1.42. (CVIII) Hi ha un termini fix de temps, oh pobles! A l'hora indicada us heu de decidir a prendre el camí de Déu. Si no és així, Ell us causarà tota mena d'afliccions. Comprovareu, llavors, la severitat del seu càstig.

1.1.43. (CX) El Gran Bsser ens diu: "Oh, vosaltres, fills dels homes, vigileu!". El propòsit fonamental de la Fe en Déu i de la seva religió és protegir els interessos de la raça humana, promoure la seva unitat i els sentiments d'amor i de fraternitat. No deixeu que es converteixi en motiu de disputa i discòrdia, en odi i enemistat. Aquest és el camí recte, els fonaments fixes i inamovibles. Tot allò que sigui erigit sobre aquests fonaments serà tan resistent que ni els pitjors canvis ni l'atzar podran acabar amb ell i el pas dels segles no podran destruir la seva estructura. Tenim l'esperança que els religiosos del món i els governants s'uneixin per a reformar aquesta època i rehabilitar el seu destí. Que s'aconsellin mútuament, que meditin sobre les seves necessitats i que suministrin amb determinació el remei que requereix aquest món malalt i greument afligit. No obstant, cal que aquells qui tinguin l'autoritat demostrin, en tot moment, moderació. Perquè tot el que traspasa els límits de la moderació, deixa d'exercir una influència beneficosa. Penseu, per exemple, en la llibertat, la civilització etc. Encara que tot home savi els consideri valors clarament favorables, en el precís moment en què arribin a portar-se fins l'extrem, passaran a exercir una influència negativa sobre la humanitat. Demanem a Déu que condueixi els pobles del món, com a recompensa pels grans esforços dels seus governants i dels seus savis i erudits, cap al reconeixement d'allò que és just i convenient. Fins quan la humanitat seguirà el camí equivocat? Fins quan existirà la injustícia? Fins quan reg-

narà el caos i la confusió entre els homes? Fins quan la discòrdia enfrontarà els membres de la societat? Malauradament, els vents de la desesperació bufen en totes les direccions i cada dia augmenten les lluites que divideixen i afligeixen la raça humana. Ara podem reconèixer els signes de convulsió i caos, ara que l'ordre establert és completament defectuós. Imploro a Déu, exaltada sia la seva glòria, que, benèvolament desperti els pobles de la terra i els mení de forma que la seva conducta resulti profitosa i els permeti realitzar allò digne de la seva posició.

1.1.44. (CXII) Penseu en els conflictes que han afectat la terra durant molts anys i en l'estat d'afflicció en què han viscut els seus pobles. La terra ha estat assolada per guerres, turmentada per calamitats imprevistes i sobtades. Malgrat la misèria i el sofriment que rodeja el món, ningú mai s'ha aturat a reflexionar sobre el perquè d'aquesta situació. Cada cop que el Veritable Conseller pronunciava una paraula d'amonestació, tothom l'acusava d'ésser malèvol i rebutjava la seva proclamació. Quina conducta tan desconcertant i incomprendible! Així doncs, no hi ha en aquest món dos homes que puguin considerar-se units interior i exteriorment. Els senyals de discòrdia i iniquitat són evidents arreu del món malgrat el fet que tots els éssers van ser creats per a viure en unió i harmonia. El gran Bsser diu: Oh benaurats ! El tabernacle de la unitat ja ha estat aixecat. No us mireu com estranys els uns als altres. Sou els fruits d'un mateix arbre i les fulles d'una mateixa branca. Tenim encara l'esperança que la llum de la justícia i l'Ulumini el món i el purifiqui de la tirania. Si els governants i reis de la terra, símbols del poder de Déu (exaltada sia la seva glòria) s'aixe-quen i decideixen dedicar-se a l'activitat que promogui els més alts interessos de tota la humanitat, el regnat de la justícia serà, doncs, establert entre els fills dels homes i el resplendor de la seva llum embolcallarà tota la terra. El Gran Bsser diu: L'estructura de l'estabilitat i del ordre mundials ha estat erigida sobre dos pilars idèntics, el pilar del càstig i el pilar de la recompensa, i continuarà reposant sobre ells. En un altre passatge Ell ha escrit: "Estigueu atents, oh governants del món ... No hi ha força en la terra que pugui igualar-se al poder conqueridor de la força de la justícia i de la saviesa.

Benaurat és el rei que desfila amb la saviesa per insígnia i amb el batalló de la justícia darrera seu. Ell és qui adorna el front amb pau i seguretat. Sense dubte, si el sol de la justícia, ara tapat pels núvols de la tirania, i il·luminés els homes, la terra presentaria una imatge completament diferent.

1.1.45. (CXVI) Oh reis dels cristians ! Per què no vau escoltar les paraules de Jesús, l'Esperit de Déu ? Jesús digué: "Me'n vaig i torno cap a on anireu vosaltres". Per què, llavors, quan Ell, en els núvols del cel, va tornar a acudir a vosaltres, no vau voler aproximar-vos a Ell per a veure el seu rostre i arribar a la seva Presència?". En un altre passatge, ens diu: "Quan Ell, l'Esperit de la Veritat vingui, us guiarà cap a aquesta Veritat". Observeu, doncs, que malgrat que Ell us portà la veritat, vosaltres rebutjàreu seguir el seu consell i continueu encara vivint per a la diversió i per a la vanitat. No. No vau donar-li la benvinguda, ni tampoc vau cercar la seva presència per tal de poder escoltar els versos de Déu dels seus llavis i participar de l'ex-tensa saviesa del Totpoderós, de l'Altíssim, del Glorios. Aquesta errada vostra que heu comès ha impedit que l'alè diví impregni, amb la seva dolça fragància, la vostra ànima. Així doncs, esteu condemnats a vagar per la vall dels vostres desigs corruptes. Però vosaltres i allò que posseïu deixarà d'existir. Llavors arribarà el moment en què tornareu a Déu i haureu de justificar els vostres actes en la seva presència i davant Seu. Déu reunirà tota la creació...

1.1.46. (CXVII) El Gran Bsser, amb el desig de revelar els mitjans que possibiliten la tranquiÛlitat i la pau al món i el progrés dels seus pobles, també escrigué: "Arribarà el dia en què la necessitat d'una concentració omnímoda dels homes serà universalment compresa. Els governants i els reis de la terra han de participar en aquesta reunió i han de tenir en compte en les seves deliberacions els fonaments de la Gran Pau mundial. Aquesta pau és possible únicament si les grans potències, per tal de garantir la tranquiÛlitat dels pobles de la terra, estan reconciliades. Si un rei prengués les armes contra un altre sobirà, tots, units i aplegats, haurien d'evitar-ho. Si s'adoptés aquesta actitud i si s'obrés adequadament, les nacions del món deixarien de necessitar armaments, l'ús dels quals es limitaria a la defensa i preservació dels seus respectius regnes i al manteniment de l'ordre intern dins dels seus territoris. D'aquesta forma, es garantiria la pau i el benestar de tots els pobles, governs i nacions del món. Esperem, doncs, que tots els reis i governants de la terra, miralls de l'omnipotent i gloriós nom diví, puguin assolir aquesta situació i protegir la humanitat de qualsevol tirania. S'acosta el dia en què tot els pobles de la terra hauran adoptat un idioma universal i una escriptura comuns a tots. Quan haurem aconseguit això, qualsevol ciutat a la que hom viatgi, serà igual com si un arribés a la terra nàdiva. Bs, per tant, absolutament essencial que això sigui així. Incumbeix a tot home dotat amb inteÛligència i enteniment l'esforç de portar a la pràctica allò escrit. De fet i en realitat, hi ha un home que està al servei de tota la raça humana. El Gran Bsser diu: "Benaurat i feliç és aquell qui s'es-força en promoure el benestar per als pobles i races de tota la

terra". En un altre passatge continua dient: "No s'ha d'enorgullir aquell qui estima la seva pàtria i el seu país, sinó aquell qui estima el món sencer". La terra constitueix un únic país i la humanitat els seus ciutadans.

1.1.47. (CXIX) Oh governants de la terra ! Per què heu apagat la lluminositat i l'esplendor del Sol i heu evitat i impedit que llueixi ? Escolteu el consell que us dona la ploma de l'Altíssim. Potser, si el seguíssiu, tots, pobres i rics, podríeu aconseguir viure en pau i tranquil·litat. Implorem a Déu per a que ajudi els reis de la terra a establir la pau en el món sencer. Ell pot aconseguir allò que es proposi la seva voluntat.

Oh reis de la terra ! Observem com cada any augmenten les vostres despeses i augmenten també els tributs dels vostres súbdits. Això és greu i injust. Heu de témer el patiment i les llàgrimes d'aquest Afligit i no imposar excessives càrregues als vostres pobles. No els robeu per a erigir els vostres palaus. No, sigueu justos amb ells com ho seríeu per a vosaltres. Heu de comprendre que els vostres pobles són els vostres tresors, el vostre benefici i el vostre guany. Però, aneu amb compte ! Eviteu que el vostre domini violi els manaments divins i que arribeu a lliurar els vostres protegits als lladres. Penseu que gràcies a ells regneu, mitjançant ells subsistiu i amb la seva ajuda i col·laboració conqueriu. Malgrat això, mireu els vostres pobles amb despreci, què injustos que sou!

Ja que heu rebutjat la Pau més gran, aferrisseu-vos a la Pau més petita, que, potser, serà suficient per a millorar la vostra condició i la d'aquells qui depenen de vosaltres.

Romangueu units, oh reis de la terra, perquè la necessitat d'armaments es redueixi a la defensa dels vostres territoris i dominis. Però, vigileu ! No heu de desatendre el consell de l'Omniscient, del Just.

Romangueu units, oh reis de la terra, d'aquesta forma amainarà la tempesta de la discòrdia i els vostres pobles trobaran la calma. Si algú d'entre vosaltres s'imposa per les armes contra un altre home, eviteu que això succeeixi ! Aquesta és la millor manera de demostrar la vostra justícia als altres.

1.1.48. (CXX) Oh vosaltres, els representants elegits pel poble en tots els països! Aconselleu-vos mútuament i dediqueu els vostres esforços a beneficiar la humanitat i millorar la seva condició. Compareu el món amb el cos humà que, encara que quan és creat és sa i perfecte, després pateix diverses malalties i diferents trastorns per una infinitat de causes. Mai no ha aconseguit la seva curació sinó tot el contrari, la seva malaltia s'ha agreujat perquè ha estat sempre a les mans de metges ignorants que solament procuraven satisfer els seus desigs personals i anaven pel camí equivocat. I si, alguna vegada, gràcies a l'ajuda d'un metge hàbil, un membre del cos aconsegueix guarir-se, la resta seguirà estant malalta com abans. Aquest és el missatge que us comunica l'Omniscient, el Sapientíssim.

Observeu, en aquest dia, que els governants estan tan engegats pel seu orgull, que són incapaços de veure el que realment els hi convé i, sobretot, de reconèixer una Revelació tan sorprenent i important com aquesta. I si un d'ells ha intentat millorar la seva condició, ho ha fet sempre amb la finalitat egoista d'aconseguir el seu propi profit, encara que ocultí les seves intencions. És precisament per aquest motiu que el seu poder de curació s'ha vist ostensiblement reduït.

El Senyor ha indicat que la unió de tots els seus pobles en una Causa universal i en una Fe comú és el remei suprem i l'instrument més poderós per a assolir el guariment del món sencer. Únicament un Metge hàbil, inspirat i totpoderós pot aconseguir-ho. Aquesta és la veritat, mentre que els altres arguments són erronis.

1.1.49. (CXXV) Oh germà meu! Quan hom decideix cercar la veritat a través del camí que condueix al coneixement dels dies antics, hom ha de purificar el seu cor -seu en la qual resideix la revelació dels misteris interiors de Déu- de la pols que oculta tot coneixement adquirit i de les insinuacions de la personificació de la fantasia satànica. Hom ha d'expulsar del seu pit -santuari del durable amor de l'Estimat- qualsevol indici de contaminació i santificar la seva ànima alliberant-la de tot allò relacionat amb el fang i l'orgull terrenal, d'allò efímer i insignificant. S'ha de netejar el cor fins que, en ell, no quedi cap vestigi ni d'amor ni d'odi, per a evitar que l'amor el pugui induir a l'error i l'odi l'allunyi de la veritat. En l'actualitat, pots comprovar, doncs, com la majoria de la gent, degut a aquest amor i a aquest odi, està privada de la immortalitat i s'ha apartat de les Personificacions dels misteris divins, vagant, sense guia o pastor, pels deserts de l'oblit i l'error.

Aquest cercador ha de dipositar la seva confiança en Déu i renunciar als pobles de la terra i, per tant, desprendre's de la pols aferrissant-se a Aquell Qui és el Senyor dels Senyors. No ha de sentir-se superior a ningú, ha de esborrar del seu cor qualsevol rastre d'orgull i vanaglòria, ha d'ésser pacient i resignat, saber guardar silenci i mantenir-se al marge de qualsevol conversació innecessària. Perquè la llengua és foc latent i l'excés de paraules pot arribar a ésser un verí mortal. El foc material consumeix el cos mentre que el foc de la llengua devora el cor i l'ànima. La força del primer dura poc temps mentre que els efectes de l'altre persisteixen durant un segle.

El Cercador també ha de considerar la murmuració com un greu error i, per tant, ha de mantenir-se lluny d'ella. La murmuració apaga la llum del cor i extingeix la vida de l'ànima. Ell, com tothom, ha de resignar-se amb poca cosa i deslliurar-se de qualsevol desig desmesurat. Un ha de saber apreciar la companyia d'aquells qui han renunciat al món terrenal i rebutgen la gent vanitosa i mundana. A l'alba, qualsevol orador ha de combregar amb Déu i seguir el seu camí a la recerca del Seu Estimat. Ha d'alliberar-se de qualsevol possible desviació del pensament i, amb la rapidesa d'un llampec, superar tots els obstacles que l'allunyin d'Ell. Ha d'ajudar al necessitat i mai negar el seu favor a ningú. Ha d'ésser bondadós amb els animals i, amb més raó, amb els altres homes, que estan dotats del poder de la paraula, no ha de vaciÜlar, ni un moment, en sacrificar la seva vida per l'Estimat, ni permetre que la desaprovació dels homes l'aparti de la veritat. No ha de desitjar per als altres, allò que no desitja per a ell mateix, ni prometre coses que mai complirà. El Cercador del camí diví, ha d'evitar sobretot les companyies dolentes i pregar per a la remissió dels seus pecats. Hauria de perdonar el pecador i no despreciar mai la seva condició ja que ningú sap el final que li espera. Perquè moltes vegades un pecador, a l'hora de la seva mort, ha arribat a l'essència de la fe i, prenent la beguda immortal, ha aconseguit ascendir fins al cel. I, en canvi, un creient pietós, en el moment de la seva mort, ha canviat tant que la seva ànima cau en el foc infernal.

El nostre propòsit, al revelar aquestes convincents i importants paraules, és el d'inculcar en el Cercador la idea que ha de considerar-ho tot, excepte Déu, objecte de tota adoració, com transitori i mancat d'importància, com el no-res.

1.1.50. Sigueu justos amb vosaltres mateixos i amb els altres de forma que els vostres senyals de justícia siguin revelats als fidels serfs mitjançant les vostres accions. No usurpeu la propietat d'altres. Intenteu ésser dignes de la confiança i la fe que s'ha dipositat en vosaltres i no retingueu del pobre les benediccions que la gràcia de Déu us ha conferit. Ell, en realitat, recompensarà les ànimes caritatives i els hi tornarà el doble d'allò donat. Perquè Ell és el Déu únic. Posseix un gran imperi i tota la creació. Déu confereix els seus dons a qui vol i de qui vol els reté. Ell és el gran donador, el més generós i benèvol.

Repeteix: Oh poble de Bahà, manifesta la Causa de Déu, perquè Ell ha destinat a tots i a cada un de nosaltres el deure de proclamar el seu missatge ja que considera que aquesta és l'acció més meritòria de les seves. Però aquesta acció és únicament acceptable quan aquell qui ensenya la Causa és un ferm creient en Déu, el suprem protector, el Misericordiós, el Totpoderós. A més a més, Ell ha ordenat que s'ensenyi la seva Causa mitjançant el poder de la paraula i no recorrent a cap tipus de violència. Així ho ha decretat en el seu mandat, des del Seu Regne, Aquell Qui és l'Exaltadíssim, l'Omnisapient. Vigileu! No us baralleu amb ningú i, sobretot, esforceu-vos per a convèncer els altres de la veritat divina però d'una forma bondadosa i amb convincent exhortació. Si el vostre oient respon, respondrà pel seu propi bé i si no és així, aparteu-vos d'ell i dirigiu la vostra mirada cap a la Cort Sagrada de Déu, seu de santedat.

No us discutiu amb ningú per assumptes o coses d'aquest món, perquè Déu ha concedit els béns a aquells qui els estimen. De tot allò que existeix en el món, Déu ha reservat per a Ell els cors dels homes, cors que les hosts de la revelació poden sotmetre. Així ho ha ordenat Bahà, sobre la Taula del decret de Déu, per mandat d'Aquell Qui és el Suprem Cabdill, l'Om-niscient.

1.1.51. (CXXX) Sigues generós en la prosperitat i agraït en l'austeritat. Sigues digne de la confiança d'altri i mira'l amb alegria i amistat. Sigues pel pobre un tresor i pel ric un amonestador. Sigues d'aquells qui responen al crit del necessitat i mantenen la santedat de la seva promesa. Sigues recte en el teu judici i moderat en la teva paraula. No siguis injust amb nin-gú i mostra't submís. Sigues una llum per a aquells qui caminen en la tenebra, una alegria per als tristos, un mar per als sedejants, un refugi per als afligits, un suport i un defensor per als oprimits. Que els teus actes es distingueixin per la seva integritat i rectitud. Sigues una llar per al foraster, un bàlsam per a aquells qui pateixen, un amagatall per al fugitiu. Sigues ulls per als cecs i llum de guia per als peus d'aquells qui vaguen per un camí equivocat. Sigues un ornament del rostre de la veritat, una corona del front de la fidelitat, un piló del Temple de la rectitud, un hàlit de vida per al cos de la humanitat, una insígnia de les hosts de la justícia, un estel sobre l'horitzó de la virtut, la rosada per a la terra del cor humà, una arca en l'oceà del coneixement, un sol en el cel de la generositat, una pedra preciosa en la diadema de la saviesa, una llum brillant en el firmament de la teva generació, un fruit de l'arbre de la humilitat.

1.1.52. (CXXXIV) El primer deure i el més important, a part del de reconèixer l'existència d'Aquell Qui és la veritat eterna, és la fidelitat a la seva Causa. No t'allunyis d'ella i sigues d'aquelles ments que es mantenen fermes en la creença en Déu. Cap acció, per meritòria que sigui, no ha estat ni serà mai tan important com aquesta ja que és la reina de totes, tal i com ho manifesta el teu Senyor, l'Altíssim, el més poderós...

1.1.53. Oh, exaltat sia el Senyor i la seva rectitud! El món amb les seves vanitats i meravelles, amb tota la seva glòria, es redueix, als ulls de Déu, a pols i cendres i, fins i tot, per a Ell, la realitat encara és més despreciable que aquests elements. Si els cors dels homes arribessin a comprendre-ho... Poble de Bahà, deslliureu-vos de la poÛlució d'aquest món i de les coses que pertanyen a ell. El propi Déu és testimoni d'aquest consell. Els béns de la terra no us convenen. Rebutjeu-los i deixeu-los per a aquells qui els desitgen i dirigiu la vostra mirada envers aquesta santa i refulgent Visió.

Heu de comprendre que allò que veritablement us convé és l'amor envers Déu i envers Aquell Qui és la manifestació de la seva essència així com l'observació de les normes establertes per Ell.

Repeteix: La veracitat i la gentilesa han d'ésser els nostres únics ornaments. No permeteu que us privin de la paciència i de la justícia perquè el vostre cor desprengui el dolç aroma de la santedat i aquesta impregni totes les coses creades. Però, vigila, oh poble de Bahà! No segueixis el camí d'aquells qui no fan el que prediquen. Esforceu-vos per a ésser capaços de manifestar als pobles de la terra els signes i senyals de Déu i complir els seus manaments. Els vostres fets han de servir de guia per a tota la humanitat; no sigueu com la majoria dels homes que, nobles o humils, no porten a terme les accions que promulguen. És gràcies als vostres actes que podeu distingir-vos dels altres. Mitjançant ells podeu il·luminar la terra amb la lluïssor de la vostra llum. És feliç l'home que segueix el meu consell i respecta els preceptes fixats per Aquell Qui és l'Omniscient, l'Omnisapient.

1.1.54. (CXLV) Si us trobeu amb els humiliats i oprimits, no els gireu l'esquena desdenyosament, perquè el Rei de la Glòria sempre els guarda i els envolta amb tal tendresa que ningú no pot sondejar llevat d'aquells que han fet que llurs esperances i desitjos es submergeixin a la Voluntat del vostre Senyor, el Conferidor de Gràcia, l'Omniscient. Oh vosaltres, rics de la terra! No figiu de la faç del pobre que jeu a la pols; sinó més aviat, empareu-lo i deixeu que us compti el relat dels dolors amb què el Decret inescrutable de Déu ha fet que sigui afligit. Per la rectitut de Déu! Mentre us associeu amb ell, el Concurs en l'alt us estarà observant, estarà intercedint per vosaltres, estarà exalçant els vostres noms i glorificant la vostra acció. Benaaurats són els doctes que no s'enorgulleixen dels seus assoliments; si el bé és amb els rectes que no menyspreuen els pecaminosos, sinó, més aviat, encobreixen llurs malifetes, perquè llurs pròpies faltes puguin romandre velades als ulls dels homes.

1.1.55. (CXLVI) Esperem i desitgem de tot cor que cada un de vosaltres esdevingui una persona bondadosa i un exemple de rectitud per a la humanitat. Vigileu, no sigui que preferiu el vostre bé al bé dels altres. Fixeu-vos en Aquell Qui és el Temple de Déu entre els homes. Ell va donar la seva vida a canvi de la redempció del món. Sí, Ell, l'Altíssim, exaltat sia el seu nom i la seva gràcia. Si sorgeixen diferències entre vosaltres, penseu en mi i passeu per alt les errades d'altri per amor al meu nom, manifestant així la vostra fidelitat a la meva gloriosa Causa. Em complau moltíssim poder veure, en tot moment, la humanitat unida en amistat i concòrdia i una actitud amable, amorosament bona i fraterna. Aquest és el Consell que us dóna l'Omnisapient, el Fidel. Tot home amb sentit comú sap que Déu sempre estarà amb els homes i que el seu cor és feliç quan la humanitat manifesta el seu amor fratern, ja que la actitud positiva dels seus fidels és per a ell, sense cap dubte, la millor satisfacció.

1.1.56. (CL) Quan arribi l'època de la victòria, tots els homes es declararan creients i s'apressaran per a refugiar-se en la Fe divina. Benaurats aquells qui davant de les proves i adversitats s'han mantingut fidels a la Causa de Déu i han rebutjat desviar-se de la seva veritat.

1.1.57. (CLVIII) Aquells qui han deixat el seu país per a promoure i ensenyar la nostra Causa rebran el suport diví. Els acompanyaran una escorta formada pels nostres àngels escollits. Així ho ha ordenat el Totpoderós, l'Omnisapient. Què gran és la benaurança destinada a aquell qui ha tingut l'honor de servir l'Altís-sim. Cap acte, per bo que sigui, pot ésser comparat amb aquest honor excepte, obviament, els fets ordenats per Déu, l'Omnipotent, el Totpoderós. Servir el Senyor és, doncs, el principi de qualsevol acció digna i positiva i constitueix l'obra més meritòria que pugui realitzar-se. Així ho diu el Sobirà Revelador, el Creador.

Tothom que desitgi ensenyar i promoure la nostra Causa ha de deslliurar-se de tots els béns terrenals i ha de fixar-se com a objectiu primordial el triomf de la nostra Fe. Aquesta condició està explícita en la Taula Guardada. Així mateix, no ha de dubtar en deixar la seva llar per amor a la Causa del seu Senyor i emprendre el seu camí. La confiança en Déu i la seva virtut seran la millor provisió pel viatge. Així ho ha decretat Déu, el Totpoderós, objecte de totes les nostres lloances.

Si hom sent néixer el foc de l'amor envers Déu, si és capaç de renunciar a les coses terrenals, les seves paraules faran caliu en els seus oients. En veritat, únicament existeix un Coneixedor de tot, un ésser Omniscient, el Senyor. Benaurat l'home que ha sentit la nostra veu i ha respost a la nostra crida perquè arribarà a formar part dels elegits.

1.1.58. (CLIX) Penseu en la iniquitat de les ments humanes. Desitgen allò que les perjudica i rebutgen allò que les beneficia. En veritat, no fan res més que allunyar-se del bon camí. Hi ha qui lluita per la llibertat i es vanagloria de fer-ho. Aquests homes estan sumits en la més profunda ignorància.

La llibertat condueix inevitablement a la sedició, flames que ningú pot apagar. Us avisa l'Omniscient, el màxim coneixedor de la realitat. Tingueu en compte que la llibertat està simbolitzada pels éssers animals. L'home, en canvi, ha de mostrar submissió a les normes que el protegeixen de la seva ignorància. La llibertat ens porta a ultrapassar els límits de la decència i de la dignitat humanes i a convertir-nos en éssers depravats i perversos.

Els homes són com un ramat de bous que necessiten la protecció d'un pastor. Aquesta és, sense cap dubte, la veritat. No obstant, som partidaris de la llibertat en algunes circumstàncies, però sempre i quan no deixem d'ésser fidels a l'Omniscient.

Repeteix allò que el Senyor ens digué: "La veritable llibertat consisteix en la submissió de l'home als meus manaments". Si els homes es regessin pel missatge enviat des del cel de la Revelació, arribarien a ser completament lliures.

Benaurat l'home que ha comprès el propòsit de Déu al revelar, des del cel, la seva Voluntat, que té el poder sobre totes les coses creades. Repeteix: la llibertat que us resultarà profitosa es troba servint fidelment a Déu i a la seva veritat eterna. Tothom que hagi estat testimoni de la seva amorositat, rebutjarà canviar-la per l'obtenció de béns terrenals.

1.1.59. (CLXV) Aquell qui pretengui ésser testimoni de la Revelació directa de Déu abans d'un termini de mil anys és, sense cap dubte, un impostor i un mentider. Preguem a Déu per a que el Senyor l'ajudi bondadosament a retractar-se i a repudiar aquesta pretensió. Si s'arrepenteix, Déu, naturalment, el perdonarà. No obstant, si persisteix en el seu error, Déu l'enviarà a algú qui el tractarà sense misericòrdia. Déu pot arribar a ésser terrible quan castiga... Aquell qui interpreti aquesta frase de la forma que no hauria de fer-ho, aquell qui no compregui el seu veritable significat, estarà privat de l'esperit de Déu i de la seva misericòrdia que abraça totes les coses creades. Temeu a Déu i no us regiu per les vostres banals fantasies. No, al contrari, seguiu els manaments del vostre Senyor, el Totpoderós, l'Omnisapient.

1.2. Recopilació de les Taules de Bahà'u'llàh

1.2.1. Fragment de **Lawh-i-Aqdas** (La Taula més Sagrada)

Repeteix: Benaurat aquell a qui la brisa divina ha despertat del seu somni. Benaurat el feble que és reanimat pel revivificant alè diví. Benaurat l'ull que frueix amb la contemplació de la bellesa de Déu. Benaurat el caminant qui dirigeix els seus passos envers el Tabernacle de la glòria i de la majestat divines. Benaurat aquell a qui l'angoixa el porta a cercar refugi sota l'ombra del dosser diví. Benaurat el qui sedeja, qui s'afanya per a beure de les cabaloses aigües de l'amorosa bondat divina. Benaurada l'ànima que ha oblidat els seus desigs egoistes per amor a Déu i ha ocupat un lloc en la taula del banquet enviat pels elegits des del cel de la misericòrdia divina. Benaurat sia l'home humiliat que s'aferrissa a la glòria del Senyor i el necessitat que arriba al tabernacle de la Seva riquesa. Benaurat aquell qui és ignorant i cerca la font del coneixement diví. Benaurat el negligent que es refugia en el record de Déu. Benaurada l'ànima que gràcies al vivificant alè diví ha nascut i ha guanyat la seva admissió en el regne celestial. Benaurat l'home a qui l'aroma de Déu, l'ha apropiat a l'aurora de la seva Revelació. Benaurada l'oïda que ha escoltat, la llengua que ha estat testimoni, l'ull que ha vist i reconegut el Senyor amb la seva glòria i majestat, la seva grandesa i el seu domini. Benaurats aquells qui han arribat fins a la seva presència. Benaurat l'home que s'ha iUluminat amb el sol de la paraula divina. Benaurat aquell qui ha ornat el seu cap amb la diadema de l'amor diví. Benaurat aquell qui ha comprès el seu dolor i s'ha unit als qui defensen la seva Causa. Benaurat l'home qui ha deixat la vida recurrent el camí envers Déu i ha patit, per amor al seu nom, moltes adversitats. Benaurat aquell qui, confiant en la paraula divina, s'ha aixecat

d'entre els morts per a lloar el nom de Déu. Benaurada l'ànima que s'ha extasiat amb les meravelloses melodies divines i ha estripat els vels que la separaven del Senyor gràcies al poder que li ha estat atorgat per l'Altíssim. Benaurat aquell qui s'ha mantingut fidel al Conveni de Déu i a qui les coses d'aquest món no li han impedit arribar fins la Cort de la santedat divina. Benaurat l'home que s'hagi deslliurat de tot excepte de Déu, que s'hagi guanyat l'amor del Senyor i l'admissió en el seu regne, que hagi contemplat els seus dominis de glòria, que hagi begut de les aigües de la generositat divina i del riu celestial de la seva amorosa providència. Aquell qui ha comprès la seva Causa així com allò amagat darrera de les seves paraules, qui s'ha dedicat a la lloança i glorificació del Senyor, aquest home formarà la seva part del regne de Déu i rebrà la seva misericòrdia, amorosa bondat, la seva munificència i la seva glòria.

1.2.2. Bishàràt (Bones noves)

Aquest és el Cridat del Tot Gloriós, proclamat des del suprem Horitzó en la presó de 'Akkà.

Ell, l'Omnisapient, l'Altíssim, el coneixedor de tota la realitat.

Déu, el veritable, testimonia, i els reveladors dels seus noms i atributs testimonien que el nostre únic propòsit al difondre la crida i proclamar la seva sublim Paraula és aconseguir que tota la creació, mitjançant les aigües divines, pugui purificar-se i deslliurar-se de les faules incertes, harmonitzant així amb la santa, gloriosa i exaltada Paraula del Creador del Cel i del Creador dels Noms. Benaurats siguin aquells qui jutgen amb imparcialitat i justícia.

Oh poble de la terra!

La primera Bona Nova

La primera Bona Nova del Llibre-Mare destinada a tots els pobles de la terra és aquesta.

La més gran Revelació és que la llei de la guerra santa ha estat esborrada de les seves pàgines. Glorificat sia el Tot Misericordiós, el Senyor ple de gràcia, a través del qual la porta del favor celestial s'ha obert de bat a bat davant tots els habitants del cel i de la terra.

La segona Bona Nova

Està permès que els pobles i les races de la terra s'associïn amb alegria i esplendor. Oh pobles! Uniu-vos amb els seguidors de totes les religions en senyal d'amistat i companyia. D'aquesta forma el sol de l'autoritat lluirà sobre l'horitzó del decret de Déu, Aquell Qui és el Senyor dels mons.

La tercera Bona Nova

La tercera Bona Nova està relacionada amb l'estudi de les diverses llengües. La ploma de l'Altíssim decretà que correspon als sobirans del món -amb l'ajuda de Déu- o als ministres de la terra, reunir-se en consell i adoptar un dels idiomes existents o un de nou i un sistema d'escriptura per a ensenyar a les escoles de tot el món. Així tota la terra podria considerar-se com un únic país. Benaurat el que escolta la crida divina i respecta les ordres de Déu, el Senyor del Poderós Tro.

La quarta Bona Nova

Si algun rei -Déu l'ajudi- s'aixeca per a protegir i ajudar aquest poble oprimat, tothom ha d'intentar estimar-lo i servir-lo. Benaurats aquells qui actuen de la manera adient.

La cinquena Bona Nova

Els membres d'aquest poble, resideixin en el país que sigui, han d'actuar amb lleialtat, honestat i sinceritat envers el govern d'aquest país. Així ho ha revelat l'Altíssim, el Creador dels Dies mitjançant el seu decret.

És obligatori, i correspon a tots els pobles del món, ajudar per al triomf d'aquesta transcendental Causa procedent del Cel de la voluntat divina per a que així, potser, es pugui extingir, a través de les aigües vives de la saviesa divina i en virtut de les exhortacions i dels consells celestials, el foc de l'animositat que crema en els cors d'alguns pobles i per a que la llum de la unitat i la concòrdia brilli intensament i iUlumini, amb el seu resplendor, el món.

Tenim l'esperança que, gràcies als constants esforços d'aquells qui són els màxims exponents del poder de Déu -exaltada sia la seva glòria- les armes de guerra existents al món puguin convertir-se en instruments de reconstrucció i que s'eliminin les lluites i els conflictes en la societat humana.

La sisena Bona Nova

La sisena Bona Nova parla de l'establiment de la Pau Menor, els detalls de la qual ja han estat revelats anteriorment per la nostra més exaltada Ploma. Gran és la benedicció d'aquell qui l'utilitza i observa tot allò ordenat per Déu, l'Omniscient, l'Omnisapient.

La setena Bona Nova

Es deixa la indumentària i el tallat de la barba com una elecció particular de l'home. Però, vigileu! Oh poble, no us convertiu en joguines dels ignorants.

La vuitena Bona Nova

Els actes pietosos dels monjos i sacerdots seguidors de l'Esperit (Jesucrist) -resideixi en Ell la pau divina- són recordats en la seva presència. En aquest Dia, però, han d'abandonar la seva vida de reclusió i dirigir els seus passos envers el món obert i encarregar-se d'allò que sigui profitós per als altres i per a un mateix. Els hi hem concedit la llicència de contraure matrimoni per a que així pugui néixer d'ells aquell qui reveli el missatge de Déu, el Senyor de la realitat visible i invisible, el Senyor de l'Exaltat Tro.

La novena Bona Nova

Quan el pecador s'hagi ja deslliurat de tot excepte Déu, haurà de demanar-li perdó i remissió. No està permesa la confessió dels pecats i de les transgressions davant dels éssers humans, ja que aquesta no ha conduït ni mai conduirà a la clemència divina. A més a més la confessió en públic resulta humiliant i degradant per a un mateix i Déu - exaltada sia la seva glòria- no desitja la humiliació dels seus serfs. Ell és el Compassiu, el Misericordiós. El pecador hauria d'implorar la gràcia i la generositat divina i dir:

Oh Déu, el meu Déu! T'imploro, per la sang dels teus veritables seguidors, els quals estaven tan extasiats per la teva dolça expressió que s'apressaren a arribar al pinacle de glòria - el lloc del més gloriós martell- que, pels misteris que estàn guardats en el teu coneixement com una relíquia i per les perles existents en la profunditat de l'oceà de la teva generositat, em concedeixis el perdó a mi i als meus pares. De tots els que mostren misericòrdia, tu ets el més misericordiós. No existeix cap altre Déu a part de Tu, l'Ésser que sempre perdona i és generós.

Oh, Senyor! Veus com el pecador penedit cerca el teu favor, com el feble desitja trobar el regne del teu poder diví i com una pobra criatura s'inclina davant el sol de la teva riquesa. Si us plau Senyor, sigues misericordiós i no els decebis, oh Senyor, ni els privis de les revelacions de la teva generositat, ni els prohibeixis entrar per la porta que Tú has obert de bat a bat a aquells qui habiten el teu cel i la teva terra.

Oh llàstima! Els meus pecats m'han impedit aproparme a la Cort de la teva santedat i les meves transgressions m'han allunyat del tabernacle de la teva majestat. He fet allò que em vas ordenar.

Et prego, oh Senyor, sobirà dels mons, que escriguis per a mi amb la ploma de la teva generositat les paraules que permetin el meu apropament cap a tu i la depuració dels meus pecats, els quals s'han interposat entre el teu perdó, la teva remissió, i la meva persona.

La desena Bona Nova

Com a prova del favor diví, el revelador del més gran anunci, hem abolit de les Sagrades Escripures i de les Taules la llei que prescriu la destrucció de llibres.

L'onzena Bona Nova

Està permès estudiar ciències i arts sempre i quan resulti útil per al progrés del poble. Així ho ha decretat Ell, l'Ordenador, l'Omnisapient.

La dotzena Bona Nova

Cada individu ha d'ocupar el seu temps dedicant-se a un ofici, a algun tipus d'art o a qualsevol activitat honesta. El vostre treball és una forma d'adorar Déu, el Veritable. Agraïu el favor i les benediccions del Senyor i doneu-li gràcies a l'alba i als capvespres. No malgasteu el vostre temps sent mandrosos. Feu allò que resulti profitós per als altres i per a vosaltres mateixos. Així s'ha decretat en aquesta Taula, des d'on llueix el Sol de la saviesa.

Als ulls de Déu, els homes més despreciables són aquells qui romanen seguts, mandrosos, sense fer res i demanen el seu favor. Agafeu-vos fort a la corda que us porta fins a Déu i dipositeu tota la vostra confiança en Ell, aquell qui crea tots els mitjans. Quan algú es dedica a un ofici o a un art, ocupant així el seu temps, Déu considera aquesta activitat com un acte d'adoració envers Ell, i la seva infinita generositat, que tot ho abraça.

La tretzena Bona Nova

Els homes de la Casa de la Justícia de Déu s'han d'encarregar dels assumptes del poble. Són, en realitat, els fidels Comissaris de Déu i l'autoritat en tots els països.

Oh poble de Déu! El món únicament pot ésser dirigit per la Justícia perquè ella és aguantada per dos pilars: el de la recompensa i el del càstig. Aquests dos pilars orienten i són la font de vida del món. Donat que cada dia neix un nou problema i que cada problema té la seva solució, els assumptes de justícia haurien d'ésser tractats pels Ministres de la Casa de la Justícia, els quals han d'actuar d'acord amb les necessitats i requeriments del moment. Aquells qui, per amor a Déu, s'aixequen per a servir la seva Causa són els receptors de la divina inspiració procedent del Regne invisible. Correspon a tothom obeir-los. Tots els assumptes d'Estat han de passar per la Casa de la Justícia, en canvi, els actes d'adoració s'han de portar a terme tal i com ho ha revelat Déu en el seu Llibre.

Oh, poble de Bahà! Vosaltres sou l'alba de l'amor diví i l'aurora de la seva amorosa bondat. No embruteu les vostres llengües amb la maledicència i la vostra ànima amb la injúria i protegiu els vostres ulls de tot allò indigne. Manifesteu la fe que posseïu. Si el vostre missatge és acollit favorablement, haureu aconseguit la vostra finalitat. Si no és així, resigneu-vos perquè protestar no us servirà de res. Deixeu aquesta ànima sola i dirigiu la vostra mirada cap al Senyor, el Protector, Font de vida. No provoqueu dolor, ni discòrdies ni disputes. Tenim l'esperança que assolireu una bona educació sota l'arbre dels seus amorosos favors i que actuareu d'acord amb el desig de Déu. Vosaltres, sou fulles d'un mateix arbre i gotes d'un únic oceà.

La catorzena Bona Nova

No és necessari viatjar especialment per a visitar les tombes dels morts. Si les persones riques oferissin a la Casa de la Justícia els diners que valen els seus viatges, seria una acció agradable i acceptable als ulls de Déu. Benaurats aquells qui observin els seus preceptes.

La quinzena Bona Nova

Encara que la forma de govern republicana beneficiï tots els pobles del món, la majestuositat de la monarquia és un dels signes de Déu. No desitgem que els països del món es privin d'ella. Si els llestos sabessin sintetitzar ambdues formes en una gran, seria la seva recompensa divina.

Les religions anteriors varen dictar ordres com la guerra Santa, la destrucció dels llibres, la prohibició de l'associació i l'amistat amb altres pobles o de llegir alguns llibres, que si bé responien a les exigències de la seva època, en la actualitat han perdut vigència amb l'adveniment de la poderosa Revelació. En aquest transcendent Anunci, els nombrosos dons i favors de Déu han protegit tots els homes i, des de l'horitzó de la Voluntat del Senyor Totpoderós, el seu infalible decret ha abolit allò expressat anteriorment.

Lloem Déu -santificat i glorificat sia el seu nom- per tot allò que ha revelat generosament en aquest benaurat, gloriós i incomparable Dia. Si tothom, a la terra, estés dotat de moltes llengües que lloessin Déu contínuament i magnifiquessin el seu Nom fins al final que no té fi, la seva acció d'agraïment no seria adequada ni solament per a un dels bondadosos favors que hem esmentat en aquesta Taula. D'això n'és conscient qualsevol home dotat de saviesa i entreteniment d'una capacitat de comprensió i coneixement.

Demaneu a Déu fervorosament -exaltada sia la seva glòria- que ajudi els governs i els sobirans, màxims exponents del poder i de la glòria divins, a posar en vigor les seves lleis i ordenances. En realitat, Ell és l'Omnipotent, el Totpoderós, Aquell qui està disposat a respondre a la crida dels homes.

1.2.3. Fragment del **Taràzàt** (Ornaments)

Oh tu que has libat el vi de la meva prolació del calze del meu coneixement! Aquestes sublimes paraules han estat escoltades avui i procedeixen del murmuri del diví arbre del Loto, el qual ha estat plantat en l'altíssim Paradís pel Senyor dels Noms amb la mà del poder celestial.

El primer Taràz

El primer resplendor sorgit a l'horitzó del Llibre Mare, mostra que l'home s'hauria de conèixer millor ell mateix i reconèixer allò que condueix a enaltir-nos o a degradar-nos, a la glòria o a la humiliació, a la riquesa o a la pobresa. Un cop l'home s'ha realitzat i ha arribat a l'etapa madura, necessita posseir alguna riquesa, la qual, si ha estat adquirida mitjançant les professions, és acceptada i lloada pels savis, sobretot quan l'han obtingut els serfs que es dediquen a l'educació del món i a la instrucció dels seus pobles. Ells són aquells qui reparteixen l'aigua vivificadora del coneixement i guien pel camí ideal. Així doncs, dirigeixen els pobles del món pel sender recte tot ensenyant a conèixer allò que condueix a l'elevació i a l'exaltació humanes.

El camí correcte és aquell que porta l'home fins l'aurora de la percepció, fins el lloc on neix el veritable enteniment, fins allò que li comportarà glòria, honor i grandesa.

Tenim l'esperança que, gràcies a l'amorosa bondat de l'Omnisapient, l'Omniscient, es pugui eliminar la pols encegadora i es pugui així augmentar el poder de percepció per tal que els homes arribin a descobrir el propòsit amb el què han estat creats. En aquest dia, tot allò que serveixi per a reduir la ceguesa i potenciar la visió és digne de consideració. La visió és la veritable guia del coneixement perquè, segons els savis, la perspicàcia de l'enteniment és deguda a la subtileza de la visió. El poble de Bahà ha d'actuar en tot moment d'acord amb allò just i adequat i saber aconsellar la gent.

El segon Taràz

Ens invita a associar-nos amb els seguidors de totes les religions amb un esperit d'amistat i ajuda per a proclamar el missatge de l'orador del Sinaí i per a actuar justament en tots els assumptes.

Aquells qui estan dotats de sinceritat i lleialtat haurien d'associar-se amb tots els pobles i races de la terra, amb alegria i esplendor, ja que la unió dels homes promou la comprensió i la concòrdia i aquestes condueixen al manteniment de l'ordre del món i a la regeneració de les nacions. Benaurats aquells qui són amables i generosos i rebutgen l'odi i l'animositat.

Aquest injuriat exhorta els pobles del món a mostrar tolerància i rectitud, qualitats que constitueixen dos llums en la foscor del món i dos pilars en l'edificació i l'educació de la humanitat. Benaurats aquells qui han aconseguit tenir aquestes qualitats i desgraciats aquells qui no.

El tercer Taràz

Parla del bon caràcter. Tenir un bon caràcter és un dels millors regals divins. Amb ell, Déu adornà el cap i la ment dels seus estimats serfs perquè la llum emesa per un caràcter bondadós ultrapassa el resplendor del sol. Aquell qui ha aconseguit aquest do és considerat com una joia entre els homes. La glòria i l'elevació del món depenen necessàriament d'ell. Un caràcter bondadós és un mitjà gràcies al qual els homes són guiats pel camí recte i conduïts fins el gran Anunci. Benaurat l'home que mereix tan inestimable favor diví i els sants atributs designats per l'Altíssim.

És convenient que us limiteu a observar la justícia i l'equitat. En les Paraules Ocultes aquesta exaltada expressió ha estat revelada per la nostra Més Augusta Ploma:

"Oh Fill de l'Esperit! La Justícia és, per a mi, la cosa més apreciada de totes. No t'apartis mai d'ella si desitges el meu amor i no siguis negligent, així arribaré a confiar en tu. Amb la seva ajuda veuràs a través dels teus propis ulls i no a través dels ulls dels altres, i coneixeràs la realitat a través de la teva pròpia intel·ligència i no a través de la dels altres. Pensa com hauries de ser. La justícia és un do i un signe de la meua amorosa bondat. Així, tingues-la sempre present".

Aquells qui són justos i imparcials en els seus judicis ocupen un lloc destacat en el regne del Senyor. D'aquestes ànimes emana la llum resplendent de la pietat i la rectitud. Desitgem amb fervor que els pobles i països del món mai siguin privats d'aquesta llum.

El quart Taràz

Parla de la confiança. Aquesta és la veritable porta de la seguretat per a tothom que resideixi a la terra i un signe de glòria del Tot Misericordiós. El que participa d'ella, ha participat dels tresors d'opulència i prosperitat. La confiança és el portal més gran i condueix a la tranquil·litat i a la seguretat d'un poble. L'estabilitat de qualsevol assumpte depèn d'ella. Tots els dominis del poder, la grandesa i la riquesa són i s'illuminats per la seva llum.

No ha passat gaire temps des de la revelació, per part de la Ploma de l'Altíssim, d'aquestes sublimes paraules:

"Ara parlarem de la confiança i el seu valor als ulls de Déu, el teu Senyor, el Senyor del Poderós Tro. Un dia vam dirigir-nos envers la nostra verda illa. Quan vàrem arribar, vam posar-nos a contemplar els seus cabalosos rius, els seus arbres exuberants i la llum del sol sobre l'aigua i les fulles. Dirigint la mirada cap a la dreta, vàrem poder contemplar allò impossible de descriure per la ploma, allò que els ulls del Senyor van presenciar allà, el més sant, sublim, exaltat lloc. Mirant cap a l'esquerra, vàrem tenir l'oportunitat de veure una de les belleses del més sublim Paradís, de peu sobre un pilar de llum, dient en veu alta: ` Oh, habitants de la terra i el cel! Contempleu la meva bellesa, la meva revelació i el resplendor que m'envolta. Oh, Déu, l'únic i el veritable, jo sóc la confiança, la seva revelació i la seva bellesa. Recompensaré aquell qui s'adhereixi a mi i reconegui la meva alta posició i s'agafi fort a la meva orla. Constitueixo el més gran ornament del poble de Bahà i la vestidura de glòria per a tothom qui habita el regne de la creació. Sóc l'instrument suprem que possibilita la prosperitat del món i l'horitzó de la certesa per a tots els éssers '. Hem portat per a tu allò que aproparà els homes al Senyor de la creació".

Oh poble de Bahà! La confiança és, sense cap dubte, la més gloriosa corona que puguin lluir els vostres caps. Cerqueu refugi en ella, així ho desitja el màxim Ordenador, l'Omniscient, el Coneixedor de tota la realitat.

El cinquè Taràz

Aquest cinquè Taràz parla de la protecció i preservació de les posicions dels serfs de Déu. Mai ningú hauria d'ignorar la veritat d'un assumpte sinó que hauria d'ésser sempre capaç de garbellar allò correcte i veritable d'allò incorrecte i fals. El poble de Bahà no ha de negar a cap ànima la recompensa que li correspon. Ha de tractar els artesans amb deferència i, al contrari que la gent d'altres èpoques, ha d'evitar embrutar les seves llengües amb blasfèmies.

En aquest Dia, el sol de l'habilitat artesanal llueix sobre l'horitzó de l'occident i el riu de les arts discorre fins el mar d'aquesta regió. S'ha de parlar amb imparcialitat i saber apreciar la bondat. En el nom de Déu! La paraula "Equitat" llueix amb tanta força com el sol. Demanem a Déu que doni mostres de la seva munificència. Déu, aquell qui està disposat a contestar tots els precés dels homes.

No obstant, en l'actualitat, la confiança i la sinceritat es troben presoneres de la falsetat i la justícia és turmentada pel fantasma de la injustícia. El fum de la corrupció ha embolcallat tot el món de forma que és impossible veure res en cap direcció, excepte, és clar, els regiments de soldats i res pot sentir-se en cap país excepte el soroll de les espases guerrejant. Demanem a Déu, el Veritable, que doni forces a aquells qui utilitzen el seu poder per a rehabilitar el món i portar tranquil·litat a les nacions.

El sisè Taràz

El coneixement és un dels millors dons de Déu. La seva adquisició és una responsabilitat de tots. Les arts i els mitjans materials que existeixen en l'actualitat han estat obtinguts en virtut del coneixement i la saviesa, qualitats revelades en les Epístoles i en les Taules, mitjançant l'Exaltadíssima Ploma, Ploma que exposà els tresors de la saviesa i de la generositat, de les arts i dels oficis del món.

En aquest Dia, el secret de la terra ha estat descobert als homes. Les pàgines de la premsa diària constitueixen un veritable mirall del món. Reflecteixen els fets i les activitats dels diversos pobles i races del món. Però no es limiten a reflectir-los sinó que els donen a conèixer. Es tracta d'un mirall capaç de sentir, veure i parlar. És un fenomen sorprenent i positiu. No obstant, els seus escriptors han de purificar-se de les insinuacions, dels desigs i de les passions malignes i vestir l'hàbit de la justícia i de l'equitat. Primer haurien d'informar-se de les situacions de la forma més detallada possible i investigar sobre els fets exhaustivament a fi i efecte d'explicar-los clara i objectivament.

1.2.4. Fragment de **Kalimât-i-Firdawsîyyih** (Paraules del Paradís)

En l'actualitat, és necessari que tota la humanitat s'uneixi en la pau i la concòrdia i treballi amb cura per a promoure la Causa de Déu i per a que, d'aquesta manera, les ànimes desencarrilades puguin assolir l'estat que les condueixi a una permanent prosperitat.

En resum, les dissensions entre les diverses sectes han obert el camí envers la feblesa. Cada secta ha elegit el seu propi camí. Malgrat la seva ceguesa i la seva ignorància evidents, s'enorgulleixen de la seva perspicàcia i del seu coneixement. Entre elles, n'hi ha de místiques que professen lleialtat a la fe de l'Islam i a alguns dels seus membres els hi agrada allò que condueix a la peresa i també a la reclusió. Juro per Déu que aquestes febleses degraden la posició de l'home i l'omplen de vanitat. L'home ha de donar fruits. Aquell qui no dona fruits és, en paraules de l'Esperit, un arbre estèril i l'arbre estèril únicament serveix per a fer foc.

1.2.5. Fragments de **Lawh-i-Dunyà** (Taula del Món)

Oh poble de Déu! Us exhorto a practicar la cortesia ja que és, per sobre de les altres qualitats, la princesa de les virtuts. Benaurat qui estigui i il·luminat per la llum de la cortesia i vesteixi l'hàbit de la rectitud. Tot home que posseeixi aquesta virtut haurà aconseguit ocupar una posició sublim. S'espera que aquest injuriat i tots els altres siguin capaços d'adquirir-la, d'aferrissar-se a ella, de practicar-la i tenir-la sempre present. Aquest és un manament obligatori emanat de la Ploma del Més Gran Nom.

Oh poble de Déu! Els erudits íntegres que es dediquen a guiar els altres -i estan lliures i ben protegits de les incitacions de natura baixa i cobejosa- als ulls d'Aquell qui és el Desig del món, són estels del cel del veritable coneixement. És important que siguin tractats amb deferència. En veritat, són riques fonts d'ai-gua, estels que llueixen amb esplendor, fruits de l'Ar-bre beneït, exponents del poder celestial i oceans de la saviesa divina. Benaurat aquell qui els segueix. Aquestes ànimes formen part, en el Llibre de Déu, el Senyor del poderós Tro, d'aquelles considerades venturoses.

1.2.6. Fragments de l'**Ishràqàt** (Esplendors)

Tu veus, oh Déu, com m'arrossego per la pols a causa de la meva angoixa. Oh, Déu, deslliura'm d'aquest mal, tingues pietat de mi, oh Tu, la teva ajuda és invocada per tots els homes; dins del teu puny tens les brides del poder que exerceixes sobre tots els homes i totes les dones. Cada cop que reflexiono sobre els meus greus defectes i les meves grans transgressions, la desesperació no deixa de turmentar-me i cada cop que m'aturo a meditar sobre l'oceà de la teva munificència, el cel de la teva misericòrdia i el sol de la teva tendra compassió inhalo la fragància de l'espe-rança, estesa per arreu del món, a la dreta i a l'esque-rra, al nord i al sud, com si cada núvol del cel de la teva bondat deixés anar l'aigua sobre meu. Oh Déu, amb el teu poder, Tu ets el suport dels sincers i el Desig d'aquells qui romanen a prop teu... Els teus múltiples favors i benediccions, les revelacions de la teva gràcia i de la teva amorosa bondat m'han donat realment forces. Com pot el no-res magnificar el nom d'Aquell Qui mitjançant una única paraula ha creat l'existència? Com una criatura evanescent pot enaltir l'èsser que, tal i com s'ha demostrat, no pot descriure's amb paraules? No existeix cap lloança que magnifiqui adequadament la seva glòria. Des de temps immemorial, Ell ha estat exaltat per sobre de l'enteniment de les seves criatures i santificat per les concepcions dels seus serfs.

Oh, Senyor! Contempla qui està davant teu, sense vida; preguem que el teu munífic i generós favor li permeti gaudir del calze de la vida immortal. I, oh Senyor!, observa aquest afligit que està dret davant del teu Tro; si us plau, no l'apartis de l'oceà de la teva bondadosa curació. Prego que em permetis recordar, en tot moment i en totes les condicions i circumstàncies, la teva Existència, glorificar el teu Nom i servir la teva Causa, encara que sóc plenament conscient que allò que procedeix d'un serf no pot transcendir les limitacions de la teva ànima, ni pot ésser apropiat en la teva Senyoria, ni és digne de la cort de la teva glòria i de la teva majestat.

El teu poder és el meu testimoni! Si no servís per a celebrar el teu Nom, per a lloar-te, la meva llengua no tindria cap utilitat i si jo no fos útil per a servir-te, la meva existència seria quelcom sense profit. Per a que voldria la vista si no pogués contemplar els esplendors del teu regne de glòria? I, per què voldria l'oïda si no pogués experimentar la immensa joia d'escoltar la teva encantadora i dolcíssima veu?

El primer Ishràq

Quan el Sol de la Saviesa començà a despuntar en l'horitzó de la Santa Dispensació de Déu, es proclamà aquesta gloriosa expressió: Aquells qui poseeixin riquesa i estiguin investits d'autoritat i de poder, han de mostrar el més profund i absolut respecte envers la religió. Perquè la religió és, en realitat, una llum radiant i una fortalesa inexpugnable per a la protecció i el benestar dels pobles del món, perquè el temor al càstig diví condueix l'home a cercar refugi en allò bo i a rebutjar tot allò dolent. Si s'apagués el llum de la religió, el món es convertiria en una amalgama confusa i caòtica i els llums de la justícia i de la imparcialitat, de la tranquil·litat i de la pau, deixarien de lluir. Tot home dotat d'un bon enteniment, ha d'ésser capaç de dilucidar aquesta gran veritat.

El segon Ishràq

Hem manat a tota la humanitat l'establiment de la Pau Menor, el mitjà més segur de tots per a garantir la protecció dels éssers humans. Els sobirans del món haurien d'aferrissar-se, de forma unànime i conjunta, a aquesta Pau ja que constitueix un instrument suprem i l'únic possible capaç de vetllar per la seguretat i el benestar de tots els pobles i de totes les nacions del món que són, en definitiva, les màximes manifestacions del poder de Déu i les aurores de la seva autoritat. Implorem al Totpoderós, oh Senyor. Ajuda'ls muníficament i encarrila'ls pel camí que porti el benestar als seus súbdits. Aquest tema ja ha estat explicat anteriorment per la Ploma de Glòria; benaurats aquells qui actuen d'acord amb els seus preceptes.

El tercer Ishràq

Tothom té com a obligació l'estricta compliment dels manaments de Déu ja que aquests constitueixen la veritable font de vida del món. El cel de la saviesa divina està il·luminat per dos grans focus: la consulta i la compassió. El dossier de l'ordre mundial s'aixeca sobre els dos pilars de la recompensa i del càstig.

El quart Isràq

Les hosts que poden aconseguir la victòria d'aquesta Revelació són aquelles dels fets lloables i del caràcter correcte. El cap i el comandant d'aquestes hosts ha estat sempre el temor de Déu, temor que abraça totes les coses i regna sobre totes elles.

El cinquè Isràq

Els governs haurien d'informar-se acuradament de les condicions en què viuen els súbdits i concedir-los una posició en la societat d'acord amb les seves actituds i virtuts. S'ordena a tots i cada un dels governants considerar aquest assumpte detingudament per a evitar, així que el traïdor usurpi la posició del fidel, que el lladre ocupi el poder en lloc del just, aquell qui és realment l'individu digne de confiança. Entre els oficials qui han governat la Més Gran Presó en el passat, lloat sia Déu, n'hi havia alguns adornats amb la corona de la justícia i d'altres no. Ens refugiem en Déu, Totpoderós, Senyor del cel i de la terra. Implorem a Déu, ònic i Veritable, per a que els guiï pel camí recte i per a que no els privi ni del fruit de la fe ni de la confiança. Implorem a Déu per a que encarrili les ànimes perdudes pel camí i l'Uluminat pel focus de l'equitat i de la justícia.

El sisè Ishràq

Parla de la importància de la unió i de la concòrdia entre els fills dels homes. Des del començament de la humanitat, la llum de la unitat ha iUlluminat mitjançant el seu raig diví, el món sencer i el mitjà més valuós per a promoure aquesta unitat ha estat la comprensió, per part de tots els pobles del món, del llenguatge i de l'escriptura dels altres. En les epístoles anteriors, hem ordenat als Fideïcomissaris de la Casa de la Justícia l'elecció d'un idioma d'entre tots els existents actualment o l'adopció d'un de nou. Així mateix, els hi ha estat ordenat l'elecció d'un sistema d'escriptura comú, el qual hauria d'ésser ensenyat en totes les escoles del món. D'aquesta forma, la terra formaria un únic país i una única llar. El fruit més gloriós de l'arbre del coneixement es manifesta mitjançant aquesta exaltada paraula: "Vosaltres, sou tots els fruits d'un mateix arbre i les fulles d'una mateixa branca. Que ningú s'enorgulleixi d'estimar el seu país, sinó que hom s'ha de sentir orgullós d'estimar els altres membres de l'espècie". Respecte a aquest tema, anteriorment ja hem revelat quins són els instruments per a la reconstrucció del món i per a la unitat de les nacions. Benaurats siguin aquells qui aconseguen realitzar ambdues fites. Benaurats aquells qui actuen en la unió i la concòrdia.

El setè Ishràq

La Ploma de Glòria aconsella tothom en tot allò relatiu a la instrucció i a l'educació dels nens. Contempleu allò que la Voluntat de Déu ha revelat a la nostra arribada a la Ciutat Presó i ha registrat en el Llibre més Sagrat (el **Kitab-i-Aqdas**). Cada pare té l'obligació d'instruir el seu fill o filla en l'art de la lectura i de l'escriptura i en tot allò clarament formulat en la Santa Taula. Si algú rebutja complir aquest deure, en el cas que sigui ric els Fideïcomissaris hauran d'agafar d'ell la quantitat necessària que requereixi la instrucció dels seus fills. Si és pobre, l'assumpte haurà d'ésser portat a la Casa de la Justícia. Hem fet d'aquesta un refugi per als pobres i necessitats. Aquell qui educa un fill seu o d'un altre, és com si eduqués un fill meu; serà receptor de la meva Glòria, de la meva Amorosa Bondat i de la meva Munificència que abracen tot el món.

El vuitè Ishràq

Aquest passatge, escrit per la Ploma de Glòria, forma part del Llibre Més Sagrat: Als alts homes de la Casa de la Justícia de Déu, els hi han estat confiats els assumptes del poble. Ells són els Fideïcomissaris de Déu entre els seus serfs, les aurores de l'autoritat en els seus països.

Oh poble de Déu! El principi que educa el món és la Justícia, ja que aquesta es recolça en dos pilars bàsics, el de la recompensa i el del càstig. Ambdós pilars són les fonts de vida del món. Tenint en compte que cada dia sorgeix un nou problema i que per a cada problema existeix una solució determinada, els assumptes han d'ésser tractats en la Casa de la Justícia on els seus membres actuaran d'acord amb les necessitats i els requisits del problema i de l'època. Aquells qui, per amor a Déu, s'aixequen per a servir la seva Causa, són, sense cap dubte, els destinataris de la inspiració divina procedent del Regne Invisible. Hom té el deure d'obeir-los. Tots els assumptes d'Estat han d'ésser tractats per la Casa de la Justícia i els actes d'adora-ció han d'ésser regits per les disposicions que Déu ha revelat en el seu Llibre.

Oh poble de Bahà! Sou l'alba de l'amor de Déu i les aurores de la seva amorosa bondat. No embruteu les vostres llengües amb la maledicència i l'oprobri de cap ànima i protegiu la vostra vista de tot allò indecorós. Mostreu el que posseïu. Si el vostre missatge és rebut favorablement, haureu aconseguit el vostre propòsit. Si no fos així, protestar serà un esforç inútil. Deixeu a aquesta ànima seguir el camí que triï i gireu-vos envers el Senyor, el màxim Protector, Aquell qui subsisteix per Ell mateix. No provoqueu dolor i, encara menys, lluites i discòrdies. Tenim la ferma esperança que podreu assolir una veritable educació a l'ombra de l'arbre dels amorosos favors divins i que actuareu d'acord amb el desig de Déu, el Totpoderós. Sou fulles d'un mateix arbre i gotes d'un mateix oceà.

El novè Ishràq

El propòsit de la religió, tal i com ha estat revelat des del cel de la Santa Voluntat de Déu, és el d'establir la unitat i la concòrdia entre els pobles del món; no la considereu un motiu de lluita i discòrdia. La religió de Déu i la seva llei divina són els dos instruments més valuosos i el mitjà més segur per a que neixi la llum de la unitat entre els homes. El progrés del món, el desenvolupament de les nacions, la tranquil·litat dels pobles, i la pau de tots els qui habiten en la terra constitueixen els principis i les ordenances bàsiques de Déu, l'Omnipotent. La religió concedeix a l'home el do més preciós, ofereix la copa de la prosperitat, la vida eterna i els beneficis eterns per a la humanitat. Correspon als caps i governants del món i particularment als Fideïcomissaris de la Casa de la Justícia de Déu, esforçar-se al màxim de les seves possibilitats per a salvaguardar la seva posició, promoure els seus interessos i exaltar la seva missió als ulls del món. Per altra banda, aquests han d'informar-se de les condicions en què viuen els seus súbdits i de les activitats portades a terme en la totalitat dels seus dominis. Exhortem les manifestacions del poder diví -els sobirans i governants de la terra- per a que s'aixequin i facin tot allò que estigui en els seu poder amb la finalitat d'acabar amb la discòrdia d'aquest món i il·luminar-lo amb la flama de la Concòrdia.

1.2.7. Fragment del Lawh-i-Hikmat (Taula de la Saviesa)

Oh, pobles del món! Abandoneu tota maldat i afereu-vos a allò bo. Esforceu-vos en ésser brillants exemples per a la resta de la humanitat i veritables difusors de les virtuts de Déu entre els homes. El que s'aixequi per a servir la meva Causa manifestarà la meva saviesa i dirigirà tots els esforços a acabar amb la ignorància existent a la terra. Uniu-vos formant un consell, arribeu a adoptar unes mateixes idees, de forma que tots els homes i totes les dones arribem a pensar igual de bé. Aconseguiu que cada dia sigui millor que el dia anterior i que cada matí sigui molt més ric. El mèrit de l'home resideix en el servei i la virtut i no en les mostres fastuoses de riquesa i opulència. Vigileu bé que les vostres paraules estiguin purificades d'exemples de fantasies superficials i desigs terrenals, i que els vostres fets siguin justos i clars, sense astúcies ni segones intencions. No dilapideu la riquesa de les vostres precioses vides caient en temptacions corruptes i perverses i no malgasteu els vostres esforços per a promoure el vostre interès personal. Sigueu generosos en els vostres dies d'abundància i pacients en els dies de precarietat. L'adversitat ve acompanyada d'èxit i l'alegria arriba per a calmar el dolor. Guardeu-vos de l'ociositat i de la peresa i dediqueu-vos a beneficiar tota la humanitat independentment que sigueu joves o vells, rics o humils. Vigileu! No llanceu la poma de la discòrdia ni dipositeu les espines del dubte en aquells qui tenen els cors purs i radiants.

Oh serfs estimats del Senyor! No cometeu cap acte que comporti la contaminació de l'aigua transparent del seu amor o la destrucció de la seva dolça fragància d'amistat. Oh Senyor, el Totpoderós! Tots hem estat creats per a demostrar amor els uns envers els altres i no perversitat i rencor. No us enorgulliïu de sentir amor per a vosaltres mateixos, heu d'estimar altri; no us enorgulliïu d'estimar la vostra pàtria, sinó que heu d'estimar tota la humanitat. La vostra vista ha d'ésser casta, la vostra mà lleial, la vostra llengua sincera i el vostre cor pur. No degradeu la posició dels erudits del Bahà i no menyspreu la missió dels governants que administren justícia. Dipositeu la vostra confiança en l'exèrcit de la justícia, vestiu l'armadura de la saviesa i adorneu el vostre cap amb la corona del perdó i la clemència i amb els ornaments que alegren els cors dels serfs predilectes de Déu.

1.2.8. Asl-i-kullu'l-kh ayr (Paraules de Saviesa)

En el Nom de Déu, l'Exaltat, l'Altíssim.

La font del bé és la confiança en Déu, la submissió als seus mandats, la complaença de la seva santa voluntat i el compliment dels seus preceptes.

L'essència de la saviesa resideix en el temor a Déu, terror al Seu Càstig i aprehensió a la seva justícia i als seus decrets.

El pilar que fonamenta la religió és tot allò que ha estat revelat pel Senyor i cal seguir els principis que Ell ha establert en el seu poderós Llibre.

La font de la glòria és acceptar tot allò que ha estat conferit pel Senyor i resignar-se amb allò que Déu ha ordenat. Per a l'home l'essència de l'amor és dirigir els dictats del seu cor cap a l'Estimat i deslliurar-se de tot excepte d'Ell i no anhelar res més que no sigui el desig del Seu Senyor.

L'únic que hom ha de tenir sempre present és el Senyor, lloat sia Déu i oblidar tot allò desvinculat d'Ell.

La veritable confiança consisteix en què el serf exerceixi la seva professió i la seva vocació en aquest món, aferrissant-se al Senyor i cercant única i exclusivament el seu favor, doncs el destí de tots els seus serfs està en les seves mans.

L'essència de la generositat consisteix en què l'home dirigeixi la seva mirada cap a les corts del Senyor, arribi fins a la seva Presència, contempli el seu rostre i presenti testimoni davant seu.

L'essència de l'entreteniment és acceptar la nostra pròpia pobresa i sotmetre'ns a la Voluntat del Senyor, el Sobirà, el Totpoderós.

La font del valor i del poder és la promoció de la Paraula de Déu i la constància en el seu Amor.

Pel serf, l'essència de la caritat és expressar les benediccions del seu Senyor i donar-li gràcies en tot moment i en totes les circumstàncies.

L'essència de la fe consisteix en ésser parc de paraules i abundant en fets. Cal que sapigueu que aquell qui parla més del que actua, no mereix la vida sinó la mort.

La magnanimitat comença quan l'home gasta la seva fortuna en ell mateix, en la seva família i en els pobres existents entre els seus germans de Fe.

L'essència de la riquesa és l'amor cap a Mi; aquell qui M'estima és el posseïdor de totes les coses i aquell qui no M'estima és, en veritat, un pobre i un indigent. Aquest és el missatge revelat per la Glòria i l'Esplendor del Senyor.

L'origen de tots els mals està en l'allunyament, per part de l'home, del Seu Senyor i en la dedicació del seu cor a les coses profanes.

El foc més ardent és qüestionar els signes de Déu, dissentir despreocupadament en allò revelat per Ell, negar les seves veritats i mostrar-se orgullós davant seu.

La font de tota erudició és el coneixement de Déu, exaltada sia la seva Glòria i aquest únicament és possible mitjantçant el coneixement de la seva Divina Manifestació.

L'essència de la iniquitat és abandonar la protecció del misericordiós i refugiar-se en el pervés.

L'origen de tot error està en no creure en Déu, únic i veritable, confiar en tot allò que no sigui Ell i rebutjar el seu Decret.

Quina pèrdua de temps la d'aquell qui ha consumit els dies de la seva vida en l'extrema ignorància!

Però, la base de tots els aspectes que acabem de revelar és la Justícia. Aquesta representa per a l'home l'alliberació de fantasia i la imitació, la capacitat de valorar, des de l'òptica de la unitat, la gloriosa obra de Déu i investigar la realitat de forma coherent.

Així doncs, t'hem instruit i comunicat les Paraules de Saviesa, per a que agraeixis al Senyor, el teu Déu, lloat sia el seu Nom, les seves munífiques benediccions i ho glorifiquis davant de Tots els pobles.

1.2.9. Fragment de Lawh-i-Maqsúd (Taula de Masqsúd)

Cap savi pot demostrar el seu coneixement d'una altra forma que no sigui mitjançant les paraules. Aquest fet posa de manifest la importància de la significació de la Paraula, tal i com s'afirma en totes les Escriptures, pertanyin a èpoques llunyanes o a èpoques recents. Perquè és a través de la seva potència i del seu esperit animador que el poble del món ha assolit una posició tan eminent. Per una altra banda, les paraules i les expressions haurien de ser intel·ligents i impressionants. No obstant, cap paraula estarà mai imbuida d'aquestes dues qualitats si no és expressada per amor a Déu i amb el degut respecte a les exigències del moment i dels individus presents.

El Gran Èsser diu: l'expressió humana és un do que aspira a exercir la seva influència sobre tothom però que necessita ésser moderada. La seva influència està condicionada pel grau de refinament, el qual depèn de la puresa i de la generositat dels cors. La seva moderació ha d'ésser combinada amb el tacte i la saviesa, tal i com ha estat prescrit en les Sagrades Escriptures i en les Taules.

Cada paraula està dotada d'esperit. Així doncs, l'orador i l'expositor han de vigilar a l'hora d'emetre els seus judicis i pronunciar les seves paraules, cal que ho faci en el moment precís i en el lloc adequat ja que cada paraula produeix una impressió determinada i perceptible d'una o altra forma segons el context. El Gran ßsser ens diu: Una paraula pot comparar-se amb el foc, una altra amb la llum i la influència que ambdós, foc i llum, poden exercir sobre el món resulta evident. Així doncs, un savi i ùluminat hauria de parlar utilitzant paraules tan suaus com la mel per a que els fills dels homes puguin nutrir-se amb elles i arribar a assolir la fita final de l'existència humana, la qual és la posició del veritable enteniment i de l'esperit noble. A més, Ell continua dient: Hi ha paraules que són com la primavera, estació en la qual les tendres poncelles del roser del coneixement s'obren i es converteixen en boniques roses. En canvi, n'hi ha d'altres que són com un verí mortal. El savi prudent ha de parlar, doncs, amb la màxima indulgència i paciència, per a que la dolçor de les seves paraules indueixi tothom a aconseguir allò que és digne de la posició de l'ésser humà.

1.2.10. Fragment de Súriy-i-Vafâ (Taula de Vafâ)

On està aquell qui pot ajudar-me i protegir-me de les espases d'aquestes ànimes infidels? On està l'home perspicaç que compren les paraules de Déu a través de la seva pròpia oïda i no necessita les opinions i nocions dels pobles de la terra?

Oh serf de Déu, lloat sia el teu Nom. Adverteix als teus germans que no rebutgin allò que no són capaços de comprendre. Implora a Déu que obri les portes del veritable enteniment a tots els cors i a totes les ments a fi i efecte d'informar els seus serfs de les seves veritats. Ell és compassiu, tot ho dóna, i tot ho perdona.

1.2.11. Fragment de Lawh-i-Siyyid-i-Mihdíy-i-Dahají
(Taula del Siyyid Mihdíy-i-Dahají)

Les ànimes santificades haurien de meditar sobre els mètodes d'ensenyament. Dels textos de les meravelloses Escriptures celestials, hom hauria de memoritzar frases i passatges adequats per diverses ocasions. Així doncs, en les vostres dissertacions, hom podria recitar els versos divins cada cop que fos necessari. Aquests versos sagrats són l'elixir més poderós, el talismà més eficaç. La seva influència és tan forta, que l'oient no tindrà cap raó per a dubtar. Juro per la meva salut que aquesta revelació està dotada d'un poder tan gran que portarà sort a les nacions i a les races de la terra. Si hom s'aturés a meditar detingudament, hom arribaria a la conclusió que no existeix lloc en el món on amagar-se de Déu, l'Omnisapient.

1.2.12. Fragments d'altres Taules

Repeteix: Oh governants, savis i erudits! El Dia promès ha arribat i el Senyor de les Hosts ha aparegut. Alegreu-vos per aquesta gran ocasió. Ajudeu-lo a través del poder de la saviesa i de la prolació. Així ho ordena Aquell Qui ha proclamat: "Sóc l'únic Déu, l'Omniscient, l'Omnisapient".

Que la glòria divina recaigui sobre teu i sobre aquells qui estan amb tu, i sobre els qui t'estimen i escoltaren atentament les paraules que tu expressares en senyal de glorificació d'aquesta poderosa, d'aquesta transcendent Revelació.

Hom pot comparar l'home a un arbre. Si està provist de fruits, serà digne de lloança i encomi. En canvi, un arbre sense fruits únicament serveix per a fer foc. Els fruits de l'arbre de la humanitat són exquisits, molt desitjats i apreciats. Entre ells, cal destacar els següents: el caràcter recte, les accions virtuoses i les expressions agradables. La primavera, per als arbres terrenals, únicament té lloc un cop a l'any mentre que per als arbres humans apareix en els Dies de Déu, exaltada sia la seva Glòria. Si els arbres de les vides dels homes rebessin en aquesta divina Primavera els fruits que hem esmentat anteriorment, el resplendor de la llum de la Justícia i l'Uluminaria tots els habi

tants, i tots viurien amb tranquil·litat i satisfacció sota l'ombra protectora d'Aquell Qui és l'Objectiu de tota la humanitat. L'aigua que faria créixer aquests arbres és l'aigua viva de les Paraules sagrades, manifestades pels fidels serfs de Déu en aquest món. Els arbres de la humanitat són plantats en un moment i, al ésser destinataris de les pluges de la gràcia divina, les seves branques creixen tan ràpid que ben aviat arribaran al cel. No obstant, un arbre sec no serà mai digne de consideració.

Benaurat el fidel que vesteix la túnica del veritable esforç i s'ha aixecat per a servir aquesta Causa. Aquesta ànima ha assolit la fita desitjada i ha arribat a comprendre l'objectiu amb el qual ha estat creada. Existeixen, però, els desencarrilats, aquells qui no segueixen el camí recte. Són fulles seques que han caigut sobre la pols. Molt aviat, les ràfegues mortals els portaran molt lluny, al lloc destinat per a ells. Van néixer ignorants, van créixer ignorants i ignorants seran en el moment de la mort.

El món està proclamant constantment les paraules: "Aneu amb compte, jo sóc evanescent i també ho són les meves aparences exteriors i els meus colors. Estigueu atents als canvis produïts en el meu si i desperteu del vostre somni". No obstant, és difícil de trobar un ull perspicaç i una oïda atenta.

ESCRITS DEL BÁB

2. ESCRITS DEL BÀB

2.1. Recopilació de Selección de los Escritos del Báb.

2.1.1. Taula de la Primera Lletra del Vivent

Això és allò que hem revelat per al Primer Creient en Aquell a Qui Déu farà Manifest, per a que serveixi d'advertència a tota la humanitat.

En nom del Totpoderós, el Més Estimat.

Lloat i glorificat sia Aquell qui és el sobirà Senyor dels regnes del cel i de la terra i de tots els mons que existeixen entre ambdós. Penseu que al final tots tornarem a Ell, Aquell qui guia, seguint la seva voluntat, tothom que ho desitja. Tots els homes imploren les seves benediccions i Ell és sobirà sobre totes les coses creades. Ell és, en veritat, l'Ésser més gloriós i poderós, el Creador.

Aquesta és una epístola de la lletra "Thá" dirigida a aquell qui és el Primer Creient. Déu és el Sobirà, l'Omnipotent, lloat sia el seu Nom! Ell és qui ordena la vida i la mort, i a Ell tots tornarem. No existeix cap altre Déu a part d'Ell i els homes s'han d'inclinar davant seu en senyal d'adoració. Déu, el senyor del cel i de la terra, recompensarà aquells qui ho mereixin en menys temps del que es tarda en expressar les paraules "Sigues tu mateix".

Déu ha manifestat en el seu Llibre, amb el testimoni de la seva companyia d'àngels, dels seus Missatgers i de tots aquells dotats de coneixement diví, que tu has cregut en Ell i en els seus signes fermament i que has conduït moltes persones pel camí recte. Aquesta és, sense cap dubte, una iUlimitada benedicció que Déu, l'Etern, Aquell qui subsisteix per Ell mateix, t'ha conferit bondadosament, des de fa molt de temps i per a sempre. I ja que tu creies en Déu des d'abans de la creació, la voluntat divina ha consistit en elevar la teva posició en cada Revelació. No existeix altre Déu que no sigui Ell, el Sobirà Protector, el Tot-Gloriós.

El teu deure consisteix en proclamar la Causa de Déu a totes les coses creades, com un senyal de la teva fe en la seva bondadosa presència; no existeix altre Déu que no sigui Ell, el Més Generós, el que tot ho dirigeix i el que tot ho imposa.

Repeteix: "Tots els assumptes han d'ésser jutjats tal i com ho indica el Llibre de Déu. Jo sóc, en veritat, el Primer en creure en Déu i en els seus signes i senyals. Jo sóc aquell qui divulga i proclama la Veritat i ha estat investit amb tots els exceÜlents títols de Deú, el Poderós, Aquell Qui és Incomparable. Jo he viscut el Dia de la Primera Manifestació i, per ordre del Senyor i com a mostra de la seva gràcia, viuré també el Dia de la Darrera Manifestació. Ell és el Déu únic i veritable. A l'hora assenyalada, tota la humanitat s'inclina-rà davant seu en signe, i com a mostra, d'adoració.

Dono gràcies a Déu, lloat sia el Seu Nom, per haver-me elegit com Exponent de la seva Causa tant en el passat com en el present. No existeix altre Déu que no sigui Ell, el Glorificat, l'Etern, el Lloat. Tot allò que hi ha al cel i la terra és seu. Ell és el guia gràcies al qual caminem pel camí recte.

Oh poble del Baian! Aquells qui abracen la Veritat han de seguir-me, tal i com ha estat ordenat en el Llibre, i tot aquell qui arribi fins a la meva presència, rebrà l'ajuda de la guia divina.

2.1.2. Extractes d'una Epístola a Muhammad Shàh

La substància amb la qual m'ha creat Déu no és el fang com ha estat el cas d'altres. Ell m'ha conferit aquell tresor que mai podrà ésser comprès per la saviesa mundana ni descobert pel creient... Sóc una de les columnes que aguanten la Paraula Fonamental de Déu. Tothom que M'hagi reconegut, sap distingir allò cert i veritable d'allò que és fals i ha aconseguit trobar el camí desitjat. En canvi, aquells qui no M'han reconegut han seguit el sender equivocat i han caigut en les temptacions perverses.

Juro per la justícia del teu Senyor, el Senyor de totes les coses creades, el Senyor de tots els mons, que si l'home construí tots els edificis possibles i adorés Déu mitjançant les veritats revelades en el seu coneixement, aconseguiria arribar fins a la presència del Senyor. No obstant, si els homes i les dones guarden en el seu cor el més mínim indici de maldat cap a Mi, encara que sigui en un grau tan ínfim i petit que no mereixi consideració de Déu, tots els seus fets es veuran reduïts al no-res i seran privats dels resplendors del favor diví, es convertiran en l'objecte de la seva ira i segurament moriran. Déu ha ordenat que totes les coses bones que existeixen en el tresor del seu coneixement siguin aconseguides mitjançant l'obediència a Mi, i que als inferns de la maldat arribin aquells qui Em desobeixin. En aquest dia i des de la meva posició, contemplo tots aquells qui aprecien el meu amor i actuen d'acord amb els meus manaments, habitant les mansions del Paradís, i tota la companyia d'adversaris i enemics confinats en les zones més profundes del foc infernal.

Si no hagués estat per l'obligació de reconèixer la Causa d'Aquell qui és el Testimoni de Déu ...no us hauria anunciat això... Déu ha decidit posar totes les claus del cel en la meva mà dreta i les claus de l'infern en la meva mà esquerra.

Sóc el Punt Primordial a partir del qual s'han originat totes les coses creades. Sóc el rostre de Déu, l'esplendor del qual mai no pot ser enfosquit, la llum de Déu, la qual mai no deixarà de lluir. Tothom que Em reconegui té a la seva disposició tots els béns i una gran seguretat. Aquells qui no Em reconeguin tenen destinat el foc infernal i tota la maldat del món.

Juro per Déu, l'ònic, l'Incomparable, el Veritable, que l'única raó per la qual M'ha investit Ell -El Suprem Testimoni de Déu- ha estat aconseguir, mitjançant les seves proves i senyals, que tots els homes puguin sotmetre's a la seva Causa.

Si a causa de la rectitud d'Aquell qui és la Veritat absoluta, s'estripés el vel que separa el món terrenal, veuríem com tots els homes estan fortament afligits pel foc i l'ira de Déu - un foc més gran i més cruel que les flames de l'infern- tots excepte aquells que han cercat refugi sota l'ombra de l'arbre del meu amor. Benaurats siguin aquests darrers.

2.1.3. Extractes d'una Taula que recull paraules dirigides al Governador de la Meca.

Oh, Governador! Durant tota la teva vida, Ens has estat adorant, però quan Ens vam manifestar davant teu et vas negar a donar testimoni del nostre Record, de la Seva Existència i a afirmar que Ell és, en veritat, el Més Exaltat, la Veritat Sobirana, el Tot Gloriós. El teu Senyor et posà a prova el Dia de la Resur-recció. Ell és l'únic, el Savi Suprem, Aquell qui coneix tota la realitat del món.

Si haguessis contestat "Estic amb vós, Senyor" quan et vàrem enviar el Llibre, t'hauríem admès en la companyia formada per aquells d'entre els serfs de Déu que són veritables creients i t'hauríem lloat per sempre més, fins el Dia en què tots els homes compareguin en el nostre judici. Per a tu, aquesta actitud positiva hagués estat molt més profitosa que no pas els teus actes d'adoració al Senyor realitzats al llarg de la teva vida, des d'un principi que, paradoxalment, no té principi. El reconeixement diví t'hagués resultat, sense cap dubte, sempre útil per als teus interessos. Nosaltres coneixem totes les coses d'aquests i els nostres consells són veritables. A més, malgrat el fet que et vàrem portar a l'existència a fi i efecte que arribessis davant la nostra presència en el dia de la Resurrecció, tu ens vas rebutjar sense cap raó ni justificació. Si haguessis estat un d'aquells qui estan dotats amb el coneixement de Baian, hauries sabut i afirmat, des del començament, que existeix un únic Déu, el Veritable, capaç d'Ajudar en el Perill i de Subsistir per Ell Mateix. Oh, Senyor! Lloat sia el Seu Nom! Hauries també reconegut que aquell qui va revelar el Qur'án va revelar també aquest Llibre i que cada paraula i expressió que conté ha estat pronunciada per Déu i pertany a Ell, l'Ésser Suprem, Aquell a qui devem total i absoluta obediència.

No obstant, malauradament, allò que va ésser predit ha succeït. Si decideixes tornar amb nosaltres mentre duri la Revelació, transformarem el teu foc en llum. Tenim poder sobre totes les coses. Però si fracasses en aquesta tasca, no trobaràs cap altre camí obert. L'única alternativa que et quedarà serà abraçar la Causa de Déu i implorar que l'assumpte de la teva fidelitat passi a mans d'Aquell qui Déu haurà nomenat per a que, bondadosament, permeti la teva prosperitat i aconseguixi transformar el teu foc en llum. Aquest és el missatge que ens ha estat comunicat. Si no succeís d'aquesta forma, tot allò establert seguirà essent vàlid perquè constituirà el decret irrevocable de Déu, Aquell qui ajuda en el perill, l'Ésser Suprem que subsisteix per Ell mateix. Llavors, Nosaltres t'allunyarem de la nostra Presència com a senyal de la nostra justícia. Pensa que nosaltres sempre som, en veritat, justos a l'hora d'emetre els nostres judicis.

2.1.4. Fragments del Qayyúmu'l-Asmà'

No us pregunteu: Com pot parlar Ell de Déu si no té més de 25 anys? Escolteu. Juro en nom del Senyor del cel i de la terra, que sóc veritablement un serf de Déu. He estat elegit per a portar les proves irrefutables de part d'Aquell qui és l'enviat esperat de Déu. Aquí teniu el meu Llibre, tal i com va ésser escrit en el Llibre Mare, el qual fou redactat en presència de Déu. Estigui on estigui, Déu m'ha santificat i m'ha ordenat no

oblidar mai les meves oracions i mostrar fermesa mentre visqui a la terra amb vosaltres(Capítol IX).

Oh pobles de la terra! Per la justícia de l'únic Déu, el Veritable, jo sóc el Serf del Cel i he estat engendrat per l'esperit de Bahà, el qual habita en una Mansió construïda sobre una massa de robí. En aquest poderós Paradís no es proclama res més que el Nom de Déu i es lloen les virtuts d'aquest Jove Órab. En veritat, únicament existeix un Déu, el vostre Senyor, el Misericordiós. Magnifiqueu, doncs, el seu estat ja que aquest noi es troba en el cor del més elevat i del més sublim Paradís com encarnació de la lloança de Déu, en el Tabernacle on s'entona la seva glorificació.

De vegades sento la seva veu quan lloa Aquell qui és l'Etern, l'Ésser més antic, i altres cops sento com parla del misteri del seu august Nom. Quan canta els himnes dedicats a la grandesa de Déu, tot el Paradís lamenta no poder contemplar la Bellesa divina i quan recita paraules de lloança i glorificació dirigides a Déu, tot el Paradís queda paralitzat com una massa de gel situada en el cim d'una alta muntanya. L'imagino caminant pel sender recte d'un món on cada paradís és el seu propi paradís i on cada cel és el seu propi cel, mentre que tota la terra i tot allò que existeix en ella sembla un anell en el dit dels seus serfs. Glorificat sia Déu, el seu Creador, el Senyor de la Sobirania Eterna. En realitat, Ell és únicament el serf de Déu, l'enviat del vostre Senyor, únic i veritable, la Veritat Sobirana(Capítol XXIX).

Oh, Tu, Suprema Paraula de Déu! No tinguis por ni estiguis trist ja que hem garantit per a aquells qui han respost a la teva Crida, siguin homes o dones, el perdó dels seus pecats tal i com va ésser decretat en presència del Més Estimat i de la manera que Tu desitges. El coneixement diví abraça, sense cap dubte, totes les coses. Et prego que dirigeixis la teva mirada cap a mi sense cap tipus de temor. En realitat, Tu ets el veritable exaltat del regne Celestial i el teu Misteri ocult ha estat inscrit en la Taula de la Creació enmig de la bardissa ardent. Manca molt poc temps perquè Déu Et confereixi i T'atorgi potestat sobre tots els homes, puix que la seva autoritat abraça tota la creació(Capítol XXI).

Deixeu les vostres ciutats, oh habitants de l'Occident i doneu tot el vostre suport a Déu abans que arribi el Dia en què el Senyor de la misericòrdia baixi a la terra des de les tenebres dels núvols, acompanyat de la seva escorta d'àngels, els quals lloaran la màxima Divinitat i demanaran el perdó d'aquells qui han cregut veritablement els nostres signes i els nostres senyals. El seu decret ja ha estat enviat i els manaments de Déu han estat revelats, tal i com ho exigia el Llibre Mare.

Convertiu-vos en veritables germans compartint la única i indivisible religió de Déu. No feu distincions de cap tipus entre vosaltres; Déu desitja que els vostres cors es converteixin en miralls per als vostres germans en la fe, de forma que vosaltres us veieu reflectits en ells i ells en vosaltres. Aquest és el veritable camí de Déu, el Totpoderós, Aquell qui vigila totes i cada una de les vostres accions(Capítol XLVI).

Quan els fidels escoltin recitar els versos d'aquest Llibre, els seus ulls s'ompliran de llàgrimes i els seus cors seran profundament commoguts per Aquell qui és el Record més gran, per amor a Déu, el Tot Lloat. Ell és Déu, l'Omniscient, l'Etern. Benaurat sia el seu Nom! Ells són, en veritat, habitants del més sublim Paradís, en el qual residiran eternament i on únicament veuran manifestacions procedents de Déu, sempre i quan aquestes puguin ésser compreses pel seu enteniment. En el Paradís es reuniran amb els altres creients, els quals es dirigiran cap a ells amb la paraula PAU en els seus llavis.

Oh, conjunt de fidels, serfs de l'Omniscient, del Tot-poderós! Escolteu atentament el missatge que dirà la meua veu, el qual ha estat revelat per Déu. Ell m'ha comunicat que el camí del Record obert per Mi és, en veritat, el Sender recte que condueix al Senyor i que tots aquells individus que professin una altra religió diferent a la nostra Fe, descobriran el Dia del judici, quan hagin de donar comptes dels seus actes, que aquella religió no és la veritable i que, per tant, no han obtingut res profitós d'ella. Així ho expressa el Llibre.

Temeu Déu, oh, reis de la terra! No us mantingueu apartats d'Aquell qui és el seu Record (el Bàb). No teniu cap excusa per a allunyar-vos d'Ell perquè la veritat us ha estat comunicada mitjançant aquest Llibre i els signes de Déu, els quals han estat revelats a través de la meravellosa llengua d'Aquell qui és el seu Record. Cerqueu la gràcia de Déu. Ell ha destinat per a vosaltres, un cop hagueu demostrat la vostra fe en Ell, un Jardí tan immens com el Paradís. Allí solament trobareu els regals i favors que el Totpoderós us atorga generosament en virtut i en raó d'aquesta Causa trascendent, tal i com està decretat en el Llibre Mare (Capítol LXIII).

Si aquest fos el nostre desig, podríem obligar, mitjançant únicament una lletra de la nostra Revelació, tot el món i tot allò que existeix en ell, a reconèixer la veritat de la nostra Causa en menys temps que un obrir i tancar d'ulls ...

Tu no ets l'únic apòstol que has estat víctima d'injúries i humiliacions. Malauradament, altres ja han patit la mateixa situació que tu, no obstant, tu ets el Serf de Déu i tens el suport del poder de la Veritat. Molt aviat prolongarem els dies d'aquells qui han rebutjat la Veritat d'acord amb allò forjat per les seves mans. Déu mai és injust amb ningú, sinó que, al contrari, reserva a cadascú allò merescut(Capítol LXXXVII).

Oh, vosaltres, habitants de la terra! Per la justícia de Déu, el Veritable, el testimoni revelat pel seu Record és com un Sol que la mà del Senyor misericordiós ha situat en la part central del cel, des d'on llueix emetent un immens esplendor ...

Amb tots i cada un del Profetes que vam enviar en el passat, vàrem establir un conveni referent al Record de Déu i el seu Dia. Així doncs, estan establerts, en el regne de la glòria i a través del poder de la Veritat, el Record de Déu i el seu Dia davant els àngels que envolten el Tro del Senyor(Capítol XCI).

Aquesta Religió és, als ulls de Déu, l'essència de la fe de Muhammad. Afanyeu-vos, doncs, a arribar fins el Paradís celestial i fins el Jardí més elevat de la seva Complaença, davant la presència del Déu únic i veritable. No obstant, heu d'ésser pacients i agrair, en primer lloc, les evidències i mostres dels signes i senyals revelats per Déu(Capítol XLVIII).

Com a senyal de justícia, hem enviat noves a cada Profeta relatives a la Causa del nostre Record. Déu és, en veritat, el Sobirà sobre tots els individus i totes les coses del món(Capítol LXXXIII).

2.1.5. Fragments del Baian persa.

És millor guiar una ànima que posseir totes les riqueses de la terra ja que tant de temps com aquesta sigui guiada per l'ombra de l'Arbre de la Unitat Divina, ella i el seu guia seran receptors de l'amorosa gràcia divina. En canvi, la possessió de béns materials acaba sempre amb la mort. El sender que hom ha de seguir és un camí d'amor i compassió, mai de violència i coacció. Així ho va establir Déu en el passat i continuarà vigent en el present i en el futur. Quan Déu estima algú, el fa entrar sota l'ombra de la seva Mercè. En veritat, Ell és el Protector Suprem, el més Generós, l'Omnipotent.

No existeix cap altra situació millor per a una ànima que la d'estar exposada a la Manifestació de Déu en el seu Dia, sentir els versos divins i creure en ells, arribar fins a la seva presència, que no és una altra que la presència de Déu, navegar per les aigües del mar del regne celestial de la seva complaença i agafar els fruits escollits de la seva Unitat Divina(II,16).

Reteu culte a Déu de tal forma que, tant si us espera el foc com la recompensa, no es produeixi cap alteració en les vostres adoracions. ònicament actuant d'aquesta manera, la vostra adoració serà digna de Déu, l'ònic i Veritable. No obstant, si li retessis culte per por, aquest seria considerat un acte impropï en la santificada cort de la seva presència i no contribuiria a afermar la Unitat del seu ßsser. I si, el teu objecte de contemplació fos el sublim paradís i l'adoressis amb l'esperança d'assolir-lo, faries de la creació de Déu el seu igual, sense que, per això, la humanitat deixés de desitjar aconseguir el paradís.

L'infern i el paradís s'inclinen davant Déu. Però la veritable religiositat resideix en el fet d'estimar Déu per Ell mateix, sense témer el foc ni esperar el paradís.

Encara que aquell qui ret culte a Déu s'allibera del foc i té el paradís de la complaença divina, aquest no ha d'ésser el motiu del seu acte. El favor i la generositat de Déu es reparteixen tal i com ho estableix la seva infinita saviesa.

La millor oració és aquella que hom fa amb espiritualitat i sense cap objectiu. La seva prolongació no ha estat ni és apreciada per Déu. Quant més pura i més transparent és l'oració, més apreciada és en la presència de Déu(VII,19).

Per als creients en la Unitat Divina no hi ha altre paradís més sublim que l'obediència a les ordenances de Déu i, no existeix, als ulls d'aquells qui han conegut Déu i els seus signes, infern més cruel que la transgressió de les seves lleis i l'opressió d'una altra ànima, encara que aquestes siguin molt lleus. El Dia de la Resurrecció, Déu jutjarà tots els homes. Per aquest motiu, tots nosaltres supliquem la seva benedicció(V,19).

Déu estima aquells qui són purs. En el Baian i als ulls de Déu, res és més apreciat que la puresa i la innocència immaculada.

Déu, en la Dispensació del Baian, no desitja veure cap ànima privada d'alegria i joia. Ell desitja que, en qualsevol circumstància, tots els homes i dones es mantinguin purs, tant interiorment com exteriorment, de tal forma que no puguin causar repugnància ni a ells mateixos i encara menys als altres(V,14).

Realitzeu les vostres obres per amor a Déu des del principi fins al final de les vostres vides i, no obstant, no dediqueu ni un dels vostres actes a Aquell qui és la Manifestació de Déu, a Qui va dirigida tota bona acció. Si haguéssiu actuat d'aquesta forma, no hauríeu patit tant en el Dia de la Resurrecció.

Observeu com malgrat la magnitud de la Causa, la gent continua darrera un vel. Juro per la Santificada Essència de Déu que tota lloança veritable i tota acció adreçada a Déu no és altra cosa que una lloança i una acció adreçada a Aquell qui és el destinatari de la Manifestació divina.

No us enganyeu vosaltres mateixos pensant que esteu santificant la virtut per amor a Déu quan no és així. Perquè si estiguessiu realment realitzant les vostres obres per amor a Déu, també les estaríeu realitzant per a aquell Qui Déu ha elegit i estaríeu magnificant el seu Nom. Els habitants d'aquesta muntanya, els quals estan privats del veritable enteniment, pronuncien constantment les paraules: "Déu és l'únic i veritable". Però, quin benefici els dóna la repetició d'aquests mots? Reflexioneu una mica per a que no quedeu ocults, com darrera un vel, de la vista d'Aquell Qui és l'Alba de la Revelació(VIII,19).

En qualsevol època i en qualsevol condició, Déu sempre ha estat i serà independent de les seves criatures. Ell desitja, i sempre desitjarà, que tots els homes puguin arribar fins els seus jardins celestials amb el màxim amor, que ningú entristeixi mai una altra persona i que tota la humanitat romanguí sota la seva protecció i seguretat fins el Dia de la Resurrecció, que marca l'alba de la Revelació d'Aquell Qui Déu farà Manifest.

El Senyor de l'univers no ha designat mai un profeta ni ha enviat un Llibre sense haver establert un conveni amb tots els homes. Aprofita la designació d'un profeta o la remesa d'un llibre per a anunciar la pròxima Revelació i el pròxim Llibre, ja que les manifestacions de la seva bondat són interessants i iÙluminades(VI,16).

És elevadíssim el nombre de persones que coneixen totes les ciències. No obstant, és la seva adhesió a la Paraula de Déu, el que determinarà la seva fe ja que el fruit de tota ciència és, sense cap dubte, el coneixement dels preceptes divins i l'obediència i la submissió a la seva complaença(II,1).

Oh poble de Baian! Vigila! Perquè quan arribi el Dia de la Resurrecció ningú no trobarà refugi on amagar-se. Ell apareixerà de sobte i jutjarà la humanitat segons consideri oportú. Si ho desitgés, podria exaltar les humanitats i humiliar els exaltats tal i com va fer en el Baian. Si poguéssiu entendre, que únicament Ell pot actuar d'acord amb els dictats de la seva voluntat perquè és Omnipotent, Totpoderós, el Senyor del cel i de la terra. Qualsevol cosa que ordeni serà complerta(VII,9).

Com que la humanitat ha sorgit de l'ombra dels signes de la seva Divinitat i Senyoria, tendeix sempre a seguir el camí de l'elevació i de la majestat. I, degut a la seva incapacitat per a reconèixer el Senyor, fracassen en el seu deure de manifestar modèstia i humilitat envers Ell. No obstant, des del començament al final de les seves vides i seguint les lleis establertes per la religió anterior, reten culte a Déu, l'adoren amb pietat, s'inclinen davant la seva divina Presència i li mostren la seva total submissió. Però, quan Ell es manifesta, desvien la mirada cap a si mateixos i no l'escolten, considerant-lo ignorantment com un home més. Res està més lluny de la Glòria de Déu que aquesta comparació. En realitat, aquest august ésser és semblant al sol, els seus versos són com els seus raigs i els seus serfs, si creuen veritablement en la seva Causa, són miralls en els quals el Sol és reflecteix. La llum d'aquests miralls, per tant, no és res més que un simple reflex(VII,15).

La raó per la qual s'ordena l'aïllament en els moments dedicats a l'oració és la següent: per a que pogueu consagrar més atenció al record de Déu, per a que el vostre cor estigui sempre animat pel seu Esperit i per a que mai estigueu apartats del vostre Senyor. No deixeu que la vostra llengua lloï Déu de paraula, sense que el cor estigui harmonitzat amb l'exaltat Cim de Glòria i el Focus de comunió. Si teniu la ventura de viure el dia de la Resurrecció, el mirall del vostre cor estarà dirigit envers Aquell qui és l'Estel de l'Alba de la Veritat i tan aviat com aparegui l'esplendor de la llum, aquest es reflectirà en el vostre cor ja que Ell és la font del bé i envers Ell tornen totes les coses. Tanmateix, si aparegués mentre vosaltres us limiteu a meditar sobre vosaltres mateixos, aquest no us beneficiarà llevat que esmentéssiu el seu Nom mitjançant les paraules que Ell ha revelat. Doncs, en la pròxima Revelació Ell serà el Record de Déu, mentre que les devocions que esteu oferint en l'actualitat han estat prescrites pel Punt de Baian i Aquell qui brillarà amb esplendor el Dia de la resurrecció constitueix la Revelació de la realitat íntima tancada en el Punt de Baian -una Revelació més poderosa, incommensurablement més poderosa, que aquella que ha estat la seva predecessora(IX,4).

És positiu que el serf de Déu, després de cada oració, supliqui al Senyor que concedeixi generosament la seva mercè i el seu perdó als seus pares. Llavors la veu de Déu pronunciarà les següents paraules: "La teva recompensa serà mil vegades més gran que allò que has demanat per als teus pares". Benaurat sia aquell qui recorda els seus pares a l'hora de combregar amb Déu, l'únic i veritable, l'Omnipotent, el Senyor del cel i de la terra(VIII,16).

Tenint en compte que l'estructura física és solament la façana del temple intern, tot el que succeeix en el nostre interior es reflecteix en l'exterior. En realitat, és el temple interior del cos, i no el cos, el que s'omple de joia o experimenta dolor. Com que el cos, la nostra aparença física, és la façana que recobreix el temple interior, Déu ha ordenat que el cos sigui preservat el màxim possible dels perills, per a que aquest no faci res repugnant. El temple interior contempla la seva façana, que és el seu tro. Així doncs, si la part externa és respectada, també ho serà la interna i viceversa.

Així doncs, aquest és el motiu pel qual s'ha ordenat que el cos mort sigui tractat amb el màxim d'honor i de respecte(V,12).

El Déu, ònic i Veritable, pot ésser comparat al sol i el creient a un mirall. Si col·loquem el mirall en un lloc assolellat, el mirall reflecteix la seva llum. Aquell qui no creu en Déu pot comparar-se a una pedra. Encara que aquesta sigui exposada durant molt temps als raigs del sol, mai no podrà reflectir la seva llum. Així doncs, mentre el primer ofereix tota la seva vida en sacrifici, les accions realitzades per l'altre van en contra de Déu. No obstant, si Déu ho desitja, pot convertir la pedra en mirall però hi ha persones que estan contentes amb la seva condició. Si hagués volgut transformar-se en vidre, Déu hauria aconseguit convertir-lo en aquest material. Ja que en aquell Dia, qualsevol raó que pretengui convèncer el creient també pretindrà convèncer el no creient. Però quan l'individu incrèdul prefereix romandre embolcallat de vels, aquesta raó es converteix en la causa de la seva ceguesa. Així doncs, tal i com resulta evident avui, aquells qui han dirigit la seva mirada i els seus rostres envers Déu, el Veritable, han cregut en Ell gràcies al Baian, mentre que aquells qui romanen embolcallats pels vels es troben també en aquesta situació a causa del Baian (VI,4).

Lloat sia Déu per haver-nos permès tenir coneixement d'Aquell a Qui Déu farà Manifestar el Dia de la Resurrecció, per a que poguem beneficiar-nos del fruit de la nostra existència i així no estar privats d'aconseguir la presència de Déu. Doncs, en veritat, aquest és l'objectiu i la finalitat de la vostra creació i l'únic propòsit que anima qualsevol obra bona que puguem realitzar. Aquesta és la benedicció que Déu ens ha atorgat; veritablement Ell és el Tot Generós, el Misericordiós. Ell sap que aconseguiràs actuar i obrar d'aquesta manera si creus amb fe veritable. Malgrat això, si no pots aconseguir l'estat de fe veritable a causa de la interposició dels vels dels teus desigs egoistes, romandràs en el foc, fins i tot sense adonar-te que és així. En el Dia de la Resurrecció, a menys que veritablement creguis en Ell, no hi haurà res que pugui deslliurar-te del foc, malgrat que puguis realitzar qualsevol acte just. Si abrades la Veritat, tota cosa bona i desitjable estarà destinada per a tu en el Llibre de Déu i podràs gaudir, d'aquesta manera, del més alt Paradís fins que arribi la pròxima Resurrecció.

Pensa, amb la deguda atenció, sobre la raó per la qual el camí és molt estret, malgrat que és més espaiós i ample que el cel i la terra i tot allò que existeix entre ambdós mons. Per exemple, si tots els que estaven esperant l'acompliment de la promesa de Jesús haguessin estat confirmats en la manifestació de Muhammad, l'Apòstol de Déu, ningú s'hauria apartat de les paraules de Jesús. De la mateixa manera, en la Revelació del Punt del Baian, si tots estiguessin convençuts que aquest és el mateix Promès Mihdi (Aquell qui és guiat), predit per l'Apòstol de Déu, cap d'aquells qui creuen en el Qur'án es desviaria de les ensenyances de l'Apòstol de Déu. Fixa't com passaria el mateix en la Revelació d'Aquell Qui Déu farà Manifest, doncs si tots estiguessin segurs que Ell és "Aquell Qui Déu farà Manifest ", la vinguda del qual ha profetitzat el Punt de Baian, ningú s'equivocaria de camí(IX,3).

2.1.6. Fragments del Dalà'il-i-Sab'ih (Les set proves)

Has inquirit sobre els fonaments de la religió i els seus manaments: tingues per cert que el primer fonament i el més important de la religió és el coneixement de Déu. Aquest aconsegeix la seva consumació en el reconeixement de la seva unitat divina, que a la vegada, culmina amb l'aclamació que el seu sant i exaltat santuari, el tro de la seva majestat transcendent, està lliure de qualsevol atribut. Tingues per segur que, en aquest món de l'ésser, el coneixement de Déu, no pot aconseguir-se si no és mitjançant el coneixement d'Aquell qui és la font de la Realitat Divina.

Déu, Benaurat sies! En els dominis de l'Islam existeixen actualment set poderosos sobirans que dominen i regeixen el món. Cap d'ells ha estat informat de la seva Manifestació (la del Bàb), i si han estat informats cap d'ells ha cregut en Ell. Qui sap? És possible que deixin aquest món plens de desig i sense haver comprès que allò que havien estat esperant havia succeït ja. Això és el que va succeir als monarques i sobirans que estaven fermament lligats a l'Evangeli. Esperaven la vinguda del Profeta de Déu (Muhammad) i quan va aparèixer, no El van reconèixer. Fixeu-vos quant enormes són les quantitats que aquests sobirans gasten sense pensar, tan sols per un instant en designar un oficial encarregat de presentar-li, en els seus propis regnes, la Manifestació de Déu! D'aquesta manera haurien complert el propòsit amb el qual van ser creats. Tots els seus desigs han estat i, segueixen estant encara, centrats en deixar darrera seu la marca dels seus noms.

Deixa que et presenti alguns arguments racionals. Si algú desitgés abraçar la Fe de l'Islam, seria definitiu per a ell el testimoni de Déu? Si la teva resposta és que no ho seria, com és, doncs, que Déu el castigarà després de la seva mort i com, mentre viu, se'l considerarà un no creient? Si afirmes que el testimoni és definitiu i aclaridor, com ho provaries? Si la teva afirmació està basada en la tradició, les paraules per si mateixes no constitueixen un testimoni prou vàlid; si, pel contrari, consideres el Qur'án com testimoni, aquesta seria, evidentment, prova de pes.

Pensa ara en la Revelació del Baian. Si els seguidors del Qur'án s'haguessin posat, a ells mateixos, proves similars a aquelles que presenten als no creients en l'Islam, ni una ànima hauria estat privada de la veritat i, en el Dia de la Resurrecció, tots haurien aconseguit salvar-se.

Si un cristià repliqués: "Com puc considerar el Qur'án com a testimoni si no aconseguixo entendre'l?", aquesta rèplica no seria acceptable. De la mateixa forma, el poble del Qur'án diu amb desdeny: "No podem comprendre l'eloqüència dels versos del Baian; com podem, doncs, considerar-lo com a testimoni?" A qualsevol que pronunciï aquestes paraules, digueu-li: "Oh, inculte! Per mitjà de quina prova has abraçat la religió de l'Islam? És potser per mitjà del Profeta, qui els teus ulls no han vist mai? Potser per mitjà dels miracles que mai has presenciats? Si has acceptat el Qur'án inconscientment, per què ho has fet? I, si has abraçat la Fe mitjançant el reconeixement del Qur'án com a testimoni, perquè has escoltat el savi i el creient expressar la seva impotència davant d'Ell, o si a l'escoltar els versos divins i per virtut del teu espontani amor envers la Veritable Paraula de Déu, ha respost en un esperit de màxima humilitat i modèstia -esperit que és un dels màxims senyals i signes del veritable amor i enteniment-, llavors, en aquest cas, aquestes proves han estat i sempre seran considerades vàlides".

Deslliura't de tot lligam i de tot allò que no sigui Déu, enriqueix-te amb Ell abandonant-lo tot excepte Ell i repeteix aquesta oració:

"Digueu: Déu satisfà totes les necessitats per sobre de totes les coses i res d'allò que hi ha al cel o a la terra o en qualsevol cosa que existeixi entre ambdós mons, excepte Déu, el teu Senyor, és per ell mateix suficient. En veritat, Ell és, per Ell mateix, el Coneixedor, el Sostenidor, l'Omnipotent".

No consideris el poder omnisuficient de Déu com una vana fantasia. És aquesta la fe genuïna que hom ha d'abraçar per la Manifestació de Déu en cada Dispensació. És aquesta fe la que resulta profitosa per sobre de totes les coses que existeixen a la terra, mentre que res d'allò creat sobre a la terra, excepte la fe, et satisfarà. Si no ets creient, l'Arbre de la Veritat divina et condemnarà a l'extinció. Si ets creient, la teva fe serà suficient per a tu, per sobre de tot allò que existeix en la terra, encara que no posseixis res.

S'explica, d'acord amb la tradició que, de tots els cristians, no més de setanta persones van abraçar la Fe de l'Apòstol de Déu. La culpa és dels seus sacerdots, doncs si ells haguessin cregut, la totalitat dels seus compatriotes els haguessin seguit. Mira, doncs, el que ha succeït! Els homes savis són considerats savis per tenir cura de les ensenyances de Crist i, malgrat tot, mira de quina manera han estat ells mateixos la causa que els homes no acceptessin la fe i no aconseguissin la salvació! És encara el teu desig seguir els seus passos? Els seguidors de Jesús es van sotmetre als seus sacerdots amb l'objecte d'ésser salvats en el Dia de la Resurrecció, i com a resultat d'aquesta obediència van caure finalment en el foc, i el Dia en què va aparèixer l'Apòstol de Déu es van negar a reconèixer la seva exaltada Persona. Vols seguir aquests sacerdots?

No, per Déu; no siguis un sacerdot sense discerniment ni un seguidor sense enteniment, doncs els dos moriran en el Dia de la Resurrecció. Et convé, més aviat, ésser un sacerdot amb judici i caminar amb recititud pel sender de Déu, obeint un veritable mestre religiós.

Tu veus en totes les nacions un nombre in comptable i infinit de líders espirituals que no estan dotats d'un veritable enteniment, i entre tota la gent, trobes milers de seguidors sense aquesta mateixa facultat. Medita durant un instant amb sinceritat, tingues pietat de tu mateix i no desviïs la teva atenció de proves i evidències. Per una altra banda, no busquis les proves i les evidències seguint la teva pròpia imaginació; pel contrari, funda les teves proves sobre allò que Déu t'ha destinat. A més a més, tingues per cert que el fet d'ésser un home savi o un seguidor no són per si mateixos motius de glòria. ònicament quan s'acomoden a la voluntat de Déu, el teu coneixement -si ets persona de saviesa- o la teva obediència al clergat -si ets un seguidor- es converteixen en honor. I ves amb compte, no sigui que vagis a considerar la complaença de Déu com una ociosa fantasia; equival a la complaença del seu Missatger. Pensa en els seguidors de Jesús. Estaven cercant ansiosament la complaença del seu Apòstol, que és idèntica a la complaença de Déu, excepte aquells qui van abraçar la seva Fe.

2.1.7. Fragments del **Kitab-i-Asmà'** (El Llibre del Noms)

Si una persona proclamés una causa i aportés les seves proves, aquells qui tractin de repudiar-lo han d'aportar proves com les seves. Si ho aconseguen, demostraran que les seves paraules són vanes i triomfaran; en cas que succeís el contrari, ni desapareixeran les seves paraules ni seran nul·les les proves que han establert. Us adverteixo, oh vosaltres que esteu investits amb el Baian: quan volgueu demostrar la vostra supremacia, no us enfronteu a cap ànima a menys que ofereu proves similars a les que ella hagi presentat. Doncs, la Veritat serà fermament establerta, mentre que és segur que tota la resta desapareixerà.

Quant elevat va ésser el nombre de persones que van participar en la disputa amb Muhammad, l'Apòstol de Déu, i que van ésser finalment reduïts al no-res per haver estat incapaços d'aportar proves similars a aquella que Déu Li havia enviat. Si haguessin estat humils i modestos i haguessin comprès la natura de les proves amb les que Ell estava investit, mai L'ha-guessin desafiat. Però es creien campions de la seva pròpia religió. Per tant, Déu es va apoderar d'ells segons es mereixien i va vindicar la Veritat mitjançant el poder de la Veritat. Això és el que avui veieu clarament a la Revelació mahometana.

Qui d'entre vosaltres pot desafiar els exaltats trons de la Realitat en cada Dispensació, quan tota l'existència sencera depen d'Ells? En veritat, Déu ha eliminat aquells qui s'han oposat. Ell, des del principi que no té principi fins al dia d'avui, ha demostrat la Veritat concloentment mitjançant el poder de la Veritat. Veritablement, Ell és el Potentíssim, l'Omnipotent, el Totpoderós(XVII,11).

Pensa com, en el moment de l'aparició de cada Revelació, aquells qui obren els seus cors a l'Autor d'aquesta Revelació, reconeixen la Veritat, mentre que els cors d'aquells qui no aconsegueixen comprendre la Veritat es troben afligits pel seu allunyament d'Ell. No obstant, Déu atorga llibertat d'acord amb ambdues parts. Ell no desitja afligir el cor de ningú -ni tan sols el d'una formiga- i encara menys el cor d'una criatura superior, excepte quan ella mateixa deixa que els vels la cobreixin, doncs Déu és el Creador de totes les coses.

Si alliberes el cor d'una ànima, ajudant-la a abraçar la Causa d'Aquell Qui Déu farà Manifest, el teu ésser interior et colmarà de les inspiracions d'aquell august Nom. Et correspon per tant realitzar aquesta tasca en els Dies de la Resurrecció, doncs la majoria de la gent es veu impotent, i si obrissin els seus cors i dissipés els seus dubtes, aconseguirien l'entrada en la Fe de Déu. Manifesta, doncs, al màxim de la teva capacitat, aquell atribut en els dies d'Aquell Qui Déu farà Manifest. Doncs, en veritat, si alliberes el cor d'una persona per amor a Ell, això et beneficiarà més que no pas qualsevol acció bona; ja que els fets són secundaris respecte a la fe d'Ell i a la certesa en la seva Realitat(XVII,15).

Reflexiona sobre el poble, aquell al qual va ésser ofert l'Evangeli. Els seus líders religiosos eren considerats veritables guies de l'Evangeli i malgrat això, quan van negar a Muhammad, l'Apòstol de Déu, es van convertir en els guies de l'error, malgrat que al llarg de tota la seva vida havien observat fidelment els preceptes de la seva religió amb la finalitat d'aconseguir el Paradís; i quan Déu els va donar a conèixer el Paradís, no van voler entrar en ell. D'igual forma han actuat aquells a qui s'ha ofert el Qur'án. Van realitzar els seus actes de devoció per amor a Déu, amb l'esperança que Ell els permetès d'unir-se als justos en el Paradís. Malgrat això, quan, davant seu, es van obrir les portes del Paradís de bat a bat es van negar a entrar. Van accedir d'entrar en el foc, malgrat haver estat buscant refugi d'ell en Déu.

Digueu: en veritat, el criteri pel qual la veritat es distingeix de l'error no apareixerà fins el Dia de la Resurrecció. Això ho sabreu si sou d'aquells qui estimen la Veritat. I anteriorment a l'adveniment del Dia de la Resurrecció, distingireu la veritat de tota la resta de coses, d'acord amb allò revelat en el Baian.

Quant gran és el nombre de persones que en el Dia de la Resurrecció creuran tenir la raó i posseir la veritat, mentre que seran considerats falsos per la dispensació de la Providència, doncs s'hauran separat mitjançant un vel d'Aquell Qui, d'acord amb allò que ha estat divinament ordenat i prescrit en el Llibre, és l'objecte de la creació (XVII, 4).

Quant gran és la quantitat de persones que s'abi-llen amb un vestit de seda durant tota la seva vida, mentre estan embolcallats en el mantell del foc per haver-se deslliurat de la vestimenta de la guia divina i de la rectitud. I quant nombrosos són aquells qui vesteixen robes de cotó o llana de baixa qualitat durant la seva vida i, malgrat això, estant dotats de la vestimenta de guia divina i rectitud, es troben, en veritat, abillats per la indumentària del Paradís i es deleiten en la complaença de Déu. Certament, als ulls de Déu seria millor si combinéssiu les dues coses, ornant-vos amb la vestimenta de la guia divina i de la justícia i vestint-vos amb exquisites sedes si us ho podeu permetre. Si no, al menys no actueu injustament; més aviat, mostreu virtut i compassió...

Nosaltres no hauríem prescrit cap llei o establert cap prohibició si no fos únicament per la seva presència entre aquesta gent. És només per a la glorificació del seu Nom i l'exaltació de la seva Causa que hem enunciat algunes lleis, segons el nostre desig, o prohibit les accions que Ens desagraden, per a que a l'hora de la seva manifestació pogueu aconseguir, a través d'Ell, la complaença de Déu i abstenir-vos de les coses que Ell detesta.

Digueu: en veritat la complaença d'Aquell Qui Déu farà Manifest és la complaença de Déu, mentre que el descontent d'Aquell Qui Déu farà Manifest no és, sinó, el descontent de Déu. Eviteu el seu descontent, i busqueu refugi en la seva complaença. Digueu: els guies vivents de la seva complaença són aquells qui veritablement creuen en Ell i estan segurs en la seva fe, mentre que els testimonis vivents del seu descontent són aquells qui, en el moment d'escoltar els versos de Déu, enviats des de la seva presència, o de llegir les paraules divines revelades per Ell, no abracen instantàniament la Fe ni tampoc aconsegueixen la certesa(XVI,14).

2.1.8. Fragments de diversos Escrits

Repeteix: Déu és el Senyor i tots som els seus oradors.

Repeteix: Déu és el Veritable i tots li retem homenatge.

Ell és Déu, el vostre Senyor, a Qui tots tornarem. Existeix algun dubte sobre la seva existència? Ell ha creat les coses i els éssers i és el Senyor de tots els mons.

La glòria d'Aquell el nom del qual Déu manifestarà està infinitament per sobre de qualsevol altra glòria i la seva majestat és superior a qualsevol altra. La seva bellesa excedeix qualsevol encarnació diferent de la bellesa i la seva grandesa és infinitament superior a qualsevol altra manifestació de grandesa. Qualsevol llum s'apaga amb el resplendor de la seva llum i qualsevol altre exponent de misericòrdia és insignificant comparat amb les mostres de la seva misericòrdia. No existeix cap altra perfecció equiparable a la divina ni cap demostració de poder tan absoluta. Els seus noms són superiors a tots els altres noms. La seva complaença ultrapassa qualsevol altre tipus de complaença. La seva preeminent exaltació està més enllà de l'abast de les altres expressions d'exaltació. L'esplendor de la seva aparença deixa en l'ombra totes les altres aparences. La seva capacitat d'ocultació és incomparable a qualsevol altra. No existeix ni al cel ni a la terra una sublimitat tan extraordinària com la divina. Els seus munífics favors no poden ésser equiparats a la resta de favors. La seva sobirania és invencible davant de qualsevol altra sobirania. El seu domini celestial és molt més elevat que qualsevol altre domini. El seu co

neixement abraça totes les coses i el seu poder recau sobre tots els éssers.

Tots els homes procedeixen de Déu i a Ell tornaran a l'hora del judici. Ell és el Senyor del Dia de la Resurrecció, de la Regeneració i del Judici, i les seves Paraules constituïran la Balança.

La veritable mort arriba quan hom deixa d'ésser important per un mateix, en el moment de la Revelació, i no cerca altra cosa que Déu.

La veritable resurrecció dels sepulcres és la vivificació que hom experimenta gràcies a la Voluntat divina i al poder de la seva Paraula.

El Paradís significa l'obtenció de la complaença i el foc etern de l'infern constitueix la manifestació justa del seu càstig.

El Dia que Ell es reveli a Si mateix serà el Dia de la Resurrecció i durarà tant de temps com Ell desitgi.

Tota la realitat Li pertany i Ell és qui la ha moldejada al seu gust. El Senyor abraça totes les coses i totes les criatures, però aquestes no formen part d'Ell.

En el Nom de Déu, el Més Exaltat, el Més Alt.

En veritat, Jo sóc Déu i no existeix altre Déu a part de Mi i tot allò restant, excepte jo mateix, constitueix la meua creació. Oh, serfs meus, Adoreu-me!

Jo us he donat la vida, us he alimentat, us he protegit i estimat, t'he fet aixecar i t'he elegit generosament perquè siguis la manifestació del meu propi ésser i així puguis recitar els meus versos tal i com els ordeno i puguis ensenyar a altri la llum de la nostra Religió, que marca l'exaltat i gloriós Camí.

He donat forma a totes les coses per a Tu i, en virtut de la meva voluntat, T'he proclamat Rei sobirà de tota la humanitat. A més he decretat que aquell qui abraça la meva religió cregui en la meva unitat. He vinculat aquesta creença al Teu record i, després de Tu, al record d'aquells qui tu vas aconseguir que fossin, mitjançant la meva voluntat, les Lletres del Vivent i de tot allò que ha estat revelat de la meva religió en el Baian. En realitat, la Teva acció permetrà als serfs sincers arribar fins l'entrada del Paradís celestial.

El sol no és res més que un signe de la meva presència per a que aquells qui són veritables creients puguin observar en cada aurora el naixement de cada Dispensació.

En veritat t'he creat mitjançant Tu mateix i, posteriorment a mercè del meu propi desig, he moldejat totes les coses gràcies al poder creador de la teva Paraula. Nosaltres som Totpoderosos. T'he escollit perquè siguis el principi i la fi, allò visible i allò ocult. Som Omnisapient".

Tu ets l'únic qui mereix i sempre mereixerà el nom de Profeta. Així mateix, tot llibre Sagrat solament podrà ésser revelat a Tu. Aquest és el decret ordenat per Aquell qui abraça tota la realitat, el Més Estimat.

El Baian constitueix la prova decisiva que demostra que totes les coses creades i tots els pobles del món són impotents davant la revelació dels seus versos. Aquests comprenen la Suma de totes les Escripures, tan passades com futures. A més, tu ets el destinatari de totes les nostres proves en aquest Dia. Permetem l'entrada en els jardins del nostre Paradís més sagrat i sublim, únicament a aquells qui nosaltres desitgem. D'aquesta forma, s'inaugura la revelació divina en cada Dispensació. Nosaltres som, en realitat, el sobirà Regidor. Mai donarem suport a una religió que no sigui susceptible de renovació en els seus dies futurs. Aquesta és la promesa que hem fet solemnement. Nosaltres estem per sobre de totes les coses.

Ell és Déu, el Senyor Sobirà, el Tot Gloriós.

Repeteix: Lloat sia Déu, que permet generosament que l'adorin. Ell és l'ònic i Veritable Déu i el Posseïdor dels títols més exceÜlents. Ell és Qui aconseguix que la seva Paraula s'acompleixi segons el seu desig i Qui guia aquells que han rebut iÜluminació i cerquen el sender de la rectitud.

Tem Déu, el teu Senyor i pronuncia el seu nom al matí i al vespre. No segueixis els passos dels incrèduls a fi i efecte que no siguis considerat com aquells que es refugien en l'ociositat i la fantasia. Obeeix fidelment el Punt Original, que és el Senyor mateix i sigues just. No permetis que res et desanimi ni que les coses que succeixin en aquesta Causa et perturbin. Lluita amb tot el teu cor per la Causa de Déu i camina pel camí de la rectitud. Si t'enfrontes amb persones incrèdules, disposita tota la teva confiança en Déu, el teu Senyor, i digues: "Jo no necessito res més, ni en aquest món ni en un de futur, a part del suport de Déu".

S'apropa el Dia en que Déu, ònic i Veritable, unirà tots els fidels.

Desitgem que la pau de Déu estigui amb aquells que han estat conduïts rectament pel poder de la guia divina.

Ell és Déu, el Suprem Regidor, la Veritat Sobirana; l'ajuda del qual és implorada per tothom.

Glorificat sia aquell a qui pertany el domini del cel i de la terra. En les seves mans està el regne de totes les coses i cap a Ell tornarem. Déu estableix la mesura de totes i cada una de les coses i revela els seus execeÜlents favors i les seves execeÜlents benediccions en el seu Llibre sagrat a fi i a efecte de beneficiar aquells qui manifesten gratitud per la seva Causa.

Digues: aquesta vida terrenal arribarà a la seva fi i tots morirem tornant cap al Senyor, qui recompensarà les bones accions i els esforços realitzats amb magnífics regals. És ben veritat, Déu estableix la mesura de totes les coses segons dicta la seva voluntat i aquells qui es resignen amb la complaença divina formen part, sense cap dubte, dels elegits.

Oh, si meditessis sobre les revelacions divines! El teu Senyor mai, en el passat, ha cridat un Profeta que no defensés la seva Causa i orientés el seu poble envers Ell. Aquest dia és, doncs, semblant als dies anteriors.

Déu envià el seu Profeta Muhammad quan jutjà que la culminació del cicle profètic estava assolida. En veritat, la promesa ha estat complerta i el decret de Déu s'ha portat a terme tal i com Ell va ordenar. Sen-se cap dubte, estem vivint els Dies de Déu, els Dies de glòria que no van mai veure la llum del sol en el passat. A la fi, han arribat els dies anhelats per les generacions precedents. Però, què us succeix? Per què esteu tan profundament adormits? Desperteu! Han arribat els dies en els què la Llum de l'Alba de la veritat brilla amb intensitat. Per quin motiu romaneu en silenci? Però si aquests són els dies que anhelàveu amb fervor en èpoques passades, els dies de l'adveniment de justícia divina. Doneu gràcies a Déu, vosaltres, creients en la seva Causa.

No deixeu que els fets d'aquells qui rebutgen la veritat obstaculitzin el vostre camí. Aquestes persones únicament tenen poder sobre els vostres cossos però no sobre els vostres esperits, les vostres ànimes i els vostres cors. El Senyor no els hi ha concedit aquest privilegi. Temeu Déu, així potser tindreu éxit. Totes les coses han estat creades per amor a vosaltres. Aquesta va ésser l'única raó de la vostra creació. Temeu Déu i eviteu que les formes i les aparences us impedeixin reconèixer el Senyor. Doneu-li gràcies per a que Ell pugui tractar-vos amb misericòrdia.

La vida terrenal està destinada a acabar i els seus plaers moriran amb ella. Després, tornareu a Déu angoixats pels remordiments ja que ben aviat despertareu d'aquesta letargia i us trobareu davant la presència de Déu, qui us preguntarà sobre les vostres accions.

Reflexioneu. Com us atreviu a negar la validesa dels versos enviats des del cel de la justícia i llegiu, en canvi, els Llibres de Déu revelats en el passat? Com podeu rebutjar la trobada amb el vostre Senyor, que vau concertar anteriorment i, deixar de fer cas, en aquest Dia, de la seva advertència? Perquè heu estat precisament vosaltres qui, refugiant-vos en les formes i seguint els vostres impulsos egoistes, us heu privat de la complaença del vostre Senyor. Afortunadament, existeixen aquells qui, dotats de coneixement pel Senyor, li donen gràcies, en Aquest Dia, per la bondat divina en identificar-los amb la veritable Fe. Proclameu, doncs, el Missatge a aquells qui mostren virtut i ensenyeu els camins del Déu ònic i Veritable per a que els incrèduls puguin arribar a comprendre algun dia el seu error.

No esmentis res que pugui ferir i implora la mercè de Déu. Ell és l'absolut coneixedor de la veritat i sap distingir els justos dels injustos, els serfs que realment creuen en Ell i no ignora l'acció dels malfactors ja que res que existeixi en el cel o la terra pot escapar al seu coneixement.

Aquests versos clars i contundents són un signe de la generositat divina i una guia per a tota la humanitat. Són la llum que acompanya el creient al llarg del seu camí i el foc que turmenta aquells qui donen l'esquena a Déu.

El Senyor deixa manifest que Ell és el Déu ònic i Veritable, el Totpoderós, el Més Estimat.

Dirigiu la vostra mirada envers Aquell el nom del qual Déu revelarà el Dia de la Resurrecció i creieu fermament en allò que us comuniqui a través d'aquest Profeta.

Repeteix: La victòria de Déu sobre qualsevol individu victoriós és evident. No existeix ningú que, en el cel o en la terra -o en un món situat entre ambdues realitats- pugui impedir la seva suprema victòria. Ell dóna vida a allò que desitja la seva voluntat. Déu és el Suport més poderós, Aquell qui ens defensa i protegeix.

2.1.9. Oracions i meditacions

Jo sóc el teu serf, oh Déu meu! I el teu captaire, i la teva miserable criatura... He arribat fins a la porta cercant la teva protecció. ònicament he trobat consol en el teu immens amor, alegria en el teu record, esperança en la meva obediència, joia en la teva proximitat, i tranquil·litat en la teva companyia. Sóc, no obstant, conscient que totes les coses creades estan fora de la teva sublim Essència i que la creació sencera està privada de l'accés al teu Bsser Interior. Cada cop que intento apropar-me a Tu, no percebeixo en mi res més que els signes de la teva gràcia i no contemplo en el meu ésser res més que no sigui les revelacions de la teva amorosa bondat. Com pot algú qui és únicament una de les teves criatures cercar la comunió amb Tu i arribar fins la teva presència, quan mai cap cosa creada pot associar-se amb Tu i arribar-te a comprendre? Com és possible que un humil serf Et reconegui i expressi les seves lloances envers Tu, si Tu has destinat per a ell les revelacions del teu domini i els meravellosos testimonis de la teva sobirania? Així doncs, cada cosa creada és testimoni de la seva exclusió del santuari de la teva presència i està a mercè de les limitacions imposades a la seva realitat íntima. És indubtable que la influència de la teva atracció ha estat inherent eternament a les realitats de la teva obra, encara que allò digne de l'elevada cort de la teva providència es trobi molt per sobre de l'abast de tota la creació. Això mostra, oh Déu meu, la meva absoluta impotència per a lloar-te i revela la meva incapacitat total per a manifestar-te el meu agraïment i, encara més, per a assolir el reconeixement de la teva divina unitat o aconseguir obtenir els signes de la teva lloança, santedat i glòria. No, és veritat,

únicament anhele arribar fins a Déu i no cerco ningú més que no sigui Ell, el Senyor del cel i la terra.

Lloat sia el teu Nom, oh Déu! Tu ets el nostre Senyor, Aquell qui abraça tot allò existent en el cel i la terra. Envia'ns, t'ho supliquem, una mostra de la teva misericòrdia. Tu no tens, ni pots tenir, cap rival entre aquells qui són misericordiosos. Oh! Senyor, lloat sia el teu Nom... Ordena, per a nosaltres, des del teu tro, allò que consoli els cors del teus serfs sincers. Glorificada sia la teva presència, oh Senyor! Tu ets el creador del cel i de la terra i de la realitat existent entre ambdós mons. Tu ets el Senyor sobirà, el Més Sant, el Totpoderós i l'Omnisapient. Magnificat sia el teu Nom, oh Senyor! Envia a aquells qui han cregut en Tu i en els teus signes la teva poderosa ajuda, de forma que els permetis prevaler sobre la majoria dels homes.

Lloat sia el Senyor. Oh, Déu, perdona els nostres pecats, sigues misericordiós amb nosaltres i permet-nos tornar cap a Tu. No deixis que depenguem de ningú altre que no siguis Tu i concedeix-nos bondadosament tot allò que Tu estimes, desitges i consideres digne de Tu. Exalta la posició d'aquells que han cregut veritablement en la teva Causa i deslliura'ls de qual-sevol mal mitjançant el teu munífic perdó. Oh Senyor! Perquè Tu ets l'únic qui ajuda en el perill, qui subsisteix per si mateix.

Oh Déu, nostre Senyor! protegeix-nos, amb la teva gràcia, de qualsevol cosa que Et sigui abominable i concedeix-nos allò que és propi i digne de Tu. Beneix els nostres pobles i dóna'ls una major part de bondat. Perdona'ns, oh Senyor, per les coses que hem arribat a fer, neteja'ns dels nostres pecats. Tu ets el Més Exaltat, el que Subsisteix per Si mateix.

La teva amorosa providència ha abraçat totes les coses creades al cel i a la terra i, el teu perdó ha recaigut en tota la creació. Perquè Tu ets el més gran Sobirà. En les teves mans, estan els Regnes de la Creació i de la Revelació. Amb la teva mà dreta dones suport a totes les coses creades i amb el teu poder assignes el perdó a la mesura del pecat. Tu perdones aquells serfs que consideres dignes de tan inestimable privilegi. No obstant, Tu ets Qui sempre perdona, Qui ho estima tot. Però, res, absolutament res escapa al teu coneixement; per a Tu, no existeix res ocult.

Oh, Déu meu, el nostre Senyor! Protegeix-nos, mitjançant la força del teu poder, permet que entrem en el teu meravellós oceà i concedeix-nos allò que és digne de Tu.

Tu ets el Sobirà Regidor, el Més Gran Benefactor, l'Exaltat, el Més Bondadós.

Glorificat sia el teu Nom! Oh, Senyor! Res, absolutament res, escapa al teu coneixement, ni existeix res que pugui estar més allà del teu abast o que pugui impedir l'acompliment del teu propòsit, estigui al cel o a la terra, al passat o al futur.

Tu veus el Paradís i els seus habitants. Tu contemples el regne inferior i els individus que el poblen. Tots som els teus serfs i estem agafats de la teva mà.

Oh, Senyor! Concedeix la victòria, en els teus dies, als teus serfs pacients ja que ells han patit suplicis al llarg del camí de la Veritat i mereixen la teva generositat. Envia'ls tot allò que aportí descans a les seves mentes, alegria al seu ésser interior, seguretat als seus cossos i permeti que les seves ànimes ascendeixin fins a la presència de Déu, el Més Exaltat, i arribin al suprem Paradís i a aquells racons de glòria que Tu has destinat per als homes posseïdors de veritable coneixement i de virtut. Tu ets l'únic que pots concedir-nos aquests tipus de favors ja que mentre Tu coneixes i abrades tota la realitat, nosaltres no som res més que els teus serfs, esclaus, vassalls i captaires. Tu ets el Senyor ònic i Veritable i per això invoquem el teu Nom, implorem les teves benediccions i la teva infinita gràcia. Perquè Tu ets el Déu de la generositat de tots els mons. Nosaltres som solament encarnacions de pobresa, manca, impotència i perdició mentre que Tu, oh Senyor, encarnes la riquesa, la independència, la majestat, la glòria i la gràcia i Úlimitada.

Converteix la nostra recompensa, oh, Senyor, en allò digne de Tu, en alguna cosa bona per al món actual i futur i reparteix tots els teus favors per arreu del cel i de la terra.

En veritat, Tu ets el nostre Senyor i el Senyor de totes les coses. En les teves mans dipositem tota la nostra confiança perquè ens guiïs pel camí recte.

Glorificat sia el teu Nom, oh Senyor!. En quin altre ésser puc trobar refugi si Tu ets el meu Estimadíssim Déu? En qui puc cercar protecció si Tu ets el meu Senyor, el meu Posseïdor? Envers qui m'he de dirigir si Tu ets el meu Mestre i el meu Santuari? A qui he d'implorar si Tu ets el meu Tresor i l'Objecte del meu desig? A qui confessaré jo els meus pecats si Tu ets, en veritat, la més elevada aspiració i el més suprem desig? No existeix al món una altra esperança que no sigui la de rebre el teu favor celestial i totes les portes estan tancades menys la que condueix a la font de les teves benediccions.

Et Suplico, oh Senyor, pel teu immens resplendor -davant el qual totes les ànimes s'inclinen humilment i s'agenollen davant teu en senyal d'adoració. Et suplico per aquest resplendor davant el qual el foc és converteix en llum, els morts tornen a la vida i qualsevol dificultat es converteix en facilitat i per la glòria de la teva exaltada sobirania, Tu, el Senyor del Poder invencible, que ens transformis, mitjançant la teva bondat, en allò que Tu posseïx i ens permetis convertir-nos en fonts de la teva llum i ens concedeixis generosament les qualitats dignes de la majestat del teu trascendent domini. He aixecat els meus braços cap a Tu, oh Senyor, i he trobat en Tu el suport protector que necessitava. Per aquest motiu, oh Senyor, em lliuro a la teva mercè i he dipositat tota la meva confiança en Tu, Senyor del cel i la terra.

En realitat, Tu ets l'únic poder i l'única força veritables.

Sóc conscient, Senyor, que les meves transgressions, que han cobert el meu rostre de vergonya en la teva presència i que constitueixen un fardell sobre les meves espatlles, s'han interposat entre el teu formós rostre i jo, i m'ha tancat l'accés a les revelacions del teu poder celestial. Oh, Senyor! Si tu no em perdones, qui ho farà? Si Tu no tens misericòrdia amb mi, qui em manifestarà compassió? Glorificat sia el Teu Nom. Oh, Senyor! Tu em creares del no-res i m'alimentares mentre no podia aconseguir el menjar per mi mateix. Lloat sies! Qualsevol mostra de bondat procedeix de Tu i totes les manifestacions de misericòrdia emanen dels tresors del teu decret.

T'imploro, oh Senyor, que em perdonis per esmentar i lloar altres noms a part del Teu, i per sentir una complaença aliena a la de la teva proximitat, per qualsevol altre plaer que no sigui el d'assolir la comunió amb tu; per experimentar alegria per un altre motiu que no sigui el teu amor i la teva complaença i per totes les coses que posseixo que no estan relacionades amb Tu, Senyor de tots els senyors, Aquell qui posa els mitjans i obre les portes.

Glorificat sia el teu Nom! oh Senyor, Tu ets el Déu, la Causa primera, anterior i posterior de totes les coses; qui perdurarà més enllà del temps. Tu ets Déu, l'únic ésser Omnisapient, coneixedor de tota la realitat, capaç de jutjar amb objectivitat i abraçar el món sencer. Oh Senyor! Tu ets conscient de la meva posició i testimoni del meu ésser interior.

Concedeix-me el teu perdó a mi, així com també a tots els creients que varen respondre el teu Crit. Si et plau, dóna'm suport i ajuda'm a protegir-me de les perversitats dels malfactors. Tu pots satisfer tothom però ningú pot considerar-se autosuficient sense Tu.

Jo t'imploro per l'esplendor de la llum del ja gloriós rostre, la majestat de la teva antiga grandesa i el poder de la teva transcendent sobirania, que ordenis per a nosaltres, en aquest moment, tot el que és bo i desitjable i destinis per a nosaltres les manifestacions de la teva gràcia. Doncs, les teves donacions no Et causen cap pèrdua, ni disminueixen la teva riquesa els favors que ens concedeixes.

Glorificat sies, oh Senyor! En veritat, jo sóc pobre, mentre que Tu ets ric. Jo sóc feble, mentre que Tu ets poderós; jo sóc impotent, Tu ets el potent. En veritat jo estic humiliat, Tu ets el més exaltat. En realitat jo estic trist mentre que Tu ets el Senyor del poder.

Mana per a mi, oh Senyor, tota cosa bona que hagi creat o que vagis a crear i protegeix-me de qualsevol mal que Tu detestis d'entre les coses que hagi fet o facis que existeixin. En veritat, el teu coneixement comprèn totes les coses. Lloat sies. Veritablement no hi ha cap Déu sinó Tu i res del que existeix al cel o a la terra i el que hi ha entre ambdós, podrà mai desviar el Teu propòsit. Poderós ets Tu sobre totes les coses.

Lluny estigui de la sublimitat del Teu ésser, oh Senyor meu, el fet que algú busqui la teva amorosa bondat o favor. Lluny estigui de la teva transcendent glòria, el fet que algú implori les evidències dels Teus favors i la teva tendra mercè. Massa elevat ets Tu per a que qualsevol ànima busqui la revelació de la teva misericordiosa providència i amorosa protecció, i massa santificada és la teva glòria per a que algú pugui suplicar-te les teves benediccions, la teva bondat i la teva gràcia celestials. En el Teu regne del cel i de la terra, dotat de múltiples benediccions, Tu estàs infinitament glorificat per sobre de qualsevol cosa a la que es pugui atribuir alguna identitat.

Tot el que Et demano, oh Déu meu, és que abans que la meva ànima surti del meu cos em permetis obtenir la teva complaença, encara que em sigui concedida durant un instant més curt que la fracció infinitesimal d'un gra de mostassa. Doncs si surt mentre Tu estàs content amb mi, estaré lliure de tota preocupació o angúnia; però si m'abandona mentre Tu estàs descontent amb mi, llavors, encara que hagués realitzat totes les accions bones, cap d'aquestes accions em servirà i encara que hagués guanyat tots els honors i glòries, cap d'ells servirà per a enaltir-me.

Jo Et demano sincerament, oh Déu meu, que generosament em concedeixis la teva complaença en el moment que ordenis la meva ascensió cap a Tu i facis que aparegui davant la teva sagrada presència, doncs tu has estat des de sempre el Déu de la bondat infinita per al poble del teu regne i el Senyor dels més exce-Ùlents dons per a tots els qui habiten en l'elevat cel de la teva omnipotència.

Quant nombroses han estat les ànimes vivificades que en el teu camí van ésser víctimes d'una extrema humiliació per exaltar la teva Paraula i glorificar la teva Divina Unitat! Quant abundant la sang vessada per la teva Fe per reivindicar l'autenticitat de la teva Missió divina i celebrar la teva lloança! Quant vastes les possessions injustament confiscades en el camí del teu amor per afirmar la sublimitat de la teva santedat i elevar el teu gloriós Nom! Quant innumerables els crits de queixa elevats, els cors plens de terror, els tristos infortunis que ningú més que Tu pot imaginar i les adversitats i afliccions inescrutables per a qualsevol menys per a Tu mateix; i tot això per a establir, oh Déu meu, l'exaltació de la teva santedat i per a demostrar el caràcter transcendent de la teva glòria!

Aquests decrets van ser manats per Tu amb la finalitat que totes les coses creades poguessin testimoniar que han estat portades a l'existència per cap altra causa que no sigui la teva. Tu els has privat de les coses que produeixen tranquil·litat en els seus cors, per a que puguin saber amb certesa que tot el que està associat amb el teu sant ésser és molt superior i està molt per sobre de qualsevol altra cosa que pugui oferir satisfacció, doncs el teu invencible poder comprèn totes les coses i res no pot frustrar-les mai.

Veritablement Tu has fet que es produeixin aquests importantíssims fets per a que aquells que estan dotats de percepció puguin reconèixer fàcilment que Tu els vas manar per a demostrar la sublimitat de la teva Unitat Divina i afirmar l'exaltació de la teva Santedat.

Glorificat sies! Oh Senyor, encara que tu puguis fer que una persona sigui destituïda de tota possessió d'aquest món i que des del començament de la seva vida fins a la seva ascensió fins a Tu pugui ser reduït a la misèria, mitjançant el teu mandat, si Tu el fessis sorgir de l'Arbre del teu amor, aquesta mercè seria en veritat per a ell molt millor que totes les coses que Tu has creat al cel i a la terra i tot el que es troba entre ambdós mons mitjançant la revelació dels teus favors, heretarà la llar celestial i participarà de les excel·lents donacions que en ella Tu has proveït, doncs les coses que es troben amb Tu són eternes. Aquesta és en veritat la teva benedicció que, d'acord amb la complaença de la teva voluntat, concedís a aquells qui caminen pel viarany del Teu amor.

Quant nombroses han estat les ànimes que en èpoques passades van ser sacrificades per amor a Tu i dels noms de les quals tots els homes estan orgullosos ara; i quant extens és el nombre d'aquells als qui vas permetre adquirir riqueses terrenals, que les van acumular mentre es trobaven privats de la teva Veritat, i que han passat a l'oblit. Perquè a aquests els espera un greu càstig i un dur escarment.

Oh Senyor! Permet que l'Arbre de la teva Divina Unitat creixi amb rapidesa. Rega'l doncs, oh Senyor, amb les aigües corrents del teu favor i davant les revelacions de la teva seguretat divina fes que doni el tipus de fruits que Tu desitgis per a la teva glorificació i exaltació, la teva lloança i agraïment, que magnifiqui el teu Nom, i que pugui lloar la unitat de la teva Essència i T'ofereixi la seva adoració, doncs tot això es troba a les teves mans i no pas a les de cap altre.

Gran és la benedicció d'aquells, la sang dels quals has escollit per a regar l'Arbre de la teva afirmació i exaltar així la teva Paraula sagrada i immutable.

Ordena per a mi, oh Senyor meu, i per a aquells que creuen en Tu, allò que segons el teu enteniment sigui el millor per a nosaltres, de la manera que està establert en el Llibre Mare, doncs en el domini de la teva mà es troben les mesures exactes de totes les coses.

Les teves exceÜlents donacions descendeixen incessantment sobre aquells que protegeixen el teu amor i els meravellosos signes de les teves bondats celestials són àmpliament repartits entre aquells que reconeixen la teva Unitat Divina. Et confiem tot el que has destinat per a nosaltres per a que en tinguis cura i T'im-plorem que ens concedeixis tot el que és bo comprès pel teu coneixement.

Protegeix-me, oh Senyor meu, de qualsevol mal que la teva omniscència pugui percebre, doncs, no hi ha cap poder ni fortalesa a part dels Teus, ni cap triomf que no emani de la teva presència i nomès a Tu et correspon el Poder d'ordenar. Tot el que Déu ha desitjat, ha existit; i el que Ell no ha desitjat, mai existirà.

Enlloc trobaràs poder o fortalesa més gran que la de Déu, el Més Exaltat, el Més Poderós.

Oh Senyor! permet que els pobles de la terra siguin admesos al Paradís de la teva Fe, per tal que cap ésser creat pugui quedar-se fora dels límits de la teva complaença.

Des de temps immemorable Tu has comptat amb el poder de fer el que Et plau i ets superior a tot el que Tu desitges.

Concedeix-me, oh Déu meu, la totalitat del teu amor i la teva complaença i, mitjançant les atraccions de la teva llum brillant, extasia els nostres cors, oh Tu que ets l'Evidència Suprema i a Qui tots glorifiquen. Com a senyal de la teva gràcia, dirigeix cap a mi els teus aromes vivificadors durant el dia i la nit, oh Senyor de misericòrdia.

No he fet res, oh Déu meu, que em faci mereixedor de la contemplació del teu rostre i sé amb tota certesa que encara que visqués tant de temps com durés el món, no aconseguiria realitzar cap acte que mereixés aquest favor, doncs l'estat d'un serf no aconseguirà mai l'accés als teus sagrats recintes, a meys que la teva generositat arribi a mi, penetri en mi la teva tendra misericòrdia i m'enbolcalli la teva amorosa bondat.

Oh, lloat sies Déu meu! perquè a part de Tu no existeix cap altre Déu. Permet bondadosament que ascendeixi cap a Tu i tingui l'honor de viure a prop teu i en comunió amb Tu. No hi ha cap Déu a part de Tu.

En veritat, si desitgessis concedir la teva benedicció a un serf, eliminaries del regne del seu cor tots els pensaments o inclinacions adreçats als altres. I si li dessitgessis mal a qualsevol serf degut al que les seves mans han forjat injustament davant el teu rostre, li oferiries els béns d'aquest món i del món futur, de forma que només és limités a preocupar-se d'ells i s'oblidés totalment del seu record.

Glorificat sia el teu Nom! Oh Senyor! Tu que has donat la vida a totes les coses creades, mitjançant el poder de la teva voluntat.

Oh Senyor! Ajuda tots aquells que han renunciat a totes les coses menys a Tu i fes que puguin assolir una gran victòria. Envia'ls, oh Senyor, conjunt dels àngels del cel i de la terra i de tot allò que existeix entre ambdós mons, per a que puguin ajudar i servir els teus serfs, i els enforteixin, els capacitin per a obtenir l'èxit, els donin el seu suport, els facin aconseguir la glòria de Déu, els confereixin honor i elevació, els enriqueixin i els facin triomfadors amb una sorprenent victòria.

Tu ets el seu Senyor, el Senyor del cel i de la terra, el Senyor de tots els mons existents. Fes que aquesta Fe sigui cada dia més forta, oh Senyor, mitjançant el poder d'aquests serfs i fes que perdurin i estiguin per sobre de la gent del món; doncs, en veritat, ells són serfs teus que han deixat de banda i han apartat del seu costat totes les coses excepte Tu i Tu ets el protector de tots els veritables creients.

Permet, oh Senyor, que els seus cors, mitjançant la seva fidelitat a la teva inviolable Fe, puguin fer-se més forts que tot allò que existeix al cel i a la terra i que tot allò existent entre ambdós mons. Enforteix, oh Senyor, les seves mans amb els signes del teu sorprenent poder per a que ells puguin manifestar-lo davant els ulls de tota la humanitat sencera.

Oh Senyor! Acudeixo a Tu cercant refugi i dirigeixo el meu cor envers els teus signes.

Oh Senyor! Ja sigui viatjant o a casa, durant les meves ocupacions o en el meu treball, en Tu diposito tota la meva confiança.

Concedeix-me, doncs, la teva ajuda per a que em satisfaci, per a que em faci independent de totes les coses, oh Tu que ets l'èsser de la misericòrdia immensa i insuperable.

Atorga'm, oh Senyor, la meva part, de la manera que tu creguis convenient, i fes que em senti satisfet amb allò que sigui que Tu hakis ordenat per a mi.

Tu tens autoritat absoluta per a ordenar.

Oh Senyor! Tu ets Qui allunya i dissipa totes les penes que puguin existir i Qui elimina totes les preocupacions i afliccions. Tu ets qui desterra qualsevol sofriment i allibera qualsevol esclau, Tu ets el Redemptor de totes i cada una de les ànimes. Oh Senyor! Concedeix-me la llibertat mitjançant la teva misericòrdia i pensa en mi com en un d'aquells serfs teus que han obtingut la salvació.

Des de l'eternitat Tu has estat, i sempre seràs, oh Senyor meu, l'únic Déu veritable, mentre que tots els altres són falsos. Aquells qui estan lluny de Tu són pobres i necessitats. Agafat fortament a la teva corda, oh Senyor meu, m'he deslligat i separat de tota la humanitat i amb el meu semblant envers la llar de la teva dolça i amable mercè, m'he allunyat de totes les coses creades. Inspira'm bondadosament, oh Senyor meu, mitjançant la teva generositat i la teva gràcia, la teva glòria i la teva majestat, el teu domini i la teva grandesa, puix no puc trobar a ningú a part de Tu que sigui poderós i omnisapient. Protegeix-me, oh Déu meu; protegeix-me mitjançant la potència de la teva transcendent glòria que tot ho satisfà, incloses les hosts del cel i de la terra, doncs no puc dipositar la meva confiança en ningú excepte Tu i no existeix cap refugi més segur que la creença en Tu.

Tu ets Déu, Senyor meu, Tu coneixes les meves necessitats. Tu veus comestic i quin és el meu estat i saps amb certesa tot allò que m'ha succeït després del teu decret i els sofriments terrenals que he suportat d'acord amb la teva voluntat i com a senyal i manifestació de la teva bondat i del teu favor.

Amb Tu sia la glòria de les glòries i la més brillant de les llums, oh Déu meu. La teva majestuositat és tan transcendent que està fora de tota imaginació humana i el teu consumat poder és tan sublim que, encara que els cors i les ments dels homes esdevinguin ocells, amb el seu vol mai podrien arribar fins a la teva altura. Tots els éssers reconeixen la seva impotència per a exaltar el teu ésser tal com seria digne de la teva condició. Lloat sia el teu Nom! Ningú pot glorificar el teu ésser o explorar les evidències de la teva misericòrdia, existent en la teva més íntima Essència, puix únicament Tu Et reconeixes Tu mateix car Tu estàs en Tu mateix.

T'ofereixo la meva lloança, oh Senyor, Déu meu, per la benedicció d'haver donat la vida al regne de la creació i de la invenció, lloança que llueix amb resplendor mitjançant la potència de la teva inspiració, que ningú que no sigui Tu pot creure i estimar convenient. Et glorifico i a més Et dono les gràcies de la manera que correspon a la teva presència esglaiadora i a la glòria de la teva poderosa majestat, per aquesta benedicció sublim, aquest signe meravellós que s'ha manifestat en tots i cada un dels regnes de la revelació i de la creació.

Glorificat sies, oh Senyor. Incommensurablement elevat és tot allò que Et correspon. En veritat, ningú ha comprès adequadament la sublimitat del teu estat i ningú que no siguis Tu mateix T'ha reconegut de la manera que et correspon i que és pròpia de Tu. Tu Et manifestes mitjançant les efusions de la teva bondat i ningú que no siguis Tu pot penetrar dins la sublimitat de la teva Revelació.

Magnificat sigui el teu nom. Hi ha alguna cosa a part de Tu mateix que tingui existència independent per a poder insinuar i intentar esbrinar quina és la teva natura? Hi ha algú, que no siguis Tu mateix, que posseeixi alguna marca o tret d'identitat amb el que jo pugui reconèixer'te? Totes les coses conegudes deuen el seu renom a l'esplendor del teu Nom, el Més Manifestat, i cada objecte està profundament inspirat per la influència vibrant que té el seu origen en la teva voluntat invencible. Tu estàs més a prop de totes les coses que elles mateixes.

Lloat i glorificat sies Tu. La teva sublimitat està massa allunyada i elevada de tots nosaltres per a que les mans de aquells qui estan dotats de coneixement puguin arribar a Tu i massa fosca és la teva insondable profunditat per a que els rius de les ments i dels enteniments humans puguin emergir d'ella.

Oh Déu meu! No tinc ningú llevat de Tu qui pugui calmar l'ansia de la meva ànima i Tu ets la més elevada de les meves aspiracions, oh Déu meu. La meva ànima només està lligada eternament a Tu i a aquells a qui Tu estimes. Declaro solemnement que tant la meva vida com la meva mort estan dedicades a Tu. En veritat, Tu ets incomparable i no hi ha res, ni ningú, que s'assembli a Tu.

Oh Senyor meu! Jo et suplico que em perdonis per haver-me amagat de Tu. Per la teva glòria i majestat! Jo he errat en no reconèixer'te i adorar-te degudament i en la mesura justa, mentre que tu et dones a conèixer a mi i em recordes, com és propi de la teva posició. Greu seria la meva pena i el meu dolor, oh Senyor meu, si tu em reprenguessis i censuressis les meves transgressions i els meus actes dolents. No conec cap altra ajuda que no sigui la Teva. No tinc cap altre refugi a on pugui arrecerar-me excepte Tu. Cap de les teves criatures pot gosar a intercedir davant Meu sense el Teu permís. Jo m'aferro i m'agafo fermament al teu amor, davant la teva cort i d'acord amb el Teu mandat. Et dedico la meva oració fervorosament, de la manera que correspon a la teva glòria. Et prego que escoltis les meves paraules com Tu m'has promès. En veritat, tu ets Déu; no hi ha cap altre Déu excepte Tu.

Sol i sense l'ajut de ningú, Tu ets independent de totes les coses creades. Ni la devoció dels teus serfs pot beneficiar-te ni donar-te cap profit, ni els fets dolents i erronis dels infidels et poden fer cap tipus de mal. En veritat, Tu ets el meu Déu, Aquell Qui no faltará mai a la seva promesa.

Oh Déu meu! Jo et demano per les evidències del teu favor, que em donis permís per a apropar-me a les sublims altures de la teva sagrada presència i em protegeixis i no permetis que em deixi convèncer per les aülusions subtils que pugui fer-me qualsevol altre que no siguis Tu. Guia els meus passos, oh Déu meu, cap allò que segons la Teva opinió és acceptable i adequat. Protegeix-me, mitjançant el teu poder, de la fúria de la teva ira i del teu càstig i no em permetis entrar en aquells recintes que no siguin desitjats per Tu.

Oh Déu meu! No he pogut conèixe't com és digne i propi de la teva glòria i no T'he temut com correspon a la meva condició. Com puc fer menció de Tu quan em trobo en aquest estat i com puc dirigir la meva mirada envers Tu si no he complert el meu deure d'adorar-te ?

Tu no em vas portar a l'existència per a demostrar la potència del teu poder, que és sense cap mena de dubte i inequívocament manifesta i evident; puix Tu ets Déu, Qui ha existit eternament des de l'època en què no hi havia cap altra cosa. Més aviat ens vas crear mitjançant el teu poder transcendent perquè es pugués fer una senzilla i simple menció de nosaltres abans de la lluminosa manifestació del teu Record.

No tinc cap altre coneixement de Tu, oh Déu meu, a part del que Tu m'has ensenyat i mostrat, per a poder reconèixer el teu ésser, un coneixement que reflecteix únicament la meva falta i els meus pecats. Aquí estic, doncs, oh Déu meu, completament consagrat a Tu, desitjant fer tot el que Tu desitgis. Humilment m'ageno-llo davant les revelacions de la teva misericòrdia, confesant que Tu ets Déu, que no hi ha cap altre Déu que no siguis Tu, que Tu ets incomparable, no tens company i no hi ha res que existeixi que Et pugui igualar. D'això Tu mateix ets testimoni, tal i com correspon a la teva glòria.

Oh Déu meu, Tu ets el meu Senyor i el meu Mestre! M'he deslligat i m'he allunyat de la meva família i a través de Tu he cercat ésser independent de tots aquells qui viuen a la terra i estar sempre disposat a rebre allò que segons els teus ulls és digne i adequat. Concedeix-me tot el bé per a que em faci independent de tot allò que no siguis Tu i atorga'm una porció més àmplia del teus iÜluminats i infinits favors. En veritat, la teva gràcia, oh Senyor, és abundant.

Pel teu poder, Jo t'imploro, oh Déu meu! No deixis que cap mal s'apropi a mi en moments de distracció; guia els meus passos rectament i de forma adequada per mitjà de la teva inspiració. Tu ets Déu; Tu ets potent per a fer tot allò que desitgis. Ningú pot resistir o oposar-se a la teva Voluntat o impedir el teu Propòsit.

Imploro el teu perdó, oh Déu meu i Et demano disculpes de la manera que Tu desitges que els teus serfs es dirigeixin cap a Tu. Jo t'imploro que ens deslliuris dels nostres pecats tal i com correspon a la teva Senyoria i em perdonis a mi i els meus pares i també aquells qui segons el seu judici han entrat al recinte del teu amor d'una manera digna com correspon a la teva transcendent sobirania i a la glòria del teu poder celestial.

Oh Déu meu! Tu has inspirat la meva ànima per a que elevi la seva súplica fins a Tu; si no fos per Tu, jo no t'invocaria. Lloat i glorificat sies Tu; T'ofereixo la meva lloança, doncs Tu Em vas revelar la teva Causa, i Et demano que em perdonis, perquè he faltat a la meva paraula i no he complert el meu deure i la meva obligació de conèixer-te i no he caminat pel viarany del teu amor.

Lloat sia el teu Nom , oh Senyor, Déu nostre! Tu ets, en veritat, el Coneixedor d'allò que és invisible. Ordena'ns tot allò bo i mesurable pel teu coneixement, el qual tot ho abraça. Tu ets el Senyor sobirà, el Totpoderós, el més Estimat.

Lloat sia el teu Nom, oh Senyor! Cercarem la teva gràcia en el Dia assenyalat i escollit i dipositarem tota la nostra confiança en Tu, que ets el nostre Senyor. Glorificat sies, oh Déu! Concedeix-nos allò que sigui bo i decorós per a que poguem prescindir de totes les coses excepte de Tu. Veritablement Tu ets el Senyor de tots els mons.

Oh Déu! Recompensa aquells qui resisteixen pacientment en els teus dies i enforteix els seus cors per tal que puguin caminar, sense desviar-se en cap moment, pel viarany de la Veritat. Atorga'ls, oh Senyor, uns dons tan exceÜlents que els permetin assolir l'entrada en el Paradís beneït. Exaltat sia el teu Nom, oh Senyor Déu. Permet que les teves benaurades benediccions descendeixin sobre les llars, els habitants de les quals han cregut en Tu. En veritat, Tu ets insuperable pel que fa la concessió de bondats divines. Envia oh Déu, les hosts que facin victoriosos els teus fidels servents. Tu dones forma a les coses creades mitjançant el poder del teu decret, tal i com ho dicten el teu desig i la teva voluntat. Tu ets, en veritat, el Sobirà, el Creador, l'Omnisapient.

Digueu: Déu és, en veritat, el Creador de totes les coses. Ell dóna ajut i sosteniment de forma abundosa a qualsevol que Ell desitgi. Ell és el Creador, l'Origen de tots els éssers, el Moldejador, el Totpoderós, l'Inventor, l'Omnisapient. Ell és el Posseïdor dels més exceÜlents títols al cel i a la terra i al món que existeix entre ambdues realitats. Tots obeixen i accepten el seu mandat i tots els habitants de la terra i del cel celebren la seva lloança i a Ell tots tornem.

En el Nom del teu Senyor, el Creador, el Sobirà, el Suficient, el Més Exaltat, Aquell l'ajut del qual tots els homes imploren.

Digueu: Oh Déu meu! Oh Tu que ets el Creador del cel i de la terra! Oh Senyor del Regne! Tu coneixes bé els secrets del meu cor, mentre que, en canvi, el teu ésser és inescrutable per a tothom que no sigui Tu mateix, Tu veus tot allò que està relacionat amb mi, mentre que no hi ha cap altre ésser que pugui fer això a part de Tu. Concedeix-me, mitjançant la teva gràcia, allò que em pugui permetre prescindir de totes les coses menys de Tu i destina'm allò que em pugui fer independent dels altres excepte de Tu. Permet que pugui recollir la collita del benefici de la meva vida en aquest món i en el món que ha de venir. Obre davant meu les portes de la teva gràcia i confereix-me bondadosament la teva dolça misericòrdia i els teus preciosos dons.

Oh Senyor, la teva gràcia és abundant! Deixa que la teva ajuda celestial rodegi i envolti aquells que T'estimen i atorga'ns els dons i les bondats que Tu posseeixes. Sigues suficient per a nosaltres en totes les coses, perdona els nostres pecats i tingues pietat de nosaltres. Tu ets el nostre Senyor i el Senyor de totes les coses creades. Cap altre invoquem excepte Tu i cap altra cosa anhelem a part dels teus favors. Tu ets el Senyor de la bondat i la gràcia, invencible en el teu poder i el més hàbil en els teus plans i desigs. No hi ha cap altre Déu que no siguis Tu, aquell que tot ho posseeix, el més Exaltat.

Atorga les teves benediccions, oh Senyor meu, als Missatgers, als sants i als justos. Tu, en veritat, ets Déu, l'Incomparable, aquell qui tot ho abraça.

Glorificat sia el teu Nom, oh Senyor Déu meu! Tu ets, en veritat, el Rei dels reis, el sobirà dels sobirans. Tu confereixes poder i sobirania a aquell que Tu vols. Tu concedeixes la victòria a aquell que creus oportú i humilies a aquell que Tu vols. Tu atorgues riqueses a aquell qui s'ho mereix i redueixes a la pobresa i a la misèria aquell que Tu designes. Aquell que Tu desitges fas que estigui per sobre d'aquell que Tu vols. En la teva mà aguantant l'imperi de totes les coses creades i mitjançant la potència de la teva sobirana voluntat Tu dones vida a allò que Tu desitges. Veritablement, Tu ets l'Omniscient, l'Omnipotent, el Senyor del poder.

Lloat i glorificat sia el teu Nom, oh Déu! Permet que el dia de l'arribada de la teva santa presència s'apropi ràpidament i no haguem d'esperar massa temps. Alegra els nostres cors mitjançant la potència del teu amor i complaença, i dóna'ns fermesa perquè puguem sotmetre'ns amb alegria i plaer a la teva Voluntat i al teu Decret. En veritat, el teu coneixement abraça totes les coses que Tu has creat o crearàs i el teu poder celestial trascendeix i és molt més gran que tot allò que Tu hagi portat o portis a l'existència. No hi ha cap altre a qui poder pregar excepte Tu; no hi ha ningú a qui desitjar llevat de Tu; no hi ha ningú a qui estimar que no sigui la teva complaença.

En veritat, Tu ets el sobirà Regidor, la Veritat Sobirana, aquell qui Ajuda en el Perill, aquell que subsisteix per Si Mateix.

Tu coneixes perfectament, oh Déu meu, les tribulacions i els aconteixements que m'han succeït procedents d'arreu del món i també saps que ningú pot dissipar-los o transformar-los excepte Tu. Sé amb certitud, en virtut i en raó del meu amor per Tu, que Tu mai causes tribulacions a cap ànima, a menys que desitgis elevar el seu estat en el teu Paradís Celestial i reforçar el seu cor en aquesta vida terrenal amb el baluard del teu poder universal, perquè no s'inclini cap a la vanitat d'aquest món. Tu saps amb certesa que en totes les condicions jo apreciaria el Teu record molt més que la possessió de tot allò que existeix al cel i a la terra i entre ambdós mons.

Enforteix el meu cor, oh Déu meu, en la teva obediència i en el teu amor i permet que pugui estar lluny de tota la companyia dels teus adversaris i enemics. En veritat, juro per la teva glòria que no anhele res més que Tu, no temo altra cosa que no sigui la teva justícia. Et suplico que em perdonis, de la mateixa manera que perdones aquells que Tu estimes, de la forma que Tu desitgis. En veritat, Tu ets el Totpoderós, el Bondadós.

Immensament elevat sia el teu Nom, oh Senyor del cel i de la terra, per sobre de la lloança de tots els homes fes que la pau estigui amb el teus fidels servents i la glòria amb Déu, el Senyor de tots els mons existents.

Lloat sia el teu glorificat Nom, oh Senyor Benaurat! Sigues ferm en la teva Causa i permet que jo pugui estar entre aquells qui no han violat el teu Conveni i qui no han seguit els déus de les seves pròpies banalitats i fantasies. Permet, doncs, que obtingui un lloc de veritat al teu costat, davant la teva presència, concedeix-me una mostra de la teva misericòrdia i deixa que m'uneixi a aquells serfs teus que no temeran la teva justícia i que no seran castigats. No m'abandonis, oh Senyor meu, ni em privis de reconèixer Aquell qui és la Manifestació del teu propi ésser, ni pensis en mi com en un d'aquells qui s'han apartat de la teva santa pre-sència. Pensa en mi, oh Déu meu, com en un d'aquells qui tenen el privilegi de fixar el seus ulls en la teva Bellesa, i aquells qui gaudeixen d'aquest plaer no canviarien ni un sol moment d'aquesta contemplació per la sobirania del regnat del cel i de la terra ni tampoc per la totalitat del regne de la creació. Tingues misericòrdia de mi, oh Senyor, en aquests dies en què la gent de la teva terra ha errat greument; dóna'm, doncs, oh Senyor meu, allò que segons el teu judici i la teva opinió és bo i decorós. Tu ets veritablement el Totpoderós, el Més Generós, el Bondadós, aquell qui Sempre Perdona.

Permet, oh Déu meu, que no formi part d'aquells les orelles dels quals estan sordes, els ulls dels quals estan cecs, les llengües dels quals estan mudes i els cors dels quals no han arribat a comprendre la teva Causa. Lliura'm, oh Senyor, del foc de la ignorància i del desig egoista, permet que sigui admès en els recintes de la teva transcendent misericòrdia i envia'm allò que Tu has ordenat per als teus elegits. Tens poder per a fer allò que desitgis. En veritat, Tu ets aquell qui Ajuda en el Perill, aquell qui Subsisteix per Si Mateix.

Oh Déu meu, oh Senyor meu, oh Mestre meu! Et suplico que em perdonis si he cercat un altre plaer que no sigui el teu amor, o si he buscat un altre consol que no sigui estar a prop teu, o alguna alegria que no sigui la teva complaença, o alguna existència que no sigui la comunió amb Tu.

Hi ha algú que pugui lliurar-nos de les dificultats que no sigui Déu? Digueu: Lloat sia Déu! Ell és Déu! Tots som els teus serfs i tots obeïm i acceptem el teu mandat!

ESCRITS D' 'ABDU'L-BAHÁ

3. ESCRITS D' 'ABDU'L-BAHÁ

3.1. Recopilació de *Selecciones de los Escritos de 'Abdu'l-Bahá*⁽³⁾.

3.1.1. (1) Oh pobles del món! El Sol de la Veritat ha aparegut per a il·luminar tota la terra, i per a espiritualitzar la comunitat de l'home. Lloables són els seus resultats i els seus fruits, abundants són les seves santes evidències que procedeixen d'aquesta gràcia. Aquesta és misericòrdia sense impuresa i la més immaculada generositat; és llum per al món i per a tots els seus pobles; és harmonia i confraternitat, i amor i solidaritat; en veritat, és, compassió i unitat i el fi de l'estrangeria; és estar completament d'acord, en completa dignitat i llibertat, amb tots en la terra.

La Benaurada Bellesa diu: " Tots vosaltres sou els fruits d'un únic arbre i les fulles d'una mateixa branca". D'aquesta forma, Ell ha comparat aquest món de l'ésser amb un arbre únic, i tots els seus pobles a les fulles d'aquest arbust, i les seves flors, i els seus fruits. Cal que la branca floreixi i que la fulla i el fruit prosperin, i de la interconnexió de totes les parts de l'arbre del món, depèn el desenvolupament de la fulla i de la flor, i la dolçor del seu fruit.

Per aquesta raó, tots els éssers humans han de recolzar-se fermament uns sobre els altres i cercar la vida sempiterna; i per aquesta raó, els serfs de Déu, en aquest món contingent, han d'arribar a ésser les mercès i les benediccions enviades per aquell Rei clement dels regnes visibles i invisibles. Purifiqueu la vostra vista i considereu tota la humanitat com fulles i flors i fruits de l'arbre de l'ésser. En tot moment ocupeu-vos de fer una bona obra per a algú dels vostres germans, oferint a algú amor, consideració, atenta ajuda.

No considereu ningú com a enemic, ni li desitgeu cap mal, sinó que heu de pensar que tota la humanitat és amiga vostra, considerant el foraster com a un amic, l'estrany com a un company, sense tenir cap prejudici, sense fer cap distinció.

En aquest dia, el preferit davant el Llindar del Senyor és aquell qui beu de la copa de la fidelitat i l'ofereix als altres; aquell qui concedeix, fins i tot als seus enemics, la joia de la munificència, i atorga el seu ajut fins i tot a l'opresor que ha caigut, és aquell qui fins i tot per al més cruel dels seus enemics, ha d'ésser un amic amable. Aquestes són les Ensenyances de la Benaurada Bellesa; aquests són els consells del Nom Més Gran.

Oh vosaltres estimats amics! El món està en guerra, i la raça humana es troba turmentada i lluita mortalment. La negra nit de l'odi ha sobreviscut, i la llum de la bona fe ha estat aniquilada. Els pobles i els llinatges de la terra han esmolat les seves urpes i s'han enfrontat ferotgement els uns contra els altres. El fonament mateix de la raça humana s'està destruint. Són milers les famílies que deambulen desposseïdes, i cada any es veuen milers i milers d'éssers humans banyats en la seva sang en polsegosos camps de batalla. Les tendes de la vida i de l'alegria han estat derruïdes. Els generals practiquen les seves tàctiques, vanagloriant-se de la sang que vessen, competint els uns amb els altres incitant a la violència. "Amb aquesta espasa", diu un d'ells, "decapitaré un poble!" I un altre: "Vaig enfonsar una nació!" I un altre més: "Vaig enderrocar un govern!" D'aquestes coses s'enorgulleixen els homes; aquesta és per a ells la glòria! L'amor i la rectitud, són censurats per tot arreu, mentre es desprecia l'harmonia i la devoció a la veritat.

12 Recopilació d'escrits

La Fe de la Benaurada Bellesa està portant la humanitat envers la seguretat i l'amor, envers l'amistat i la pau; ha edificat el seu tabernacle en els cims de la terra, i dirigeix el seu escollit a totes les nacions. Per tant, oh vosaltres que sou els serfs de Déu, que coneixeu el valor d'aquesta preciosa Fe, obeiú les seves ensenyances, camineu per aquest camí de recte tirat i ensenyeu aquest camí a la gent. Aixequen la vostra veu i entoneu el cant del Regne. Difongueu per tot arreu els preceptes i els consells de l'amorós Senyor perquè aquest món es transformi en un altre món, i aquesta ombrívola terra s'inundi de llum, i el cos mort de la humanitat s'aixequi i visqui, per a que tota ànima clami per la immortalitat, a través dels sants hàlits de Déu.

En breu temps els vostres fugaços dies hauran passat, i la fama i les riqueses, les comoditats, les alegries proporcionades per aquest munt de runes que és el món, hauran desaparegut sense deixar cap rastre. Emplaceu, llavors, la gent davant Déu, i inviteu la humanitat a seguir l'exemple de la Companyia de dalt. Sigueu pares amorosos per a l'orfe, i un refugi per al desemparat, i un tresor per al pobre, i una curació per al malalt. Sigueu els auxiliadors de cada víctima de l'opressió, els protectors dels perjudicats. Penseu en tot moment en fer algun servei a cada membre de la raça humana. No escolteu l'aversion i el rebuig, el desdeny, l'hostilitat, la injustícia: actueu de forma diferent. Sigueu sincerament amables, no només en aparença. Cada un dels estimats de Déu ha de parar atenció en això: ésser la misericòrdia de Déu per a l'home; ésser la gràcia de Déu. Que faci algun bé a tota persona que es creui en el seu camí i sigui d'algun benefici per a ell. Que millori el caràcter de tots i cada un, i orienti de nou les ments dels homes. D'aquesta forma, lluirà la llum de la guia divina i les benediccions de Déu tindran cura de tota la humanitat; doncs l'amor és llum, allà on es trobi, i l'odi és foscor, en qualsevol lloc. Oh amics de Déu! Per a que l'ocult Misteri pugui quedar revelat, i la secreta essència de totes les coses pugui ésser descoberta, esforceu-vos per allunyar aquesta foscor per sempre més.

3.1.2. (6). Oh vosaltres pobles del Regne! Totes les ànimes que van dedicar-se durant tot el llarg de la seva vida a l'adoració, van sofrir la mortificació de la carn, van anhelar l'entrada en el Regne i, malgrat això, van fracasar, mentre que vosaltres, sense cap tipus d'esforç, ni dolor, ni abnegació, heu guanyat el premi i entrat en ell.

És el mateix que va succeir en temps del Messies, quan els fariseus i els piadosos es van quedar sense una porció, en tant que Pere, Joan i Andreu, que no eren donats a l'adoració piadosa ni a la pràctica ascètica, van aconseguir el triomf. Per tant, agraiu Déu per haver col·locat sobre els vostres caps la corona de la glòria sempiterna, per haver-vos donat aquesta incommensurable gràcia.

Ha arribat el moment en què, en acció de gràcies per aquests dons, haurieu de créixer en fe i constància dia darrera dia, i apropar-vos cada vegada més al Senyor, nostre Déu, fins que les vostres santes melodies de lloances al Benaurat, aconseguixin ascendir fins la Companyia allà dalt; i cada un de vosaltres, com un rossinyol en aquest jardí de Déu, glorifiqui el Jehovà dels Exèrcits, i arribi a ser el mestre de tots els que viuen a la terra.

3.1.3. (11) El servei als amics és servei al Regne de Déu, i mostrar consideració cap al pobre, és una de les més grans ensenyances de Déu.

3.1.4. (16) Oh vosaltres, i Ùluminats estimats, i vosaltres, serves del Misericordiós! En una època en què l'ombrívola nit de la ignorància, de la negligència envers el món diví i de l'allunyament Déu, s'havia estès sobre la terra, va aparèixer una llum en un matí resplendorós, la llum que va i Ùluminar el cel d'orient. Llavors va aparèixer el sol de la veritat i els esplendors del Regne van ésser escampats sobre l'est i l'oest, sobre l'orient i l'occident. Aquells qui tenien ulls per a veure es van alegrar amb les bones noves i van exclamar: "Oh benaurats, benaurats som!", i van presenciar la realitat interior de totes les coses, i van descobrir els misteris del Regne. Lliures, llavors, de les seves fantasies i dels seus dubtes, van contemplar la llum de la veritat i es van tornar tan venturosos quan van beure tot el calze de l'amor de Déu, que es van oblidar completament del món i de si mateixos. Ballant amb joiosa alegria, es van dirigir amb rapidesa al lloc del seu propi martiri i allà, en l'indret on els homes moren per amor, van desdenyar els seus caps i els seus cors.

Però aquells, els ulls dels quals, astorats davant aquell tumult, van cridar: "On és la llum?", i un altre cop: "No veiem cap llum! No veiem cap sol naixent! Aquí no hi és la veritat. Això només és fantasia i res més". Com ratapinyades van fugir a la foscor subterrània i allà, per a la seva forma de pensar, van trobar un cert grau de seguretat i de pau.

Això, malgrat tot, només és el començament de l'alba, i la calor de l'ascendent Orbe de Veritat no està encara en la plenitud del seu poder. Una vegada que el sol s'hagi elevat del tot, els seus focs cremaran de manera que fins i tot les coses que avancen arrossegant-se sota la terra seran commogudes; i encara que no els hi sigui possible contemplar la llum, no obstant, totes seran posades en frenètic moviment sota l'efecte de la calor.

Per tant, oh vosaltres estimats de Déu, doneu les gràcies, puix, en el dia de l'alba, heu dirigit els vostres semblants cap a la Llum del Món i contemplat els seus esplendors. Heu rebut una part de la llum de la veritat, heu gaurit d'una porció d'aquelles benediccions que perduren per a sempre; i per tant, en agraïment per aquesta mercè, no descanseu ni un moment, ni estigueu en silenci; porteu als homes les bones noves del Regne, difongueu per tot arreu la Paraula de Déu.

Actueu d'acord amb els consells del Senyor; és a dir, aixequen-vos de la mateixa manera i amb les mateixes qualitats, com si es tractés de donar-li al cos d'aquest món una ànima vivent, i de portar a aquest petit infant que és la humanitat a la seva edat adulta. Mentre us sigui possible, enceneu un ciri d'amor en cada reunió, i afectuosament, alegre cada cor. Cuideu l'estrany com a un dels vostres; mostreu envers les seves ànimes la mateixa bondat que dispenseu envers els vostres fidels amics. Si algú arriba a colpejar-vos, tracteu d'ésser amics d'ell; ni algú us apunyala el cor, sigueu un unguent curatiu per a les seves ferides; si algú us insulta o es riu de vosaltres, rebeu-lo amb amor. Si algú us inculpa, lloeu-lo; si us ofereix un verí mortal, doneu-li a canvi la millor mel; i si amenaça la vostra vida, concediu-li un remei que el curi per a sempre. Si ell és el dolor mateix, sigueu vosaltres la seva medecina; si és una punxa, sigueu les seves roses i les seves fragants herbes. Potser, aquests comportaments i paraules vostres faran que aquest obscur món pugui al final lluir; faran que aquesta polsagosa terra esdevingui celestial, que aquest diabòlic lloc d'empre-sonament, esdevingui un palau reial del Senyor: d'aquesta manera, la guerra i la lluita passaran i deixaran d'existir, i l'amor i la confiança podran aixecar les seves tendes en els cims del món. Aquesta és l'es-sència de les admonicions de Déu; aquestes, en definitiva, són les ensenyances per a la Dispensació de Bahà.

3.1.5. (20)⁽⁴⁾ Quan fa vint segles, va aparèixer Crist, encara que els jueus esperaven ansiosament la seva arribada i pregaven tots els dies, amb llàgrimes als ulls, dient: "Oh Déu!, fes que arribi el dia de la Revelació del Messies", malgrat això, quan el Sol de la Veritat va aparèixer, el van negar i es van aixecar contra Ell de la manera més ferotge possible; van crucificar aquell Diví Esperit, el Verb de Déu, i El van anomenar Belcebú, el dimoni, com ho explica l'Evangeli. La raó d'això va ésser que ells van pensar: "La Revelació de Crist, d'acord amb els texts de la Tora, ha d'ésser testimoniada per alguns signes, i en la mesura que aquests senyals no hagin aparegut, aquell qui vulgui i pretengui ésser el Messies serà un impostor. Entre aquests signes està que el Messies vindrà d'un lloc desconegut. Malgrat això, tots coneixien la llar d'aquest home de Nazaret i, pot sortir de Nazaret quelcom bo? Un segon signe és que Ell regnarà amb vara de ferro, és a dir, portarà espasa, i aquest Messies no portava ni un bastó de fusta. Una altra de les condicions i signes és que Ell haurà de asseure's en el Tro de David i establir la Sobirania de David; però, lluny de posseir un tro, aquest home no va tenir ni una catifa sobre la qual poder asseure's. Una altra de les condicions és la promulgació de totes les lleis de la Tora, i aquest home va abrogar aquestes lleis i fins i tot no va respectar el dia de dissabte, i la Tora diu clarament que aquell que s'anomeni profeta, faci miracles i no respecti el dia de dissabte, ha d'ésser mort. Un altre dels signes és que en el seu regnat la justícia ha d'ésser tan perfecta, que la virtut i la felicitat s'estendran del món humà al món animal, de manera que la serp i el ratolí compartiran el mateix amagatall, la codorniu i l'àguila el mateix niu, el lleó i la

gasela menjaran al mateix camp i el llop i el cabrit, beuran de la mateixa font. Malgrat això, la injustícia i la tirania van regnar en el seu temps de manera que el van crucificar! Una altra de les condicions és que en els dies del Messies els jueus prosperaran i triomfaran sobre tots els pobles de la terra, però ells van viure en la més gran humiliació i esclavatge en l'imperi dels romans. Llavors, com podria ésser aquest el Messies promès per la Tora?"

Així va ésser com ells van refusar aquell Sol de la Veritat, malgrat que aquell Esperit de Déu era en realitat el Promès en la Tora. Però com no podien comprendre el significat d'aquests signes, van crucificar el Verb de Déu. Ara, els bahà'ís afirmen que els signes profetitzats van existir en la Manifestació de Crist, encara que no en el sentit que els jueus entenien, doncs la descripció de la Tora és alegòrica. Per exemple, entre els signes està aquell de la Sobirania. Els bahà'ís diuen que la sobirania de Crist era celestial, divina, eterna, no una sobirania napoleònica, efímera. La sobirania de Crist es va establir fa poc menys de dos mil anys, perdura encara, i per tota l'eternitat aquell Sant ésser serà exaltat sobre un tro etern.

D'una manera anàloga s'han manifestat tots els altres signes, però els jueus no ho van entendre. Malgrat que han passat gairebé vint segles després que Crist va aparèixer amb un diví esplendor, els jueus esperen encara l'arribada del Messies, considerant-se ells mateixos com a justos i Crist com el fals.

3.1.6. (28) Oh fulla de l'Arbre de la Vida! L'Arbre de la Vida, el qual s'anomena a la Bíblia, és Bahà'u'llàh, i les filles del Regne són les fulles d'aquest beneït Arbre. Així doncs, agraeix Déu perquè has arribat a embrancar amb aquest Arbre, perquè floreixes tendra i fresca.

Les portes del Regne estan obertes de bat a bat, i tota ànima afavorida està asseguda a la taula del banquet del Senyor, rebent la seva porció d'aquesta festa celestial. Lloat sia Déu; tu també estas present en aquesta taula, prenent la teva part del munífic aliment del cel. Tu ets serf d'aquest Regne, i coneixes els agradables aromes del Paradís d'Abhà.

Intenta, llavors, amb totes les teves forces guiar la gent, i alimenta't del pa que ha baixat del cel. Doncs aquest és el significat de les paraules de Crist: "Jo sóc el pa viu que va baixar del cel... aquell qui mengi d'aquest pa, viurà eternament"⁽⁵⁾.

3.1.7. (38) Oh serva de Déu, que tremoles com una fresca i tendra branca amb els vents de l'amor de Déu! He llegit la teva carta, la qual parla del teu abundant amor, la teva intensa devoció, i on expliques que estàs ocupada amb el record del teu Senyor.

Sigues dependent de Déu. Abandona la teva pròpia voluntat i agafat a la seva, abandona els teus propis desigs i segueix els d'Ell, per a que arribis a ésser, per a les teves serves, un exemple, santificat, espiritual i pertanyent al Regne.

Saps tu, oh serva, que davant la vista de Bahà, les dones són considerades iguals als homes, i Déu ha creat tota la humanitat a la seva pròpia imatge i semblança. És a dir, tant els homes com les dones són els reveladors dels seus noms i atributs, i des del punt de vista espiritual no existeix cap diferència entre ells. Qualsevol que s'apropi a Déu, és el més afavorit, ja sigui home o dona. Quantes serves, ardents i devotes, a l'ombra protectora de Bahà, han demostrat ésser superiors als homes i han sobrepassat els famosos de la terra.

La Casa de la Justícia, malgrat això, d'acord amb el text explícit de la Llei de Déu, està limitada als homes; això és així, en virtut d'una saviesa de Déu, el Senyor, virtut que, a curt termini, serà posada de manifest amb una claretat com la del sol del migdia.

Quant a vosaltres, les altres serves que esteu enamorades de les fragàncies celestials, organitzeu reunions santes i fundeu Assemblees Espirituals doncs aquestes són les bases per a la difusió dels perfumats aromes de Déu, exaltant la seva Paraula, aixecant el llum de la seva gràcia, promulgant la seva religió i promovent les seves Ensenyances. Existeix una mercè més gran que aquesta? Aquestes Assemblees Espirituals reben l'ajut de l'Esperit de Déu. El seu defensor és 'Abdu'l-Bahà. Sobre elles Ell estén les seves ales. Existeix una mercè més gran que aquesta? Aquestes Assemblees Espirituals són llums encesos i jardins celestials, des dels quals les fragàncies de santedat són difoses sobre totes les regions, i les llums del coneixement són abocades sobre totes les coses creades. D'elles sorgeix l'esperit de vida en totes les direccions. Elles són, de fet, les poderoses fonts del progrés de l'home, en qualsevol temps i en totes les condicions. Existeix una mercè més gran que aquesta?.

3.1.8. (43). Els requisits primordials per a aquells que es reuneixen a consultar, són puresa d'intenció, refulgència d'esperit, deseiximent de tot excepte de Déu, atracció a les Seves Divines Fragàncies, humilitat i submissió entre els seus estimats, paciència en les dificultats, i servitud en el seu exaltat Llindar. Si són bondadosament assistits en l'adquisició d'aquests atributs, els hi serà concedida la victòria des de l'invisible Regne de Bahà.

3.1.9. (44). Els seus membres⁽⁶⁾ han de reunir-se a consultar de manera que no pugui sorgir cap motiu d'hostilitat o discòrdies. Això pot aconseguir-se quan cada membre expressa amb absoluta llibertat la seva pròpia opinió i exposa el seu argument. Si algú s'oposés a ell, no haurà de cap manera sentir-se ofès, doncs, el camí recte no pot ésser revelat fins que els assumptes hagin estat plenament discutits. La lluent flama de la veritat sorgeix només de l'enfrontament de diferents opinions. Si després de la discussió una decisió és acceptada per unanimitat, enhorabona; però si sorgissin diferències d'opinió, el Senyor no permeti que sigui així, haurà de prevaler la majoria dels vots.

3.1.10. (50) Heu preguntat respecte la festa de cada mes bahà'í. Aquesta festa es celebra per a fomentar l'amistat i l'amor per a recordar Déu i suplicar-li amb els cors contrits i per a encoratjar les activitats caritatives.

ßs a dir, els amics haurien de referir-se allà extensament a Déu i glorificar-lo, llegir les oracions i els sagrats versicles, i tractar-se els uns als altres amb el major afecte i amor.

3.1.11. (51). Quant a la Festa dels Dinou Dies, ella alegra la ment i el cor. Si aquesta festa es celebra de manera apropiada, els amics, cada dinou dies, es sentiran espiritualment dotats amb un poder que no és d'aquest món sinó d'un altre.

3.1.12. (74). Oh au que cantes dolçament a la Bellesa d' Abhà! En aquesta nova i meravellosa dispensació, els vels de la superstició han d'estar esquinçats, i els prejudicis dels pobles orientals es troben condemnades. Entre algunes nacions de l'est, la música és considerada censurable, però en aquesta nova època, la Manifesta Llum, en les seves Sagrades Taules, ha proclamat específicament que la música, cantada o instrumental, és aliment espiritual per a l'ànima i per al cor.

L'art del músic es situa entre aquelles arts dignes de la major lloança, i commou els cors d'aquells que es troben angoixats. Per tant, oh tu Shahnáz⁽⁷⁾, canta les santes paraules de Déu amb meravellosos tons en les reunions dels amics, per a que aquell qui escolta sigui alliberat de les cadenes de l'ansietat i del dolor, i la seva ànima salti d'alegria, i s'humiliï mitjançant l'oració davant el regne de Glòria.

3.1.13. (75). Esforceu-vos d'ànima i cor per a fer que existeixi unió i harmonia entre els blancs i els negres, i proveu amb això que existeix la unitat del món bahà'í, on no existeix cap tipus de distincions de color, sinó que només es consideren els cors. Lloat sia Déu, els cors dels amics estan mútuament units i enllaçats, ja siguin de l'est o de l'oest, del nord o del sud; ja siguin alemanys, francesos, japonesos, americans, o bé pertanyin a les races blanca, negra, mulata, groga o malaia. Les varietats de color, de país i de raça no tenen cap importància en la Fe Bahà'í; pel contrari, la unitat bahà'í està per sobre de totes les races, i elimina aquestes fantasies i imaginacions.

3.1.14. (76) Oh tu, qui tens el cor i ùluminat! Tu ets la pupi ùla de l'ull, la font de la llum ja que Déu ha dirigit els raigs del seu infinit amor cap al teu ésser i has girat la teva mirada envers el Regne del teu Senyor.

Malauradament, a Amèrica, els negres i blancs s'odien. Espero sincerament que el poder del Regne els uneixi en l'amistat i els hi serveixi de bàlsam curatiu.

Un no ha de jutjar els homes pel seu color sinó pel seu cor. Si el cor està ple de llum, aquest home estarà a prop del llindar del seu Senyor; si no és així, aquest serà indiferent als ulls del seu Senyor, sigui blanc o sigui negre.

3.1.15. (84). Oh tu estimada serva de Déu! Ha estat rebuda la teva carta, i llegit amb atenció el seu contingut.

Per a la gent del poble, el matrimoni és un lligam físic, i aquesta unió només pot ésser temporal, doncs al final està condemnada a una separació física.

Entre el poble de Bahà, malgrat tot, el matrimoni ha d'ésser la unió del cos, com així també de l'esperit, doncs tant l'espòs com l'esposa han begut del mateix vi, ambdós estan enamorats del mateix incomparable Rostre, ambdós viuen i es mouen per mitjà del mateix esperit, ambdós estan iÙluminats per la mateixa glòria. Aquesta relació entre ells és espiritual i, per tant, és un lligam que perdurarà sempre. De la mateixa manera, ells tenen vincles fermes i duradors també en el món físic, doncs el matrimoni està basat tant en l'esperit com en el cos, aquesta unió és veritable, i per tant, perdurarà. No obstant, si el vincle és físic i res més, segurament serà temporal i inexorablement haurà d'acabar en separació.

Malgrat tot, quan la gent de Bahà decideix unir-se en matrimoni, la unió ha d'ésser una relació veritable, una comunió espiritual i també física, per a que a través de totes les etapes de la vida, i en tots els mons de Déu, aquesta unió perduri; perquè, aquesta unió real és una mostra de l'amor de Déu.

De la mateixa forma, quan les ànimes arriben a ésser veritables creients, aconseguen tenir una relació espiritual les unes envers les altres, i evidencien una tendresa que no és pròpia d'aquest món. Tots els creients ho celebraran amb un glop del diví amor, i aquesta unió entre ells, aquesta relació, també perdurarà per sempre. És a dir, les ànimes que per si mateixes s'abandonin a l'oblit, es desprenguin dels defectes del gènere humà i s'alliberin de la servitud humana, seran sense cap mena de dubte, iÙluminades amb els esplendors celestials de la unió, i totes aconseguiran viure en una veritable concòrdia en el món immortal.

3.1.16. (85). Quant a la qüestió referent al matrimoni segons la Llei de Déu: primer has d'elegir algú que t'agradi, i després l'assumpte depèn del consentiment de pare i de la mare. Abans que facis la teva elecció cap d'ells té dret a interferir.

3.1.17. (86). El matrimoni bahà'í és el compromís de dues parts, una envers l'altra, i la mútua vinculació de la ment i del cor. Cada una, no obstant, ha de posar molta atenció i informar-se profundament del caràcter de l'altra, per a que el conveni obligatori entre elles sigui un lligam que perduri per sempre més. El propòsit ha d'ésser aquest: esdevenir amorosos companys i amics cada un per a l'altre, tot el temps i fins l'eternitat...

El veritable matrimoni de bahà'ís, és aquell en el qual l'espòs i l'esposa s'uneixin tant espiritual com físicament, perquè sempre puguin millorar les seves vides espirituals i puguin gaudir de la unió sempiterna a través dels mons de Déu. Aquest és el matrimoni bahà'í.

3.1.18. (95). Oh serves del Senyor! La reunió espiritual que heu establert en aquesta ciutat i Òluminada, és d'allò més propícia. Heu donat grans passos, heu superat altres, us heu aixecat per a ésser serfs en el sagrat Llindar, i heu conquerit els dons celestials. Ara amb tot el fervor espiritual, heu d'aplegar-vos en aquesta reunió i Òluminada i recitar les Sagrades Escriptures, ocupant-vos de recordar el Senyor. Presenteu els seus arguments i les seves proves. Treballeu per guiar les dones en aquesta terra, ensenyeu a les joves i als nens, per a que les mares puguin educar els seus petits des dels primers dies de la seva existència, educar-los a consciència, criar-los per a que posseeixin un caràcter bo i una moral benigna, guiar-los a fi i efecte que assoleixin les virtuts de la humanitat, impedir el desenvolupament de qualsevol comportament censurable, i criar-los en els braços de l'educació bahà'í. Així, aquests tendres infants seran nodrits pel pit del coneixement de Déu i del seu amor. Així creixeran i floriran, i se'ls ensenyarà la rectitud i la dignitat humana, la resolució, la determinació i la paciència. Així, tindran perseverància en tots els casos, desig de progressar, magnanimitat i gran resolució, castedat i puresa a la vida. Així, tots seran capaços de portar a felicitat terme qualsevol cosa que emprenguin.

Que les mares considerin d'importància primordial tot allò que estigui relacionat amb l'educació dels seus fills. Que s'esforcin en aquest sentit, doncs quan el tall és verd i tendre creixerà en qualsevol forma que se li ensenyi. Per tant, és tasca de les mares criar els seus petits igual que un jardiner té cura de les seves tendres plantes. Que procurin dia i nit inculcar la fe i la certitud en els seus fills, el temor de Déu, l'amor pels Benaurats dels mons, i totes les aptituds i qualitats bones. Quan una mare vegi que el seu fill s'ha portat bé, l'ha de felicitar, animar i ha d'alegrar el seu cor; i si es manifestés el més petit indici indesitjable, que ella l'aconselli i el castigui utilitzant mitjans basats en la raó i incloent també un lleu càstig verbal si fos necessari. Malgrat tot, no està permès colpejar ni insultar un nen, doncs el seu caràcter es pervertirà totalment si es sotmès a cops o a un abús verbal.

3.1.19. (105). Quant a la diferència existent entre aquesta civilització material i la civilització divina, la qual serà un dels beneficis derivats de la Casa de la Justícia, és la següent: la civilització material, mitjançant el poder de lleis punitives i coercitives, intenta evitar que la gent cometi actes criminals; i malgrat això, mentre les lleis per a castigar i reprimir un home es troben en continua proliferació, com podeu observar, no existeixen lleis per a recompensar-lo. En totes les ciutats d'Europa i Amèrica s'han erigit grans edificis que serveixen de presons per als delinqüents.

No obstant, la civilització divina educa de tal manera cada membre de la societat, que ningú, a excepció d'un nombre molt reduït de persones, intentarà cometre un crim. D'aquesta manera, hi ha una gran diferència entre la prevenció del delictes a través de mesures violentes, i l'educació de la gent, mitjançant la seva il·luminació i espiritualització, fins a tal punt, que sense cap temor a un possible càstig o una probable venjança, evitaran qualsevol delictes. En veritat, veuran en la perpetració mateixa del crim una gran desgràcia i en el crim en si mateix, el més sever dels càstigs. S'enamoraran de les perfeccions humanes i consagrarán les seves vides a tot allò que porti llum al món, i promourán aquelles qualitats que són acceptables pel sant Lladar de Déu.

Observa, doncs, quant àmplia és la diferència entre la civilització material i la divina. Per la força i per mitjà de càstigs, la civilització material vol dissuadir la gent de fer el mal, d'infligir mal a la societat i de cometre delictes. Però, en una civilització divina, l'individu està condicionat de tal forma, que sense temor al càstig, evitarà la perpetració dels delictes, perquè veu en el crim el més sever dels turments i amb alegria està disposat a adquirir les virtuts de la humanitat, a promoure el progrés humà i a difondre la llum arreu del món.

3.1.20. (119). És una tasca dels nens bahà'ís superar els altres nens en l'adquisició de ciències i d'arts, puix ells han estat mesurats per la gràcia de Déu.

Allò que els altres aprenen en un any, els nens bahà'ís ho han d'aprendre en un mes. El cor d' 'Abdu'l-Bahà, amb el seu amor, anhela comprovar que els joves bahà'ís són, tots i cadascú d'ells, coneguts en el món sencer pels seus assoliments intel·lectuals. Indiscutiblement, han d'aplicar tots els seus esforços, les seves energies, el seu sentit de la dignitat, en l'adquisició de les ciències i de les arts.

3.1.21. (129). Oh Amics del Déu Pur i Omnipotent! L'èsser pur i sant en totes les coses, Ell és l'atribut de l'ànima consagrada i la característica essencial de la ment no esclavitzada. La millor de les perfeccions és ésser immaculat i alliberar-se un mateix de qualsevol defecte. Una vegada que l'individu, en tots els aspectes, estigui net i purificat, llavors arribarà a ésser un centre focal que reflecteix la Llum Manifesta.

La primera cosa en el mode de vida d'un ésser humà ha d'ésser la puresa, després la frescor, la netedat i la independència d'esperit. Primerament ha d'ésser netejada la llera, per a que les dolces aigües del riu puguin ésser canalitzades en ella. Els ulls castos gaudeixen de la beatífica visió del Senyor, i saben el que aquest encontre significa; un sentit pur inhala les fragàncies que provenen dels rosers de la seva gràcia; un cor bru-nyit reflectirà el rostre de la veritat.

Per això, en les Sagrades Escriptures, els consells del cel són comparats amb l'aigua, tal com ho diu el Qur'án: "... i envia'ns des del cel aigua puríssima"⁽⁸⁾ i l'Evangeli: "...aquell qui no neixi de l'aigua i de l'Es-perit, no pot entrar en el regne de Déu"⁽⁹⁾. Llavors resulta clar que les Ensenyances que provenen de Déu són celestials efusions de gràcia; són com copioses pluges de misericòrdia divina que netegen el cor humà.

Amb això vull dir que, en cada aspecte de la vida, la puresa i la santedat, la neteja i el refinament, exalten la condició humana i promouen el desenvolupament de la realitat interior de l'home. Fins i tot en el domini físic, la neteja condueix a l'espiritualitat, com ho assenyalen clarament les Sagrades Escriptures. I encara que la neteja corporal és un aspecte físic, té, no obstant, una poderosa influència en la vida de l'esperit. És com una veu meravellosament dolça o una melodia que s'interpreta; encara que els seus sons són només vibracions de l'aire que afecten el nervi auditiu, malgrat tot, aquestes commouen el cor. Una meravellosa melodia és com unes ales per a l'esperit i fa que l'ànima frueixi d'alegria. El significat és que la neteja física també produeix efecte en l'ànima humana.

Observa qué grata i agradable és la neteja a la vista de Déu i com és específicament enfatitzada en els Llibres Sants dels Profetes; doncs les Escripures prohibeixen la ingestió o l'ús de qualsevol cosa immunda. Algunes d'aquestes prohibicions són absolutes, i obligatòries per a tothom, i qualsevol que transgredeixi la llei serà avorrit per Déu i anatematitzat pels creients. Així doncs, existeixen coses categòricament prohibides, la perpetració de les quals és considerada com un gravíssim pecat, entre elles hi ha accions tan odioses, que fins i tot és vergonyós mencionar el seu nom.

Però hi ha altres coses prohibides que no causen un mal immediat, els efectes perjudicials de les quals només es produeixen gradualment; aquests actes també són repugnants per al Senyor, censurables i repulsius a la seva vista. No obstant, no s'ha declarat explícitament en el Text l'absoluta il·licitut d'ells, però és necessari evitar-los per a la puresa, la neteja, la preservació de la salut i la immunitat dels vius.

Entre aquests està el fet de fumar tabac, el qual és brut, desagradable, un hàbit dolent, i el seu caràcter nociu s'està manifestant a tots gradualment. Tot metge competent ha dictaminat i ha provat mitjançant diversos experiments que un dels components del tabac és un verí mortal, i que el fumador és vulnerable a moltes i diverses malalties. Per aquesta raó, el fet de fumar ha estat declarat francament repugnant des del punt de vista de la higiene.

El Bàb, al començament de la seva missió, prohibia explícitament el tabac, i els seus amics en la seva totalitat van abandonar el seu consum. Però com aquells eren temps en què estava permesa la dissimulació i tota persona que s'abstenia de fumar estava exposada a la fustigació, la injúria, i fins i tot la mort, els amics, per a no cridar l'atenció sobre les seves creences, fumaven. Posteriorment va ésser revelat el Llibre d'Aqdas, i com en aquest el fet de fumar tabac no estava prohibit específicament, els amics no ho van deixar. Malgrat tot, la Benaurada Bellesa sempre va expressar repugnància per ell, i encara que en els primers dies, per algunes raons, a vegades Ell fumava una mica de tabac, amb el temps, ho va abandonar completament, i aquelles ànimes santificades que El seguïen en tot, també van abandonar el seu consum.

Amb això vull dir que, als ulls de Déu, el fet de fumar és censurable i brut extremament; i, encara que de forma gradual, és molt perjudicial per a la salut. És, a més a més, un malbaratament de diners i de temps, i fa que la persona fumadora esdevingui víctima d'un vici. Per aquells que segueixen fermes el Conveni, aquest costum és, conseqüentment, censurat tant per la raó com per l'experiència, i renunciar a ell porta alleugerament i tranquil·litat de consciència a tots els homes. A més a més, això farà possible tenir la boca fresca i els dits nets, i el cabell lliure de pudor fètida i repulsiva. Després d'haver rebut aquest missatge, els amics, a través de tots els mitjans possibles, i en un curt període de temps, abandonaran segurament aquest costum pernicios. Aquesta és la meva esperança.

Quant a l'opi, és repugnant i detestable. Déu ens protegeixi del càstig que infligeix a aquell qui el consumeix. D'acord amb el text explícit del LLibre Més Sagrat, està prohibit i el seu consum esta absolutament condemnat. La raó demostra que el fet de fumar opi és un tipus de bogeria, i l'experiència testimonia que aquell qui el fa servir s'aïlla completament del regne humà. Vulgui Déu protegir tothom de la perpetració d'un acte tan horrible com aquest, un acte que redueix a runes els fonaments mateixos d'allò que és l'ésser humà, i que fa que el consumidor sigui desposseït per a sempre més. Doncs l'opi es fixa en l'ànima, de manera que la consciència d'aquell que el consumeix mor, la seva ment es borra i les seves percepcions desapareixen. Converteix allò que està viu en matèria morta. Apaga la calor natural. No es pot concebre perjudici més gran que aquell provocat per l'opi. Afortunats aquells qui mai ni tan sols el mencionen, penseu llavors què miserable és aquell qui el fuma.

Oh vosaltres estimats de Déu! En aquest, el cicle del Déu Totpoderós, la violència i la força, la compulsió i l'opressió estan condemnades. Bs obligatori, no obstant, que el consum de l'opi sigui impedit a través de tots els mitjans possibles, per a que la raça humana pugui ésser alliberada d'aquesta plaga, la més poderosa de totes. En cas que no fos així, el dolor i la misèria arribaran a aquell qui falti al seu deure envers el seu Senyor⁽¹⁰⁾.

Oh Divina Providència! Concedeix pureza i netedat en totes les coses al poble de Bahà. Fes que siguin alliberats de tota contaminació, i salvats de qualsevol vici. No permetis que cometin cap acte repugnant, deslliga'ls de les cadenes de qualsevol hàbit negatiu, per a que puguin viure purs i lliures, sans i nets, dignes de servir en el teu Sagrat Llinar i d'estar a prop del seu Senyor. Allibera'ls de les begudes intoxicants i del tabac; salva'ls, rescata'ls de l'opi que porta a la demència, permet que disfrutin dels fragants aromes de la santedat, per a que beguin abundantment del místic calze de l'amor celestial i coneguin l'enartament d'apropar-se cada vegada més al Domini del Tot Gloriós, car és tal i com Tu ho has dit: "Tot allò que Tu tens al teu celler no apagarà la sed del meu amor: Porta'm, una copa del vi de l'esperit plena com el mar!".

Oh vosaltres estimats de Déu! L'experiència ha demostrat fins a quin punt el fet de renunciar al tabac, a les begudes embriagants i a l'opi, condueix a la salut i al vigor, a l'expansió i a l'agudesesa de la ment, i a la fortalesa corporal. Existeix avui en dia un poble⁽¹¹⁾, que evita estrictament el tabac, els licors embriagants i l'opi. Aquest poble és activament superior als altres, en fortalesa i valentia física, en salut, bellesa i gràcia. Un home sol d'aquesta tribu pot fer front a deu homes d'una altra tribu. Això ha resultat ésser cert per a tot el poble: és a dir, membre per membre, cada individu d'aquesta comunitat és, en tots els aspectes, superior als individus d'altres comunitats.

Feu llavors un ingent esforç, per a que la puresa i la santedat, les quals són estimades per 'Abdu'l-Bahà per sobre de totes les coses, distingeixi el poble de Bahà; per a que en tot tipus d'exceÜlència, el poble de Déu sobrepassi tots els altres éssers humans; per a que, per la seva puresa, incorrupció, refinament i preservació de la salut, siguin guies a l'avantguarda d'aquells qui coneixen. I per a que gràcies a la seva seguretat contra l'esclavatge, al seu coneixement i al domini de si mateixos, siguin els primers entre els purs, els lliures i els savis.

3.1.22. (133). Existeixen dues maneres de curar les malalties: per mitjans materials i per mitjans espirituals. La primera s'efectua pel tractament dels metges; la segona consisteix en oracions que els éssers espirituals ofereixen a Déu, i en caminar cap a Ell. Ambdós mitjans han d'utilitzar-se i practicar-se.

Els mals que tenen lloc com a conseqüència de les causes físiques, haurien d'ésser tractats pels doctors amb remeis mèdics; aquells que són deguts a causes espirituals desapareixen a través dels mitjans espirituals. D'aquesta manera, una malaltia causada per l'aflicció, el temor, o impressions nervioses, serà curada més efectivament per un tractament espiritual que no pas per un tractament físic. En conseqüència, s'haurien de seguir ambdues classes de tractament, puix no són contradictòries. Per tant, hauries d'acceptar igualment els remeis físics, car aquests també procedeixen de la misericòrdia i del favor de Déu, Qui els ha revelat i posat de manifest a la ciència mèdica, perquè els seus serfs puguin beneficiar-se també amb aquesta classe de tractament. Hauries de posar la mateixa atenció en els tractaments espirituals, puix ells produeixen efectes meravellosos.

Ara bé, si desitges conèixer el veritable remei que guarirà l'home de tota malaltia i l'atorgarà la salut del regne diví, has de saber que són els preceptes i ensenyances de Déu. Concentra en ells la teva atenció.

3.1.23. (144). Oh estimat home! S'ha rebut la teva carta, i ella parla, gràcies a Déu, de la teva salut i benestar. Per la teva resposta a una carta anterior, es manifesta que s'han establert sentiments d'afecte entre tu i els teus amics.

Hom ha de veure en cada ésser humà només allò que sigui digne de lloança. Quan es fa això, es pot ésser amic de tota la raça humana. No obstant, si mireu la gent des del punt de vista de les seves faltes, llavors ésser amic d'ells resulta una tasca difícil.

Va succeir, cert dia en el temps de Crist, -que la vida del món sigui un sacrifici per a Ell- que Ell va passar davant del cos mort d'un gos, unes despulles nauseabundes, repugnants, amb els seus membres en putrefacció. Un dels presents va dir: Quina pudor tan insuportable! Un altre va afegir: Que nauseabund! Que fastigós! En resum, cadascú d'ells va afegir quelcom a la llista.

Però després Crist mateix va parlar i els va dir: Mireu les dents d'aquest gos! Que blanques que són!

La mirada del Messies, encobridora dels pecats, ni per un moment, va parar atenció en allò de repulsiu que tenia la carronya. L'únic element de les despulles del gos que no era abominable, eren les dents, i Jesús va observar la seva brillantor.

Per tant, en dirigir la mirada envers altres persones, correspon que veiem allò que tenen d'exceÜlent, no els seus defectes.

Lloat sia Déu, ja que el seu objectiu és promoure el benestar del gènere humà i ajudar les ànimes a superar els seus defectes. Aquesta bona intenció produirà lloables resultats.

3.1.24. (159). Quant a la teva pregunta referent a si tota ànima, sense excepció, aconseguix la vida sempiterna, has de saber que la immortalitat pertany a aquelles ànimes en les quals ha estat infós l'esperit de vida que prové de Déu. Totes, excepte aquestes, estan mancades de vida, són com morts, tal com Crist ho va explicar en el text de l'Evangelí. Aquell els ulls del qual estan oberts al Senyor, veurà les ànimes del homes en el lloc que hauran d'ocupar després de la seva alliberació del cos. Aquelles que viuen, les trobarà a prop del seu Senyor, i a les mortes, sumides en el més profund abisme de la perdició.

Has de saber que tota ànima està conformada d'acord amb la natura de Déu, cada una és pura i santa quan neix. Posteriorment, no obstant, els individus varien segons les virtuts i els vicis que van adquirint en aquest món. Encara que tots els éssers existents, per la seva mateixa natura, són creats en categories, donat que la seva capacitat és diferent, tanmateix, tot individu neix sant i pur, i només després pot arribar a corrompre's.

A més a més, malgrat que els graus de l'ésser són diferents, tots són bons. Observa el cos humà, les seves extremitats, els seus membres, l'ull, l'oïda, els òrgans de l'olfacte, del gust, les mans, les ungles. Malgrat les diferències entre totes aquestes parts, cada una, dintre de les limitacions de la seva pròpia existència, participa d'un tot coherent. Si una d'elles falla, ha d'ésser

curada, i si no té remei, aquesta part ha d'ésser extirpada.

3.1.25. (173). Aquelles ànimes que, en aquest dia, entren en el regne diví i aconsegueixen la vida sempiterna, encara que materialment visquin a la terra, en realitat ascendeixen envers el domini del cel. Encara que els seus cossos romanguin a la terra, els seus esperits viatgen per la immensitat de l'espai. Car a mesura que els pensaments s'engrandeixen i es tornen iÙlumi-nats, adquireixen el poder del vol i transporten l'home al regne de Déu.

3.1.26. (197). Oh tu serf de Déu! No t'angoixis per les afliccions i calamitats que t'han succeït. Totes les calamitats i afliccions han estat creades per a l'home amb l'objectiu que arribi a despreciar aquest món mortal, un món que ell aprecia molt. Quan experimenta severes proves i privacions, la seva natura es replega, i ell desitja el domini etern, un domini que està santificat i aïllat de totes les afliccions i calamitats. Aquest és el cas de l'home savi. Ell mai beurrà una copa que al final és repugnant sinó, pel contrari, cercarà la copa d'aigua pura i neta. Ell no prova la mel que està barrejada amb verí.

Lloa Déu, perquè has estat sotmès a una prova i has experimentat això. Sigues pacient i agraït. Dirigeix la teva mirada cap al regne diví i esforça't per a adquirir característiques misericordioses, per a ésser i il·luminat i aconseguir els atributs del Regne del Senyor. Esforça't en esdevenir indiferent als plaers d'aquest món i a les seves comoditats, en romandre ferm i constant en el conveni i en promulgar la causa de Déu.

Aquest és el motiu de l'exaltació de l'home, el motiu de la seva glòria i de la seva salvació.

3.1.27. (214). Segueix el camí del teu Senyor i no diguis allò que les teves orelles no resisteixen escoltar, doncs aquestes paraules són un menjar saborós per als nens petits. Per molt gustós, rar i exquisit que arribi a ésser el menjar, ell no pot ésser assimilat pels òrgans digestius d'un nen de pit. Per tant, a cadascú que ho mereixi ha d'ésser administrada la seva mesura.

"No tot allò que l'home sap pot ésser revelat, ni tampoc és oportú tot allò que ell pot revelar, ni pot una expressió considerar-se adequada a la capacitat d'aquells qui l'escolten." Aquesta és la saviesa que haurà d'ésser observada en les teves activitats. No t'oblidis d'ella si desitges ésser un home d'acció en totes les condicions. Primer diagnostica la malaltia i identifica el mal, després prescriu el remei, doncs aquest és el mètode perfecte del metge expert.

3.1.28. (217). El mestre, quan ensenya, ha d'estar iÙluminat, perquè les seves paraules, com una flama de foc, exerceixin influència i facin desaparèixer el vel del jo i de la passió. També ha d'ésser totalment humil i submís perquè altres siguin edificats, i completament modest i evanescent per a poder ensenyar amb la melodia del concurs d'allà dalt; en cas que no fos així, la seva ensenyança no tindrà cap efecte.

3.1.29. (235). Oh Déu, el meu Déu! IÙlumina el front dels teus veritables amants i envia'ls l'ajut de les hosts angelicals del triomf segur. Aferma els seus passos en el teu recte viarany i, per la teva antiga munificència, obre davant d'ells les portes de les teves benediccions; doncs ells esperen, en el teu viarany, allò que Tu has donat, resguardant la teva Fe, posant la seva confiança en el Teu record, oferint els seus cors per amor a Tu i dedicant allò que és objecte d'adoració a la teva Bellesa i en la seva recerca de les maneres de complaure't.

Oh Senyor meu! Ordena per a ells una part abundant, una recompensa especial i un premi segur.

Veritablement, Tu ets el Sostenidor, l'Auxiliador, el Generós, el Munífic, l'Etern Conferidor.

3.1.30. (237). Aquell qui recita aquesta oració amb humilitat i fervor portarà alegria al cor d'aquest serf; serà el mateix que si es trobés davant d'Ell.

Ell és el Tot Gloriós!

Oh Déu meu, Déu meu! Humil i amb llàgrimes, aixeco les meves mans en senyal de súplica cap a Tu i enfonso el meu rostre en la pols del teu Llindar, exaltant el teu Nom per sobre del coneixement dels doctes i de la lloança de tots aquells que Et glorifiquen. Mira bondadosament el teu serf, humil i submís davant de la teva porta, amb la mirada de l'ull de la teva misericòrdia, i sumergeix-lo en l'oceà de la teva gràcia eterna.

Senyor! Ell és un pobre i humil serf teu, esclavitzat i implorant, cautiut sota les teves ordres, pregant fervorosament, confiant en Tu, i amb llàgrimes en el rostre, Et crida dient:

Oh Senyor, Déu meu! Dóna'm la teva gràcia per a servir als teus estimats, enforteix-me en la servitud a Tu. IÜlumina el meu front amb la llum de l'adoració en la teva cort de santedat i d'oració al teu Regne de grandesa. Ajuda'm a ésser generós en l'entrada celestial de la teva porta, a apartar-me de totes les coses dintre dels teus sagrats recintes. Senyor! Dóna'm de beure del calze del despreniment, vesteix-me amb el teu mantell i sumergeix-me en el teu oceà. Converteix-me en pols en el viarany del teus estimats, i permet que ofereixi la meva ànima, en la terra ennoblida pels passos dels teus escollits, en el teu viarany, oh Senyor de Glòria.

Amb aquesta oració el teu serf Et crida a l'alba i a la nit. Compleix el desig del seu cor, oh Senyor! IÜlumina el seu cor, alegre el seu pit, encén la seva llum, perquè pugui servir la teva Causa i els teus serfs.

Tu ets el Piadós, el Més Generós, el Benèvol, el Misericordiós, el Compassiu.

3.2. Recopilació de Contestación a Unas Preguntas

3.2.1. Referent el Bàb -que la meva ànima sigui un sacrifici per a Ell- quan era molt jove, és a dir, quan va complir els vint-i-cinc anys de la seva benaurada vida, Es va aixecar per a proclamar la seva Causa⁽¹²⁾. Era universalment admès pels shí'ites que Ell no havia estudiat mai en cap escola i que no havia adquirit coneixements per mitjà de cap mestre; tots els habitants de Shíráz donen testimoni d'això. No obstant, va aparèixer de cop i volta davant el poble, dotat de la més consumada erudició. Encara que només era un mercader, va desconcertar tots els 'ulamás de Pèrsia⁽¹³⁾. Completament sol i d'una manera que està més enllà de tota imaginació, va elevar la Causa, enmig dels perses, que eren famosos pel seu fanatisme religiós. Aquesta il·lustre ànima Es va aixecar amb un poder tan gran que va fer tremolar els fonaments de la religió, de la moral, les condicions, els hàbits i els costums de Pèrsia, i va instituir nous preceptes, noves lleis i una nova religió. Encara que els grans personatges de l'Estat, gairebé tot el clergat i els homes públics es van aixecar per a destruir-lo i aniquilar-lo, Ell, tot sol, els va resistir, i va fer tremolar tota Pèrsia.

Molts 'ulamás i homes públics, així com altres persones, van sacrificar amb joia les seves vides per la Causa, donant-se pressa per arribar a la vall del martiri.

El govern, la nació, els doctors de teologia i els grans personatges, desitjaven extingir la seva llum, però no els hi va ésser possible. Finalment, la seva lluna va sorgir, la seva estrella va brillar, els seus fonaments van ésser fermament establerts i el seu punt d'alba va lluir amb un gran esplendor. Ell va impartir l'educació divina a una multitud ignorant i va aconseguir resultats meravellosos pel que fa el pensament, la moral, els costums i les condicions dels perses. Va anunciar als seus seguidors les bones noves de la manifestació del Sol de Bahà, i els va preparar per tal que creguessin en ella.

L'aparició de signes tan meravellosos i l'obtenció de grans resultats; els efectes produïts en la ment de la gent, i en les idees dominants; l'establiment dels fonaments del progrés, i l'organització dels principis de l'èxit i la prosperitat d'un jove mercader, constitueixen la prova contundent que Ell era un perfecte Educador. Una persona justa, mai dubtaria creure això.

3.2.2. Bahà'u'llàh⁽¹⁴⁾ va aparèixer en una època en què l'imperi persa es trobava submergit en una profunda foscor i ignorància, i perdut en el més insensat fanatisme.

A les històries europees, sense cap dubte hauràs llegit relats detallats sobre la moral, els costums i les idees dels perses durant els últims segles. No servirà de res repetir-los aquí. En resum, direm que Pèrsia havia caigut tant que, pels viatgers estrangers era motiu de dolor que aquest país, tan gloriós i tan civilitzat en un altre temps, es trobés ara tan degradat, arruïnat i transformat, i que els seus habitants haguessin perdut la dignitat.

Va ser en aquesta època quan va aparèixer Bahà'u'llàh. El seu pare era un dels visirs, no pas un dels 'ulamás. Com sap tot persa, Ell no va estudiar mai a cap escola, ni Es va associar amb els 'ulamás ni amb els homes d'erudició. La primera part de la seva vida la va passar sumit en la més gran felicitat. Els seus companys i amics eren perses del més elevat rang, encara que no eren homes doctes.

Tan aviat com el Bàb Es va manifestar, Bahà'u'llàh va dir: "Aquest gran home és el Senyor dels justs i creure en Ell és una cosa que ens incumbeix a tots". I es va aixecar per a ajudar el Bàb, donant moltes proves i evidències positives de la seva veritat, encara que els 'ulamás de la religió oficial havien obligat el govern persa a oposar-se i resistir i, a més a més de tot això, van promulgar decrets en els que s'ordenava la matança, el pillatge, la persecució i l'expulsió dels seus seguidors. A totes les províncies van començar a matar, cremar i saquejar els nous creients i fins i tot van atacar a les dones i als nens. No obstant això, Bahà'u'llàh Es va aixecar per a proclamar la paraula del Bàb amb la major fermesa i energia. En cap moment Es va amagar; va conviure obertament amb els seus enemics. Es va ocupar de presentar evidències i proves, i va ésser reconegut com l'Anunciador de la Paraula de Déu. En moltes ocasions i circumstàncies, va suportar els més grans infortunis, i en tot moment, va córrer el perill d'ésser martiritzat.

Fou encadenat i empresonat en una presó subterrània. La seva gran propietat i herència fou saquejada i confiscada. Fou desterrat quatre vegades d'una a una altra regió i només va trobar descans a "la Més Gran Presó"⁽¹⁵⁾.

Malgrat tot això, Ell no va deixar en cap moment de proclamar la grandesa de la Causa de Déu. Va manifestar un conjunt tan gran i tan bo de virtuts, coneixements i perfeccions, que va arribar a ésser un prodigi per a tots els habitants de Pèrsia, fins a tal punt que, a Tihrán, Baghdád, Constantinoble, Rumelia i fins i tot a `Akká, tots els savis i els homes de ciència que arribaven davant la seva presència, ja fossin amics o enemics, no deixaven de rebre la més complerta i convincent resposta a qualsevol pregunta que li formulessin. Tots reconeixien amb freqüència que era únic i sense igual en totes les perfeccions.

Sovint es trobaven a Baghdád certs 'ulamás musulmans, rabins jueus, i cristians, conjuntament amb erudits europeus, i feien agradables reunions. Cadascú tenia alguna pregunta a fer i, encara que tots tenien diferents graus de cultura, cadascú rebia una resposta satisfactòria i convincent, retirant-se satisfet. Fins i tot els 'ulamás perses que eren presents a Karbilà i Najat van escollir un savi a qui van encomenar la missió d'apropar-se a Ell, s'anomenava Mullà Hasan'Amú. Va arribar fins a la Santa Presència i va fer moltes preguntes en nom dels 'ulamás, a les quals Bahà'u'llàh va respondre. Llavors, Hasan'Amú va dir: "Els 'ulamás reconeixen sense vacil·lació i confessen el coneixement i les virtuts de Bahà'u'llàh, i estan unànimement convençuts que en tota l'erudició no existeix ningú que sigui igual o que se li assembli; també està comprovat que mai no ha estudiat o adquirit aquesta erudició". Però malgrat això, els 'ulamás diuen: "No estem satisfets amb això; no reconeixem la realitat de la seva missió encara que són evidents la seva saviesa i les seves virtuts. Per aquesta raó, li demanem que ens mostri un miracle per tal de satisfer i tranquil·litzar els nostres cors".

Bahà'u'llàh va respondre: "Encara que no teniu dret a demanar això, perquè només Déu ha de provar les criatures, però aquestes no han de provar Déu, malgrat això, permeto i accepto aquesta petició. Però la Causa de Déu no és un espectacle de teatre que es presenta cada instant, del que una nova diversió pot ésser sol·licitada tots els dies. Si fós així la Causa de Déu esdevindria un joc qualsevol de nens.

"Els 'ulamás, per tant, han de reunir-se i, de comú acord, escollir un miracle i fer constar per escrit que, després d'haver sigut realitzat aquest miracle, ja no tindran més dubtes pel que fa referència a Mi, i que tots reconeixeran i confessaran la veritat de la meva Causa. Que segellin aquest document i Me'l portin. Aquest ha d'ésser el criteri a convenir: si el miracle es realitza, no els hi quedarà cap dubte si el miracle no es produeix, serem convictes per impostura". El savi Hasan'Amú es va aixecar i va respondre: "No hi ha res més a dir". Llavors, va donar un petó al genoll de la Benaurada Bellesa, encara que no era creient, i se'n va anar. Va reunir els 'ulamás i els hi va transmetre el sagrat missatge. Ells es van reunir per a deliberar, i van dir: "Aquest home és un embruixador; potser realitza algun embruix, i llavors no tindrem res més a dir". Actuant d'aquesta forma, ells no van gosar tirar endavant l'assumpte⁽¹⁶⁾.

Aquest home, Hasan `Amú, va esmentar aquest esdeveniment en diverses reunions. Després d'abandonar Karbilà Ell va anar a Kirmanshàh i Tihrán, i va difondre per totes parts un relat detallat, enfatitzant el temor i la retractació dels 'ulamás.

En resum, tots els seus adversaris a l'Orient van reconèixer la seva grandesa, el seu coneixement i la seva virtut, i encara que van ser els seus enemics, sempre es van referir a Ell com "el cèlebre Bahà'u'llàh".

En el moment en què aquesta gran Llum va sorgir de sobte sobre l'horitzó de Pèrsia, tot el poble, els ministres, els 'ulamás, altres tipus de persones, es van aixecar contra Ell, perseguint-lo amb la més gran animositat i proclamant que "aquest home volia eÜliminar i destruir la religió, la llei, la nació i l'imperi". S'havia dit el mateix de Crist. Però Bahà'u'llàh, sol i sense cap ajut, va fer front a tots, sense manifestar mai la menor debilitat. En darrer lloc, ells van dir: "Mentre aquest home sigui a Pèrsia, no hi haurà pau ni tranquilÜlitat; hem de desterrar-lo per tal que Pèrsia pugui tornar a un estat de quietud".

Van començar a fer servir la violència contra Ell, amb l'objecte d'obligar-lo a demanar permís per a abandonar Pèrsia, pensant que, d'aquesta manera, la llum de la seva veritat s'extingiria, però el resultat fou tot el contrari. La Causa es va manifestar i la seva flama es va fer més intensa. Al principi només es va estendre a través de Pèrsia, però l'exili de Bahà'u'llàh va fer que la Causa es difongués per altres països. Després, els seus enemics van dir, "Iràq-i-'Arab⁽¹⁷⁾ no es troba suficientment lluny de Pèrsia; hem d'enviar-lo a un regne més llunyà". Per aquesta raó, el govern persa va decidir enviar Bahà'u'llàh d'Iràq a Constantinoble. Novament, el fet va demostrar que la causa no va ser debilitada el més mínim. Una vegada més van dir: "Constantinoble és un lloc de pas, i és residència de vàries races i pobles, entre els quals es troben molts perses". Per aquesta raó, els perses El van exiliar encara més lluny a Rumelia; però, una vegada va arribar a aquell lloc la flama es va fer més poderosa i la Causa més exaltada. Finalment els perses van dir: "Cap d'aquests llocs està fora de la seva influència, hem d'enviar-lo a algun lloc a on quedi reduït a l'impotència, i a on la seva família i seguidors estiguin sotmesos als patiments més horribles". Fou d'aquesta manera com van optar per la presó d'Akká, que està reservada especialment als assassins, lladres i saltejadors de camins, i, en veritat, Ell El van considerar com un d'ells. Però el poder de Déu es va manifestar: la seva paraula fou promulgada i la grandesa de Bahà'u'llàh es va fer evident llavors, perquè fou des d'aquesta presó i en aquestes humiliants circumstàncies que ningú va poder resistir-se a la Causa. Les Seves Santes ensenyances van penetrar totes les regions i la seva Causa fou establerta.

Per cert, arreu de Pèrsia els seus enemics es van aixecar contra Ell amb l'odi més gran, empresonant, matant i colpejant els seus conversos, i incendiant i arrasant milers de llars, fent servir tots els mitjans possibles per a exterminar i destruir la Causa. Malgrat tot això, des de la presó dels assassins, saltejadors de camins i lladres, la Causa ha arribat a ser eminent. Les seves ensenyances van ésser ampliament divulgades i les seves exhortacions van influir en molts d'aquells que havien esta plens d'odi, convertint-los en fermes creients. Fins i tot el mateix govern persa va haver de despertar i va lamentar el que havia succeït per culpa dels 'ulamás.

Quan Bahà'u'llàh va arribar a aquesta presó a Terra Santa, els savis van comprendre que les bones noves que Déu havia anunciat per boca dels Profetes, dos o tres mil anys abans, s'havien tornat a manifestar i que Déu fou fidel a la seva promesa; doncs a alguns del Profetes Ell els hi havia revelat i transmès les bones noves que "el Jehovà dels Exèrcits hauria de manifestar-se a la Terra Santa". Totes aquestes promeses es van complir; i és difícil comprendre com Bahà'u'llàh va poder haver estat obligat a abandonar Pèrsia i aixecar la seva tenda en aquesta Terra Santa, si no hagués estat per la persecució dels seus enemics, la seva expulsió i el seu exili. Els seus enemics van intentar amb el seu empresonament destruir i aniquilar completament la benaurada Causa, però aquest empresonament va ésser, en realitat, el més gran ajut i va esdevenir l'instrument de seu desenvolupament. El diví nom de Bahà'u'llàh va arribar a l'Est i a l'Oest, i els raigs del Sol de la Veritat van il·luminar tot el món. Lloat sia Déu!, encara que era presoner, la seva tenda va ésser aixecada sobre el Mont Carmel, i Ell va demostrar una gran majestuositat. Totes les persones, amics o estranys, que aconseguien estar davant la seva presència, deien: "Aquest és un príncep, no un presoner".

Tan aviat com va arribar a la presó, va dirigir una epístola a Napoleó⁽¹⁹⁾, per mitjà de l'ambaixador francès. En resum, deia: "Digues quin és el nostre crim i per quina raó estem confinats en aquesta presó i en aquesta masmorra". Napoleó no va enviar cap resposta. Llavors una segona epístola li va ser despatxada, la qual estava referida al Súriy-i-Haykal⁽²⁰⁾. L'epístola deia: "Oh Napoleó, ja que no has escoltat la meva proclamació, i ja que no has respost a ella, el teu domini aviat serà pres, i tu seràs completament destruït". Aquesta epístola fou enviada a Napoleó per correu, per mitjà de César Ketaphakou⁽²¹⁾, de la manera que era conegut per tots els seus companys de l'exili. El text d'aquesta admonició va arribar i va ésser difós per tota Pèrsia, perquè va ésser en aquella època quan el Kitáb-i-Haykal fou difós a Pèrsia, i aquesta epístola formava part del contingut d'aquest llibre. Això succeïa al 1868 i, com el Súriy-i-Haykal circulava per Pèrsia i per l'India, i es trobava en mans de tots els creients, ells esperaven veure el que passaria. Poc temps després, al 1870, va esclatar la guerra entre Alemanya i França; i encara que ningú en aquell moment esperava una victòria per part d'Alemanya, Napoleó fou vençut i deshonrat; es va rendir als seus enemics, i la seva glòria es va transformar en profunda humiliació.

Unes altres Taules⁽²²⁾ van ser enviades a més a més a altres reis i, entre elles es trobava la carta a S.M. Nàssiri'd-Din Sháh. En aquella epístola Bahà'u'lláh va dir: "Fes-me cridar, reuneix els 'ulamás i demana proves i raons, que la veritat i la falsedat puguin ésser distingides". S.M. Násiri'd-Din Sháh va enviar la santa epístola als 'ulamás proposant-els que acceptessin aquesta missió, però no van gosar. Llavors va demanar a set dels més famosos d'entre ells que escrivissin una resposta al desafiament. Després d'algun temps, van tornar la carta, dient: "Aquest home és adversari de la religió i enemic del Sháh". La Seva Majestat, el Sháh de Pèrsia, va quedar molt enfadat, i va dir: "Aquesta és una qüestió de proves i raons, i de veritat o falsedat; què ha de veure això amb l'enemis-tat amb el govern? Ai! Quant de respecte tenien aquests 'ulamás, que no són ni tan sols capaços de replicar aquesta epístola".

En resum, tot el que va ésser escrit a les Taules dirigit als Reis, s'està complint: si comparem els aconteixements que han succeït des de l'any 1870, veiem que gairebé tot ha succeït de la mateixa manera que havia estat predit; només falten alguns que es manifestaran en el futur.

Així també, persones estrangeres, com d'altres sectes que no eren creients, Li van atribuir moltes coses meravelloses a Bahà'u'llàh. Alguns creien que Ell era un sant⁽²³⁾, i fins i tot altres van escriure tractats referents a ell. Una d'aquestes persones que van escriure sobre Ell, Siyyid Dávudí, un savi sunní de Baghdád, va redactar un breu tractat en el qual relatava certs fets sobrenaturals de Bahà'u'llàh. Encara avui, a tots llocs de l'Est, hi ha algunes persones que no creuen en la seva manifestació, però malgrat això, creuen que és un sant i narren els miracles que se Li atribueixen.

En suma, tant els seus adversaris com els seus partidaris, així com tots els que van ésser rebuts en el lloc sagrat, van reconèixer i van confessar la grandesa de Bahà'u'llàh. Encara que no creguessin en Ell, reconeixien la seva grandesa, i tan aviat com entraven en el lloc sagrat, la presència de Bahà'u'llàh produïa en la major d'ells un efecte tan gran, que no podien pronunciar ni una paraula.

Bahà'u'llàh no va estudiar mai l'àrab; ni va tenir cap tutor ni mestre, i no ingressar mai a cap escola. Malgrat això, l'eloqüència i l'elegància de les seves benaurades exposicions en àrab, així com els seus escrits en aquesta llengua, van causar admiració i estupor entre els erudits àrabs més distingits, i tots van reconèixer i van declarar que Ell era incomparable i sense igual.

Si examinem atentament el text de la Tora, veiem que la Divina Manifestació no va dir mai als qui El negaven: "Qualsevol miracle que demaneu estic disposat a realitzar, i em sometré a qualsevol prova que em proposeu". Però a l'epístola al Sháh, Bahà'u'llàh va dir clarament, "Reuneix als 'ulamás i fes-me cridar, per tal que les evidències i proves puguin ésser establertes⁽²⁴⁾".

Durant cinquanta anys Bahà'u'llàh va fer front als seus enemics com una muntanya: tots desitjaven aniquilar-lo i s'esforçaven per destruir-lo. Milers de vegades van planejar crucificar-lo i destrossar-lo i durant aquests cinquanta anys, Ell va estar en constant perill.

Actualment, Pèrsia es troba en un estat tan gran de decadència i de ruïna que tot home intel·ligent, ja sigui persa o estranger que compregui el veritable estat dels seus assumptes, reconeix que el seu progrés, la seva civilització i la seva reconstrucció depenen de la promulgació de les ensenyances, i el desenvolupament dels principis d'aquest gran Personatge.

Crist, en el seu benaurat moment, en realitat, només va educar onze homes; el més eminent d'aquests homes va ser Pere, el qual malgrat això, quan va ésser posat a prova, va negar Crist tres vegades. No obstant això la Causa de Crist, posteriorment, va ésser difosa per tot el món. En el dia d'avui, Bahà'u'llàh ha educat milers d'ànimes, que, trobant-se sota l'amenaça de l'espasa, han elevat, fins al més alt firmament el crit de "Ya Bahá'u'l-Abhá⁽²⁵⁾, i en el foc de les proves, els seus semblants s'han il·luminat com l'or. Reflexiona, doncs, sobre el que succeirà en el futur.

Per últim, hem d'ésser justos i reconèixer quin gran Educador era aquest Gloriós Bsser, que meravellosos els senyals que van ésser manifestats per Ell, i quin poder i quina força s'ha posat en evidència al món per mitjà d'Ell.

3.2.3. L'honor i l'exaltació de tot ésser existent depenen de les causes i circumstàncies.

L'exceŀlència, l'ornat i la perfecció de la terra radiquen en que sigui verda i fèrtil, a través de la generositat dels núvols de la primavera. Les plantes creixen, les flors i herbes fragants es desenvolupen, els arbres fruiters es carreguen de flors, i brinden frescs i nous fruits. Els jardins s'embelleixen i les praderies s'adornen; les muntanyes i les planes es revesteixen d'un verd mantell, i els jardins, camps, aldees i ciutats són decorats. Aquesta és la prosperitat del món mineral.

El cim de l'exaltació i la perfecció del món vegetal consisteix en que l'arbre creixi a la vora d'un rierol d'aigua fresca, que sigui gronxat per la suau brisa, que rebi la calor del sol que llueix sobre ell, que sigui conreuat per un jardiner i que cada dia es desenvolupi i produeixi fruits. Però la seva veritable prosperitat radica en que progressi dins dels mons animal i humà, i substitueixi allò que s'ha esgotat en els cossos dels animals i dels homes.

L'exaltació del món animal consisteix en la possessió dels membres, òrgans i facultats perfectes, i en què totes les seves necessitats siguin satisfetes. Aquesta és la seva major glòria, el seu honor i enaltiment. De manera que la suprema felicitat d'un animal és posseir una praderia verda i fèrtil, per on corri aigua completament pura, i un formós i frondós bosc. Si aquestes coses li són proporcionades, no es pot imaginar una prosperitat més gran. Per exemple, si un ocell construeix un niu en un verd i frondós bosc, en un lloc elevat i formós en un arbre robust, en el lloc més alt d'una elevada branca, i si troba tot el que necessita en grans i aigua, estarà en disposició d'aconseguir la seva prosperitat perfecta. Però la veritable prosperitat per l'animal consisteix en passar del món animal al món humà, com els ésser microscòpics que, a través de l'aigua i de l'aire, entren dins l'home i són assimilats, reemplaçant d'aquesta manera el que ha sigut consumit el seu cos. Aquest és el gran honor i la major prosperitat pel món animal; un honor més gran no pot ésser concebut per ell.

Per tant, és clar i evident que aquesta fortuna, aquest benestar, i aquesta abundància material, constitueixen la prosperitat completa dels minerals, vegetals i animals. No existeixen al món material cap fortuna, riquesa, benestar ni descans que puguin igualar-se a la riquesa d'un ocell; tota l'extensió d'aquestes planes i muntanyes constitueixen el seu sojorn, i tots els grans i llavors són el seu aliment i riquesa, i totes les terres, aldees, praderies, boscos i terrampers són de la seva propietat. Ara bé, qui és més ric, aquest ocell, o l'home més acabalat? Ja que, per més grans que aquell consumeixi o escampi, la seva prosperitat no decreix.

És evident, llavors, que l'honor i l'enaltiment de l'home han de ser quelcom més que les riqueses materials. El benestar material no és més que una branca. En canvi, l'arrel de l'enaltiment de l'home és els bons atributs i virtuts que constitueixen l'ornament de la seva realitat. Aquestes són les aparicions divines, les munificències celestials, les emocions sublimes, l'amor i el coneixement de Déu, la saviesa universal, la percepció intel·lectual, els descobriments científics, la justícia, l'equitat, la veracitat, la benevolència, la valentia natural i l'enteresa innata, el respecte als drets, i l'acompliment dels pactes i convenis, la rectitud en totes les circumstàncies, el servei a la veritat en totes les condicions, el sacrifici de la pròpia vida pel bé de tota la gent, la bondat i estimació envers totes les nacions, l'obediència a les ensenyances de Déu, el servei al Regne Diví, la guia dels pobles, i l'educació de les nacions i de les races. Aquest és l'enaltiment de l'home al món! Això constitueix la vida eterna i l'honor celestial!

Aquestes virtuts no sorgeixen de la realitat de l'home, sinó mitjançant el poder de Déu i les ensenyances divines, perquè necessiten d'un poder sobrenatural per a ésser manifestades. Potser en el món de la natura pugui aparèixer algun tret d'aquestes perfeccions, però aquestes no són estables ni constants; són com els raigs del sol sobre un mur.

Ja que el Déu compassiu ha posat una corona meravellosa sobre el cap de l'home, aquest hauria d'esforçar-se per tal que les seves lluent joies puguin arribar a ser visibles en el món.

3.2.4. Després d'haver demostrat que l'home existeix com a esperit, hem de provar la seva immortalitat.

La immortalitat de l'esperit és esmentada en els Llibres Sagrats; és la base fonamental de les religions divines. Ara bé, es diu que els càstigs i les recompenses són de dues classes: en primer lloc, les recompenses i els càstigs d'aquesta vida; en segon lloc, els de l'altre món. Però el paradís i l'infern de l'existència es troben a tots els mons espirituals i celestials. Per aquesta raó Crist va dir: "Actueu de manera que pugueu aconseguir la vida eterna i que pugueu néixer de l'aigua i de l'esperit, per tal que pugueu entrar al Regne"⁽²⁶⁾.

Les recompenses d'aquesta vida són les virtuts i les perfeccions que adornen la realitat de l'home. Per exemple, essent l'èsser humà obscur, arriba a ésser iÙluminat; essent ignorant, esdevené savi; essent negligent, esdevené atent; estant adormit, es desperta; estant mort, torna a la vida; trobant-se cec, arriba a veure; essent sord, arriba a sentir; essent terrenal, arriba a ésser celestial; essent material, es torna espiritual. Per mitjà d'aquestes recompenses, neix espiritualment, i esdevené una nova criatura. Esdevené la manifestació del versicle de l'Evangeli que diu: "que no són engendrats de sang, per la voluntat de carn, ni per la voluntat de baró, sinó per Déu"⁽²⁷⁾. És a dir: ells van ésser alliberats de les característiques i qualitats animals, que són les característiques de la naturalesa humana, i van arribar a ésser capacitats amb les característiques divines, que són la munificència de Déu. Aquest és el significat del segon naixement. Per a aquestes persones no existeix més gran turment que ésser separats de Déu, ni un càstig més sever que els vicis sensuals, les qualitats ombrívols, la vilesa de caràcter, el llirament als desigs carnals. Quan són alliberats, per mitjà de la llum de fe, de les tenebres d'aquests vicis i estan iÙluminats per l'esplendor del sol de la realitat, i ennoblits amb totes les virtuts, ells senten que aquesta és la major recompensa, i saben que és el veritable paradís. De la mateixa forma, consideren que el càstig espiritual -és a dir, el turment i el càstig de l'existència- és ésser sotmès al món de la natura; estar separat de Déu; ésser brutal i ignorant; caure a la luxúria; ésser absorbit per les debilitats animals; estar caracteritzat per les qualitats obscures, com la perfídia, la tirania, la crueltat, l'afecte a les coses del món i el fet d'estar immers en idees

satàniques. Per a ells, aquests són els majors càstigs i turments.

A més a més, les recompenses de l'altre món són la vida eterna, la qual ha estat clarament mencionada en tots els Llibres Sagrats, les perfeccions divines, la munificència eterna i la felicitat perdurable. Les recompenses de l'altre món són les perfeccions i la pau obtingudes als mons espirituals després de deixar aquest món, mentre que les recompenses d'aquesta vida són les veritables perfeccions resplendents, les quals s'aconsegueixen en aquest món i són la causa de la vida eterna, per així com constitueixen el progrés mateix de l'existència. És com l'home, que passa des del món embrionari a l'estat de maduresa, i esdevé la manifestació d'aquestes paraules "Benaurat siguis Déu, creador per excel·lència!"⁽²⁸⁾. Les recompenses de l'altre món són la pau, les mercès espirituals, els diversos dons espirituals del Regne de Déu, l'assoliment dels desigs del cor i de l'ànima, i la reunió amb Déu en el món de l'eternitat. De la mateixa forma, els càstigs de l'altre món -és a dir, els turments de l'altre món- consisteixen en ser privats dels especials dons divins i les mercès absolutes, i en caure en el grau més baix de l'existència. Qui està privat d'aquests favors divins, si bé continuarà vivint després de la mort, serà considerat com mort pel poble de la veritat.

La prova lògica de la immortalitat de l'esperit és la següent: No hi ha cap indicatiu d'una cosa no-existent; és a dir, és impossible que per a la nostra existència absoluta pugui manifestar-se algun senyal, doncs els senyals són la conseqüència d'una existència, i la conseqüència depèn de l'existència del principi. De manera que, d'un sol no-existent no pot ésser irradiada cap llum; d'un mar no-existent no sorgeixen ones; d'un núvol no-existent no cau pluja; un arbre no-existent no produeix fruits; un home no-existent no manifesta ni produeix res. Per tant, mentre apareguin senyals d'existència, aquestes seran la prova que indicarà el posseïdor del senyal viu.

Imagina que avui el Regne de Crist no existís. D'un rei no-existent, com podria manifestar-se un regne tan grandios? Com, en un mar no-existent poden les ones arribar tan alt? D'un jardí no-existent, com poden sorgir brises tan fragants? Reflexiona sobre el fet que, no queda efecte, ni vestigi, ni influència de cap ésser després que els seus membres siguin dispersats i els seus elements s'han descomposat, ja es tracti d'un mineral, un vegetal o un animal.

Només la realitat humana i l'esperit de l'home, després de la desintegració dels membres, la dispersió de les partícules i la destrucció dels seus components, persisteix, i continua en acció i té poder.

Aquest tema és extremadament subtil; considera'l amb atenció. La prova que hem donat és racional, amb la finalitat que els savis puguin pesar-la en la balança de la raó i de la justícia. Però si l'esperit humà s'alegra, i és atret pel Regne de Déu, si en ell predominen els sentiments espirituals, ell veurà la immortalitat de l'esperit tan clarament com veu el sol, i les bones noves i els signes de Déu l'envoltaran.

3.2.5. Has de saber que les condicions de l'existència estan limitades per les condicions de la servitud, dels profetes, i de la Deïtat; malgrat això, les perfeccions divines i les contingents no tenen límit. Quan reflexionis profundament, descobriràs que també extrínsecament, les perfeccions de l'existència són iÙlimitades, car no és possible trobar un ésser tan perfecte, que no pugui imaginar-se cap de superior. Per exemple, no es pot veure un robí al regne mineral, una rosa al regne vegetal, o un rossinyol al regne animal, sense que hom imagini l'existència de millors exemplars. De la mateixa manera que les mercès divines són interminables, les perfeccions humanes són també interminables. Si fos possible arribar fins el límit de la perfecció, alguna de les entitats de la creació podria aconseguir la condició d'existència independent de Déu, i el contingent podria assolir la condició de l'absolut. Malgrat això, cada ésser té un punt que no pot sobrepassar; és a dir, qui es troba en la condició de servitud, per molt que progressi en l'adquisició de les iÙlimitades perfeccions, mai aconseguirà la condició de la Deïtat. És el mateix cas quan es tracta de les altres existències. Un mineral, per molt que pugui progressar en el regne mineral, no pot aconseguir l'atribut vegetal. També en una flor, no importa fins a on pugui progressar en el regne vegetal, l'atribut dels sentits no apareixerà. Per tant, aquest mineral d'argent no pot arribar a sentir, ni a veure; només pot perfeccionar-se en la seva pròpia concepció i arribar a ésser un mineral perfecte, però no pot assolir el poder del creixement, ni el poder de la sensació, o aconseguir la vida; aquest només pot progressar en la seva pròpia condició.

Per exemple, Pere no pot arribar a Crist. El màxim que pot fer, en la condició de servitud, és aconseguir les il·luminades perfeccions, car tota la realitat existent està capacitada per a fer progressos; per tant, és permisible pregar per la prosperitat, el perdó, la misericòrdia, la beneficència i les benediccions per un home després de la seva mort, car l'existència està capacitada per a progressar. Aquesta és la raó, per la qual a les oracions de Bahà'u'llàh, es demana el perdó i la remissió dels pecats de les persones que han mort. Per una altra banda, de la mateixa forma que la gent d'aquest món està necessitada de Déu, també ho estarà a l'altre món. Les criatures sempre tenen necessitats, i Déu és absolutament independent, ja sigui en aquest món o en el món que ha de venir.

La riquesa de l'altre món és la proximitat de Déu. Per tant, és indubtable que als que estiguin propers de la Cort Divina, els hi serà permès intercedir, i aquesta intercessió serà aprovada per Déu. Però la intercessió en l'altre món no és com la intercessió en aquest món; és una altra cosa, una altra realitat, que no pot ésser expressada amb paraules.

Si un home adinerat, en el moment de la seva mort, llega un patrimoni als pobres i desventurats, i atorga una part de la seva riquesa per tal que sigui gastada en el seu profit, potser aquesta acció pugui ser la causa de la seva dispensació i del seu perdó, i del seu progrés en el Regne Diví.

A més a més, un pare i una mare pateixen grans dificultats i sofriments pels seus fills; i sovint, quan els fills arriben a l'edat de la maduresa, els pares passen a l'altre món. Molt poques vegades succeix que un pare i una mare, en aquest món, vegin la recompensa de les atencions i dificultats que van haver de suportar pels seus fills. Per tant, els fills, en retribució a aquestes atencions i dificultats, han de mostrar caritat i beneficència, i han d'implorar perdó i misericòrdia pels seus pares. De manera que tu, corresponent a l'amor i bondat que el teu pare va mostrar envers la teva persona, has de fer donacions als pobres per amor a ell, i amb la submissió i la humilitat més grans, implorar el perdó i la remissió i pregar perquè descendeixi la misericòrdia suprema.

És possible que la condició d'aquelles persones que han mort en el pecat i en la incredulitat pugui arribar a ésser modificada; és a dir, ells poden arribar a ser objecte de perdó per la gràcia de Déu, i no per la seva justícia, puix la gràcia és atorgar sense merèixer, mentre que la justícia és donar el que es mereix. Així com tenim poder per a pregar per les ànimes quan som en aquest món, de la mateixa manera tindrem poder en l'altre món, que és el Regne de Déu. No són totes les persones d'aquest món criatures de Déu? Per aquesta raó, en aquest món ells també poden realitzar progressos. De la mateixa manera que en aquest món poden rebre la llum per mitjà de les seves pròpies súpliques, allà també podran demanar perdó i rebre la llum per mitjà de prec i súpliques. Així com les ànimes en aquest món, per mitjà de prec i d'oracions dels éssers sants, poden obtenir un desenvolupament, de la mateixa forma succeirà després de la mort. Mitjançant les seves pròpies oracions i súpliques, ells també poden realitzar progressos; i més concretament, quan són objecte de la intercessió de les Santes Manifestacions.

3.3. Recopilació de The Secret of Divine Civilization

3.3.1. Quant de temps anirem a la deriva en els vents de la passió i el desig? Durant quant de temps dilapidarem els nostres dies com a bàrbars en les profunditats de la ignorància i l'abominació? Déu ens ha donat els ulls per tal que al nostre entorn, puguem observar el món, i fer servir qualsevol cosa que pugui promoure la civilització i les arts de viure. Ens ha donat les orelles, per tal que puguem escoltar i treure profit de la saviesa dels erudits i filòsofs, i ens aixequem a promoure-la i practicar-la. Les facultats i els sentits ens han estat concedits, perquè siguem devots al servei del bé general; de forma que, distingits per sobre de totes les altres formes de vida per la percepció i la raó, treballeu en tot moment i en tota direcció, ja sigui l'ocasió gran o petita, ordinària o extraordinària, fins que tota la humanitat estigui reunida fora del perill, dintre de l'inexpugnable fortalesa del coneixement. Hauríem d'estar continuament establint bases per a la felicitat humana, i creant i promovent nous instruments amb aquesta finalitat. Què excel·lent, què honorable seria l'home si s'aixequés per a complir les seves responsabilitats; què desgraciat i menyspreable, si tanca els seus ulls al benestar de la societat i malgasta la seva preciosa vida perseguint els seus propis interessos i conveniències personals. La suprema felicitat és de l'home, i ell contemplarà els signes de Déu en el món i en l'ànima humana, si s'impulsa en el corser de l'esforç suprem en la sorra de la civilització i en la justícia. "Aviat els mostrarem els nostres miracles en totes les regions de la terra, així com en les seves pròpies persones"(29).

I aquesta és l'extrema vilesa de l'home: que visqui inert, apàtic, insensible, compromès només amb els seus baixos apetits. Quan ell és així, té el seu ésser sumit sota la profunda ignorància i salvatgisme, enfonsant-se més que les bèsties brutes. "Són com bèsties, però estan més desviats encara... Perquè les pitjors bèsties, als ulls de Déu, són els sords i els muts, que no raonen"⁽³⁰⁾.

Ara, amb elevada resolució, hem d'aixecar-nos per tal d'utilitzar tots aquells instruments que puguin promoure la pau i el benestar i la felicitat, el coneixement, la cultura i la indústria, la dignitat, el valor i la posició de la totalitat de la raça humana. D'aquesta manera, mitjançant les restauradores aigües de la intenció pura i de l'esforç desinteressat, el sòl de les potencialitats humanes brotarà amb la seva pròpia excel·lència latent, i florirà i prosperarà fins rivalitzar amb aquell roser del coneixement que va pertànyer als nostres avantpassats. Llavors, aquesta terra santa de Pèrsia esdevindrà, en tots els sentits, el centre focal de les perfeccions humanes, reflectint, com un mirall, la completa panòpia de la civilització mundial.

Tota lloança i honor siguin per a l'Aurora de la Divina Saviesa, el Punt d'Alba de la Revelació (Muhammad) i per a la sagrada línia dels seus descendents, car, pels extensos raigs de la consumada saviesa, el seu coneixement universal, aquells salvatges habitants de Yathib (Medina) i de Bathá (La Meca), miraculosament, i en un període molt curt de temps, van ésser arrencats de les profunditats de la seva ignorància, elevats fins als pinacles del coneixement, i van esdevenir centres de les arts i les ciències i de les humanes perfeccions, i els estels de felicitat i veritable civilització, brillant en tots els horitzons del món.

3.3.2. Recorda quan els sagrats hàlits de l'Esperit de Déu (Jesús) estaven escampant la seva dolçor sobre Palestina i Galilea, sobre les vores del Jordà i les regions a l'entorn de Jerusalem, i les meravelloses melodies de l'Evangelí resonaven en totes les orelles dels espiritualment i il·luminats, tots els pobles d'Àsia i Europa, d'Àfrica i Amèrica, d'Oceania, que comprenen les illes i arxipèlags dels oceans Pacífic i Índic, eren adoradors del foc i pagans, ignorants de la veu Divina que va parlar el Dia del Conveni⁽³¹⁾. Només els jueus creien en la divinitat i unitat de Déu. A continuació de la declaració de Jesús, l'alè pur i revivificant de la seva boca va conferir vida eterna als habitants d'aquelles regions per un període de tres anys i a través de la Revelació Divina, la Llei de Crist, que en aquell moment era el remei vital per al cos malalt del món, va ser establerta. En els dies de Jesús només uns quants individus van girar els seus semblants envers Déu; en realitat, únicament els dotze deixebles i unes poques dones, van esdevenir veritables creients, i un dels deixebles, Judes Iscariote, va renunciar de la seva Fe, quedant-ne onze. Després de l'ascensió de Jesús al Regne de la Glòria, aquestes poques ànimes es van posar dretes amb les seves qualitats espirituals i amb fets purs i sants, i es van aixecar pel poder de Déu i pels hàlits conferits de vida del Mesies, per tal de salvar tots els pobles de la terra. Llavors, totes les nacions idòlatres, de la mateixa manera que els jueus, es van aixecar amb tota la seva força per tal d'extingir el Foc Diví que havia estat encès en la llum de Jerusalem. "Desitgen amb molta força extingir la llum de Déu amb les seves boques, però Déu refusa tot el que s'oposa al perfeccionament de la seva llum, encara que això no

agradi als incrèduls"⁽³²⁾. Sota les ferotges tortures, ells van donar mort a cadascuna d'aquestes ànimes santes; amb ganivets de carnisser, van esbocinar els cossos purs i immaculats d'alguns d'ells i els van cremar en forns i van estirar a alguns dels seguidors al cavall de turments, i després els van sepultar vius. Malgrat aquesta mortal retribució, els cristians van continuar ensenyant la Causa de Déu, i mai van treure l'espasa, ni tan sols van tocar una galta. Llavors, al final, la Fe de Crist va comprendre tota la terra, de manera que ni a Europa ni a Amèrica van quedar restes d'altres religions, i avui en dia, a Àsia, Àfrica i Oceania, grans quantitats de persones viuen dins el santuari dels quatre Evangelis.

Ara, per les proves irrefutables mencionades anteriorment, ha quedat fermament establert que la Fe de Déu ha d'ésser propagada a través de les perfeccions humanes, a través d'exceÜlents i agradables qualitats, i del comportament espiritual. Si una ànima avança espontàniament envers Déu, serà acceptada davant el Llindar de la Unicitat, doncs aquesta ànima està lliure de consideracions personals, de cobdícia i interessos egoistes i ha buscat refugi en l'ajut de la protecció del seu Senyor. Serà conegut entre els homes com una persona en la que es pot confiar i veraç, com moderat i conscient, de ment altruista i lleial, incorruptible i temerós de Déu. D'aquesta forma el propòsit primordial a l'hora de revelar la llei Divina -que és l'aconseguiment de la felicitat que ha de venir, i la civilització i el refinament del caràcter en aquesta vida- serà realitat. Quant a l'espasa, aquesta només produirà un home que exteriorment és un creient i interiorment, un traïdor i un apòstata.

3.3.3. Explicarem aquí una història que servirà d'exemple per a tots. Les cròniques aràbigues narren com, en un temps anterior a l'adveniment de Muhammad, Nú'mán, fill de Mundhir el Lakhmita -un rei àrab dels Dies de la Ignorància, i la seu del govern del qual es trobava a la ciutat de Hírih- un dia, havia fet ús tantes vegades de la seva copa de vi, que la seva ment es va ennuvol·lar i la seva raó el va abandonar. En aquesta ebria i insensible condició va donar ordres que els seus dos bons companys, els seus íntims i benvolguts amics, Khálid, fill de Mudallid, i 'Amr, fill de Mas'úd-Kaldih, fossin executats. Quan va despertar de la seva orgia, va preguntar pels seus dos amics i li van donar la penosa notícia. Es va sentir desconsolat, i motivat pel seu gran amor i anhel per ells, va construir dos esplèndids monuments sobre les seves tombes, i els va anomenar els Untats amb Sang.

Després va destinar dos dies de l'any en memòria dels dos companys, i va anomenar a un el Dia del Mal i a l'altre el Dia de la Gràcia. Cada any, en aquells dos dies assenyalats, sortia amb pompa i majestuositat i s'asseia entre els dos monuments. Si, durant el dia del Mal, la seva vista es posava en alguna ànima, aquesta persona era executada; però durant el dia de la Gràcia, qualsevol persona que passés per allà, seria omplerta de regals i beneficis. Aquesta era la seva regla, segellada amb un poderós jurament, i sempre era observada rígidament.

Un dia, el rei va muntar sobre el seu cavall, que es deia Mahmúd, i va cavalcar per les planícies amb la intenció de caçar. De cop i volta, en la distància, va veure un ase salvatge. Nu'mán va esperonar el seu cavall per tal d'atrapar-lo, i va cavalcar a tal velocitat que es va allunyar del seu seguici. Quan va arribar la nit, el rei es trobava irremeiablement perdut. Després va veure una tenda, lluny al desert, i donant la volta al seu cavall va anar fins allà. Quan va arribar a l'entrada de la tenda, va inquirir: "Rebràs un hoste?" El propietari (que era Hanzala, fill d'Abí-Ghafráy-i-Tá'i) va respondre: "Passi". Es va avançar i va ajudar Nu'mán a descavalcar. Després, dirigint-se a la seva esposa, li va dir: "Hi ha clars signes de grandesa en el comportament d'aquesta persona. Fes el possible per tal de demostrar-li hospitalitat, i tingues llest un festí". La seva esposa va dir: "Tenim una ovella; sacrifica-la. I jo he guardat una mica de farina per a un dia com aquest." Hanzala primer va munyir l'ovella i va portar un bol de llet a Nu'mán, i després la va matar preparant amb ella un menjar; i amb la seva amabilitat i la seva amorosa bondat, Nu'mán va passar aquella nit en pau i comoditat. Quan va arribar el dia la matinada, Nu'mán es va preparar per a marxar, i li va dir a Hanzala: "Tu m'has mostrat extrema generositat, rebent-me i afalagant-me. Jo sóc Nu'mán, fill de Mundhir, i amb gran ansietat esperaré la teva arribada a la meva cort."

El temps va passar i la fam es va fer sentir sobre la terra de Tayy. Hanzala es trobava en lamentable necessitat i per aquesta raó va buscar el rei. Per una estranya coincidència va arribar el Dia del Mal. Nu'mán es trobava amb el seu esperit profundament torbat. Va començar a retreure al seu amic, dient-li: "Per què d'entre tots els dies, has vingut al teu amic en aquest dia? Doncs aquest és el Dia del Mal, és a dir, el Dia de l'Ira i el Dia del Dolor. En aquest dia, si els meus ulls es possessin en Qábús, el meu únic fill, ell no podria escapar amb vida. Ara, demana'm qualsevol favor que desitgis."

Hanzala va dir: "Jo no sabia res del teu Dia del Mal. Quant als dons d'aquesta vida, ells tenen per finalitat servir els vius, i m'assabento en aquest moment que he de beure la mort. De què em serveixen ara tots els graners del món?"

Nu'mán va respondre: "No hi ha remei per a això."

Hanzala li va dir: "En tot cas, dóna'm una treva per tal que pugui tornar a casa meva amb la meva esposa i fer el meu testament. L'any que ve tornaré, en el Dia del Mal."

Nu'mán, llavors, va demanar un garant, de forma que si Hanzala no complia amb la seva paraula, el seu garant seria executat en el seu lloc. Després, la seva mirada es va posar en una de les persones del seguici de Nu'mán, Sharík, fill de 'Amí, fill de Qays de Shaybán, i li va recitar aquestes paraules: "Oh el meu soci, oh fill d'Amr! Hi ha alguna escapatòria a la mort? Oh germà del que no té germà! Oh germà de Nu'mán, en tu hi ha avui un fiador per la Shaykh! Allà on es trobi Shaybán el noble, vulgui el Tot Misericordiós afavorir-lo!"

Però Sharik només va respondre: "Oh germà meu, un home no pot jugar amb la seva vida". Davant aquesta exclamació, la víctima no sabia a qui dirigir-se. Llavors, un home anomenat Qaràd, fill d' Adja', el Kalbite, es va aixecar i es va oferir com a garant, acordant que, si Nu'mán faltés el pròxim Dia de l'Ira per a alliberar la víctima, el rei podria fer amb ell, Qaràd, el que volgués. Llavors Nu'mán va atorgar cinc-cents camells a Hanzala, i el va enviar a casa seva.

A l'any següent, en el Dia del Mal, tan bon punt va fer-se de dia, Nu'mán, com era el seu costum, va sortir amb pompa i ostentació, i es va dirigir cap als dos maussoleus anomenats els Untats amb Sang. Es va emportar amb ell a Qaràd, per a descarregar la seva ira reial. Els pilars de l'estat van demanar amb insistència i van suplicar mercè, implorant el rei que donés de termini a Qaràd fins a la posta de sol, doncs esperaven que Hanzala encara pugués tornar; però el propòsit del rei era perdonar-li la vida a Hanzala, i retribuir d'aquesta manera la seva hospitalitat, executant Qaràd en el seu lloc. I a mida que el sol es ponia, li anaven treient a Qaràd les seves vestimentes, preparant-lo per a tallar-li el cap. En aquell moment, un genet va aparèixer en la distància, cavalcant a gran velocitat. Nu'mán va dir al botxí: "Per què et retardes?" Els ministres li van dir: "Potser és Hanzala el que arriba." I quan el genet es va apropar, van veure que no era un altre sinó ell.

Nu'mán es sentia penosament disgustat. Ell va dir: "Ximple! Et vas escapar una vegada dels dits amb els que t'atrapa la mort, havies de provocar-la ara, per segona vegada?".

I Hanzala va respondre: "Dolç a la meva boca i agradable a la meva llengua és el verí de la mort, quan penso que d'aquesta manera redimeixo el meu compromís".

Nu'mán va preguntar: "Quina podria ésser la raó d'aquesta confiança, aquest respecte per la seva obligació i aquesta preocupació pel teu jurament?" I Hanzala va respondre: "Es la meva fe en el Déu únic i en els Llibres que han descendit del cel". Nu'mán va preguntar: "Quina Fe professes?" I Hanzala va dir: "Van ésser els sants hàlits de Jesús els que em van portar a la vida. Jo segueixo el camí recte de Crist, l'Esperit de Déu. "Nu'mán va dir: "Deixa'm inhalar aquests dolços aromes de l'Esperit".

I d'aquesta manera va ser com Hanzala va treure la blanca mà de guia del si de Déu⁽³³⁾, i ùluminant la vista i la percepció dels espectadors amb la llum de l'Evangeli. Després que ell, amb accent compassat, havia recitat alguns dels versets divins de l'Evangeli, Nu'mán i tots els seus ministres van repudiar els seus ídols i la seva idolatria i van ésser confirmats en la Fe de Déu. I van dir: "Ai!, mil vegades ai! perquè fins ara érem indiferents a aquesta infinita mercè i estàvem ocults d'ella, i privats d'aquesta pluja dels núvols de la gràcia de Déu. "Després, el rei, va demolir els dos monuments anomenats els Untats amb Sang, i es va penedir de la seva tirania i va establir la justícia al seu país.

BIBLIOGRAFIA

Contestación a Unas Preguntas. Primera edic., EBILA, 1978

Pasajes de los Escritos de Bahá'u'lláh. Tercera edic., EBILA, 1978

Selección de los Escritos del Báb. Primera edic., Terrassa, Espanya, Editorial Bahá'í de Espanya, 1981.

Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá. Primera edic., Bahá'í World Centre, Haifa, 1978.

Tablas de Bahá'u'lláh. Primera edic., EBILA, 1982.

The Secret of Divine Civilization. Segona Edic., Bahá'í Publishing Trust, Wilmette, Ill. U.S.A. 1970.